ben kapıyım

madde ve mana arasındaki geçit: insan

OSHO

ganj

BEN KAPIYIM

OSHO

"Bir benliğim vardı - bu sadece kapıya kadardı. Bilme tapınağına girdiğin anda benlik kalmaz, onu artık bulamazsın. O seni kapıya kadar takip eden, hatta sadece takip etmekle kalmayıp sana yapışıp kalan bir gölgedir ama sadece kapıya kadar, o tapınağa giremez. Eğer onu saklamak zorundaysan tapınağa giremezsin.Benlik bir kişinin atması gereken en son şeydir. Bir kişi her şeyi atabilir ama kendini atması öyle imkânsızdır ki... Çünkü kendini bilme çabası, kendini bilme gayreti insanın kendisinin kendisi için bir çabasıdır. Sen diye bir şey olmayacağını idrak ettiğin anda; artık çabalamazsın..."

"...Modern zihnin bütün koşuşturmacası ölüm korkusu nedeniyledir.

Tarihte ilk defa insanlar ölümden bu kadar çok korkuyorlar çünkü ilk defa olarak ölümsüzlükten bu kadar bihaberler. Eğer ölümsüzlüğün farkındaysan, o zaman telaş olmaz. Sonsuzluğun içinde yaşıyorsun ve her zaman yeterince zaman, gerektiğinden fazla zaman vardır. Hiçbir şey kaybolmaz çünkü zaman sonsuzdur. Bu yüzden bir saniye kaybolursa, bu daha az zamanın kaldığı anlamına gelmez. Zamanın aynı kalır çünkü sonsuzdur. Ölçüsüz bir hazineden hiçbir şey kaybedemezsin. Kaybetmeye devam edebilirsin, hiç fark etmez; kalan aynıdır. Ondan bir şey alamazsın. Ama bizim zamanımız kısıtlı. Zaman kısa ve ölüm orada."

OSHO

içindekiler

BEN KAPIYIM 1

OSHO 1

GiRiS 2

1 -MUTLAK BiLiNÇ MUTLAK ÖZGÜRLÜK 2

2 -SANNYAS NEDiR? 7

3 -TEKERLEGiN DISINA ADIM AT 12

4 -KENDiNLE BASLA 17

5 -EN BÜYÜK MACERA 21

6 -MERKEZE GEL 25

7 -iNiSiYASYONUN GiZEMLERi 30

8 -SADECE BiR PENCERE AÇ 37

9 -TEK BiR ANDA BiLE 44

Yazar Hakkında 46

OSHO—BEN KAPIYIM

Osho özgürlük ve bilinç arasındaki ilişkiler hak kında konuşuyor, neo-sannyas'ı tanımlıyor ve inisiyasyon ile müritliğin gizemlerinin detaylarına giriyor.

GiRiS

İlk basımından yıllar sonra *Ben Kapıyım* şu anda hâlâ nabız gibi atıyor ve canlı. Osho, biz onları duymaya hazır hale geldikçe, daha büyük gerçekleri ortaya koyacağından bahsetmişti. Ve ben şimdi bunları yazarken etrafımdaki yıllardır tanıdığım insanlara bakıyorum ve bize ne çok şey olduğunu anlıyorum. Şimdi bana, Osho büyük sırları sözlerle ortaya koymaktan veya daha önce söylemediği şeyleri anlatmaktan bahsetmemişti de bütün konuşmaları vasıtasıyla son gerçeğin, yani sessizliğin bizim varlığımıza yavaş yavaş işleyeceğini biliyordu gibi geliyor. Zihin bizim üzerimizdeki egemenliğini kaybettikçe korku yok olmaya başlayacaktı, kuşku yok olmaya başlayacaktı. Bize, zihnin kabul edebileceğinden çok daha fazla şey oldu.

"Hiçbir kitapta, zaten bir şekilde bildiğinden farklı bir şey okuyamazsın. Sadece kendini okuyabilirsin, başka bir şey değil. Buda'nın Dhammapada'sını okurken, okuduğun Buda'nın Dhammapada'sı değil senin Dhammapada'ndır. Artık onun yaratıcısı sen olursun. Artık senin derinliklerin Buda'nın özlü sözlerinin derinliklerine ulaşır. Kendinin ötesine gidemezsin; kendinin ötesine göz atamazsın."

Osho'nun birçok kez bize, kendisinin hiçbir şey yapmadığını söylediğini hatırlıyorum. Şimdi onun, sadece bizim zaten bildiğimizi ortaya çıkardığı, uyumakta olanı uyandırdığı konusunda her zamankinken daha derin bir anlayışa sahip gibiyim.

Bunu yazarken gözyaşlarını dökülüyor ve "Niye?" diye soruyorum. Gelen tek cevap bu Varlığın yalnızlığından alt üst olmam; bizi en karanlık ve en korkunç anlarımızdan kendisi olan sevgi ile kendisi olan güven ile adım adım çıkaran bu Varlığın. Kimse ne olacağını bilmiyor. Ama bizim güvenimiz onun güveniyle daha fazla birleştikçe, zor geçitlerden bile daha kolayca geçebileceğiz ve daha az korkulu, saklanması gereken canavarlar olduğumuza daha az inanmış olarak dışarı çıkacağız.

Ben Kapıyım pek çok kapıyı açıyor. Okudukça ve kapılardan içeri göz altıkça, bir iki tanesi sana derin bir anıyı hatırlatabiliyor çünkü o her şeye dokunuyor: Aslında kapı, kapısız kapılar. Ancak Osho hiçbir zaman bizim bir anıya yakalanmamızı istemiyor: "Hiçbir zaman olan bir şeyi hatırlama. Hiçbir deneyim birikti- rilmemeli veya beslen memelidir. Başına geldikçe onu at, unut ve yoluna devam et. Tam bir patlamadan eksik kalan hiçbir şey işe. yaramaz, o yüzden küçük patlamalara dikkatini verme."

Dünya genellikle Osho'ya kapılarını kapatmıştır ama Osho'nun bütün kapıları açıktır. O açıklıktır. Aklıma bir görüntü geliyor. Dünya, dikiz deliğinden içeriyi gözetleyen yaşlı, aksi biri ve Osho, bir çocuğun açık, boş gözleri.

Ben Kapıyım'ı hiç okumayanlara, "Okuyun" diyorum. Yıllar önce okuyanlara, "Tekrar okuyun" eliyorum. Ve herkese, her şeyden önce, "Onu için," eliyorum. O hayatın nektarının sonsuz bir kaynağıdır.

"Sadece kendi kısmını yap. Ve unutma ki kendi kısmını yapabilirsin. Senin kısmın teslim olmaktır. Ve teslim olabildiğinde usta gelir. Usta oradadır, ustalar her zaman var olmuştur. Dünyada hiçbir zaman ustalar eksik olmamıştır, her zaman öğrenciler eksik olmuştur."

Ma Satya Priya

1 -MUTLAK BiLiNÇ MUTLAK ÖZGÜRLÜK

Sevgili Osho,
Sana çok kişisel sorular soracağım için beni bağışlamanı dilerim. Bunları soruyorum çünkü bunların pek çok insanın yüreğinde yanan sorular olduğunu düşünüyorum. Sen kimsin? Bu dünyaya neden geldin? Buradaki görevin ne ve bu görev nasıl başarılacak?

Bu soruların kişisel olup olmaması fark etmez çünkü benim için "kişi" yoktur. Kişisel soru yoktur çünkü kişi olarak ilişkilendirilecek kimse yoktur. Aslında kişisel sorular sormak haddini bilmezlik değildir ama "ki- şi"yi kabul etmek öyledir. Kişi var olmayan bir şeydir, bir hiçliktir. Aslında hiç kimse yoktur veya tek bir kişi vardır. Sadece Tanrı'nın bir kişiliğe sahip olduğu söylenebilir çünkü sadece Tanrı'nın bir merkezi vardır. Bizim hiç merkezimiz yoktur.

Bir merkezimiz yoktur ama biz var olduğunu kabul ederiz. Merkez varsayımsaldır, hayalidir. Bir merkez olmadan yaşamın mümkün olmadığını düşünürüz. Farz edilen bu merkez egodur.

Bu sorunun kişisel olduğunu düşünebilirsin. Soru bana yöneldiği sürece bir hiçliğe yönelmiş demektir. Bana gelince, ben kendimi hiç de bir "kişi" olarak hissetmiyorum. Biri, ne kadar derine giderse o kadar azalır. Ve sonuçta özüne ulaştığında artık hiç benlik yoktur.

İkinci olarak kim olduğumu soruyorsun, ben de, "Ben değilim," diyorum. Arayanlardan her zaman, "Ben kimim?" diye sormalarını istiyorum, kim olduklarını anlamaları için değil, soru o kadar yoğun bir şekilde sorulsun ki soranın artık mevcut olmadığı, sadece sorunun kaldığı bir anın gelmesi için. Bu sorunun mutlak yoğunlukta olduğu, gidebildiği kadar derine gittiği anın geleceği muhakkaktır; o zaman sorunun saçmalığı ortaya çıkar. "Ben kimim?" diye sorabilecek veya kendisine, "Sen kimsin?" diye sorulabilecek kimsenin olmadığını anlarsın. Soru, cevap almak için değil, soruya üstün gelmek için sorulur.

İçeride kimse yoktur; aslında, içerisi de hiç yoktur ve içerinin düştüğü anda dışarı da yoktur. İçeriye doğru olmadığın anda dışarıya doğruluk da yoktur. O zaman bütün dünya bir bütün haline gelir. Varoluş bir bütündür, ben ve sen olarak ikiye bölünmüş değildir.

O yüzden benim için, "Sen kimsin?" sorusunun bir anlamı yoktur. "Ne?" daha uygun bir sorudur—*kim* değil *ne,* çünkü *ne* bütün olabilir. Bütünlük hakkında, var olan her şey hakkında sorulabilir.

"Ne?" sorusu varoluşsaldır, içinde ayrılmışlık yoktur; bölmez. Ama "Kim?" sorusu daha baştan böler. İkiliği kabul eder; var olanların çolduğunu, ikiliğini.

Sadece olmak vardır, olanlar değil.

Sadece olmak vardır derken, olmak durumunu kastediyorum çünkü bir şey diğerinden ayrı olarak var olamaz. Eğer başkası yoksa o zaman bir şeyin var olduğunu söylemek anlamsızdır. Ben her zaman, "Tanrı yok, Tanrısallık var" derim çünkü 'olmak' sözcüğü etrafında bir sınırlama

taşır. Tanrı sözcüğü de bir sonlu- luk taşır; sonsuz olamaz. Ama olmak durumu veya Tanrısallık sonsuz hale gelir, her şeyi kapsar. Her şeyi içine alır, hiçbir şey dışarıda kalmaz. Bu yüzden," Sen kimsin?" diye sorduğunda bu benim için, "Ne?" anlamındadır. Benim için bunun başka bir anlamı olamaz.

Benim aracılığımla çok temel bir soru sordun: "Olan," "ben" değildir, o varlığın ta kendisi, varoluşun ta kendisidir. Eğer biri tek bir damlada derine giderse okyanusu bulur. Yüzeysel olarak düşünülürse bir damla sadece bir damladır. Varoluşun kendisi olarak, tek bir damla suyun doğası okyanusunki ile aynıdır. Okyanus- saldır. Bu yüzden biri sadece cahillikte iken bir su dam- lasıdır. Bildiği andaysa bir okyanus vardır.

Sen bana okyanus hakkında bir soru sordun. Bu yüzden onu cevaplarken kendim hakkında değil senin hakkında da cevaplıyorum. Cevaplarken benim hakkımda değil bütün var olanlar hakkında da cevaplıyorum.

Var olanlar nedir? O kadar çok katman var ki. Eğer biri sadece yüzeyin farkındaysa, o zaman madde vardır. Mackle varoluşun yüzeyidir. Bilim sadece yüzeyde araştırmada bulunur; bilim için sadece madde gerçektir, başka hiçbir şey değil. Ama şimdi bilim daha ileri bir adım attı ve madde yerine enerji diyor. Enerji ikinci katmandır; maddeden daha derindir. Eğer maddede derine gidilirse, madde değil enerji vardır. Ama bu da yeterli olmaz çünkü enerjinin ötesinde bilinç vardır.

O yüzden, "Sen kimsin?" diye sorduğunda, ben, "Ben bilincim," diyorum. Bu cevap her şeyi kapsıyor— her şey bilinçtir. Ben sadece hepsinin bir temsilcisi olarak cevap veriyorum. Sen kendinin bilinç olduğunu duymamış olabilirsin, kendinin bilinç olduğunu bilmiyor olabilirsin ama ben senin için bile cevap veriyorum. Bilinç vardır ve ben bir şeyin var olduğunu söylediğimde benim için belirli, kesin bir anlam taşır. Bir şeyin var olduğunu söylediğimde bu, onun hiçbir zaman yok olmayacağı anlamındadır. Eğer bir şey yok olabiliyorsa o hiç var olmamış demektir. Doğal olaylarla ilgilidir, sadece var olmuş gibi görünmüştür.

O yüzden değişen her şey doğal olaylarla ilgilidir; gerçekten varoluşsal değildir. Bütün değişen sadece yüzeydir. En içteki, nihai öz hiç değişmez. Her zaman vardır ve her zaman şimdidedir. Önceden olduğunu ya da sonra olacağını söyleyemezsin. Olunca olur. Sadece içinde bulunulan an ona uygulanabilir.

Geçmiş ve gelecek yoktur çünkü geçmiş ve gelecek sadece bir şey değiştiğinde anlamlı hale gelir. Bir şey varsa o zaman geçmiş ve gelecek yoktur, sadece şimdi vardır. Tabii ki şimdinin anlamı da değişik, oldukça değişik olacaktır. Bizim için şimdi, geçmiş ile gelecek arasında var olan bir şeydir. Oysa geçmiş ve gelecek yoksa şimdi çok farklı bir şey olacaktır. Geçmiş ile gelecek arasında bir şey değildir. Şimdi sadece bir andır— iki var olmayan arasında bir an: geçmiş gitmiştir ve artık yoktur ve gelecek de henüz gelmemiştir. Bu iki var olmayan arasında bir şimdiki an vardır. Bu mümkün değildir. iki var olmayan arasında bir varlık olamaz. Sadece öyle görünür.

Bilincin var olduğunu söylediğimde geçmiş ve gelecekle ilgili bir şeyden değil başı ve sonu olmayan bir şeyden bahsediyorum—sürekli demiyorum çünkü sürekli sözcüğü zaman anlamı içerir. Her zaman şimdide var olur elerken geçici olmadığını söylemek istiyorum, varlık geçici olmamak demektir. Zamanın ötesindedir ve aynı zamanda uzayın ötesindedir çünkü uzaydaki her şey yok olacaktır. Buna benzer şekilde zamandaki her şey de yok olacaktır. Ve zaman ve uzay iki şey değildir. Bu yüzden onları ilişkilendiriyorum. Onlar bir tek şey. Zaman sadece uzayın bir boyutu. Uzaydaki hareket zamandır; hareket etmeyen zaman ise uzaydır. Varlık geçici ve uzaysal değildir.

Bu yüzden benim geçici ve uzaysal olmayan biri olduğumu söylediğimde anlayacaksın. Ancak benim *ben*'im her şeyi kapsar. Sen de bunun içindesin, soruyu soran da içinde. Hiçbir şey dışarıda kalmıyor. O zaman senin sorunu cevaplamak daha kolay olacak. Değişen her şey maksatlıdır; yapılacak bir şey vardır, bir amaç için vardır. Amaç gerçekleştiğinde yok olur.

Oysa gerçekten var olan her şey amaçsızdır çünkü yerine getirilecek bir amaç yoktur. Ve eğer bir amaç varsa ve yerine getirilirse o zaman varlık anlamını kaybeder. Bu yüzden sadece geçici şeylerin amaçları vardır.

Onlar bir şey için oradadırlar. Şu şekilde de söyleyebilirsin: Onlar bir sonuç için araçlardır. Maksatlı derken kastedilen budur. Bir şeyi yerine getirmek için vardırlar. Amaç yerine geldiği anda ise giderler. Ama *bana* her zaman ihtiyaç duyulacak ve *ben* derken bu her şeyi kapsar. İçinde hiçbir amaç yoktur.

Varlık maksatsızdır. Bu yüzden ona bir *"leela"* bir oyun deniyor. Varlığın kendisinin gerçekleştirilecek bir amacı yoktur. Bir yere doğru gitmemektedir. Sonu yoktur. Ama yine de gitmektedir, yine de pek çok şey gitmektedir. Bu yüzden o bir *leela*, bir oyun—sadece dışarı taşan enerji—olmalıdır. Bu benimle de ilişkilendirilebilir. Ben hiçbir şey olacak değilim. Ama yine de bir şeyler yapmaktan bahsediyorum.

Bir kere evrensel bilincin bir parçası olduğunu anladığında hiçbir amaç olmadığını fark edersin. Sadece bir oyun olarak var olursun; tabii ki oyun evrensel, çok boyutlu hale gelir. Birçok şey yaparsın ama yine de yapan yoktur ve amaç yoktur; bu şeyler orada değildir. O zaman bu bir oyun haline gelir.

Ve şuna da dikkat çekmek gerekir: Bir amaç olmadan, bir yapan var olamaz ve bir yapan olmadan, bir amaç var olamaz. Onlar bir egonun iki kutbudur ve eğer bir amaç olmazsa ego kendini çok rahatsız hisseder. Ego amaçlar ile tatmin edilir. Bir şey yapılmalıdır, biri bunu yaparken başarılı olmalıdır, biri bir yere yetiş- melidir, biri bir şey yapmalıdır. Bir imza atılmalıdır. Bu yüzden ego maksatlıdır. Diğer tarafta varlık maksatlı değildir. Ve egonun ötesinde neyin olduğunu bilmediğin sürece hiçbir şey bilmiyorsun demektir.

Bu yüzden benim için her şey bir oyundur. Ben de yokum, bir amaç da yok. Ama yine de bir şeyler devam ediyor. Şöyle sorulabilir:" Neden bir şeyler devam ediyor?" Devam ediyor çünkü durdurmak için bir amaç yok ve onları durduracak kimse yok. Beni anlıyor musun? Durduracak kimse yok ve durdurma amacı yok. Böylece doğada devam etme var. Sen bir geçit haline geliyorsun. Aktiflikle bir geçit olamazsın, hiçbir zaman bir araç olamazsın. Sadece pasiflik, seni bir araç haline getirir ve pasiflik, senin olmaman demektir. Yoksa sadece sözde pasif olursun. Ego her zaman aktiftir. Pasif olduğun anda ego yoktur. Pasiflik egosuzluk demektir.

Bu yüzden ben tamamen pasifim. Olanlar olur. Ben asla, "Niye?" diye sormam çünkü sorulacak kimse yoktur. Birini, Tanrı'nın kendisini bulsan bile, o sadece gülecektir. O bile bunu cevaplayamaz. Cevaplayamaz çünkü nedensellik kavramı, niye kavramı sadece bölünmüş bir akışta anlamlıdır. Eğer bütün akışı sonsuz ve başlangıçsız olarak anlarsan o zaman her şey başka şeylerin içine gider ve her şey başka şeylerden gelir. Okyanustaki dalgalar gibi, her dalganın arkasında bir dalga vardır ve her dalganın önünde bir şey vardır, başında bir şey, başka bir dalga. Ve bütün okyanusta dalgalar vardır. Dalgalar sonsuzdur.

insanlar dışında kimse, "Niye?" diye sormaz. Bu yüzden başka hiç kimse endişe içinde değildir.

İnsan zihni endişeli hale geldiğinde sorular yaratır ve daha sonra cevapları verir. Sorular anlamsızdır, cevaplar daha da anlamsızdır. Ama soruları biz ürettiğimiz için cevapları bulmadan rahat edemeyiz. Böylece cevaplar bulmaya ve sorular yaratmaya devam ederiz. Eğer soru sorma ve cevaplamanın bütün bu saçmalığını görürsen kendinle bir monolog sürdürdüğünü fark edersin. Eğer sen soruyor ve ben cevap veriyor olsam bile yine de soran insan zihni ve cevap veren insan zihnidir. Bu sadece aynı zihnin bir saklambacıdır. Kimin soru sorduğu veya kimin cevap verdiği fark etmez.

İnsan zihni sorar ve insan zihni cevaplar, soru ve cevaplarla çok büyük bir karışıklık yaratmışızdır ama tek bir soru bile cevaplanmamıştır. Sorular her zaman oldukları yerde kalırlar. Eğer soru ve cevapların bütün bu geçit törenini, bu hiçbir yere varmayan, anlamsız, sonuçsuz çabayı görebilirsen—eğer bütün bu saçmalığın bir şimşek çakışı gibi farkına varabilirsen—o zaman insan zihninin abesliğine gülebilirsin. Ve gülüş olduğu anda insan zihnine tamamen üstün gelirsin. O zaman soru yoktur ve o zaman cevap yoktur. O zaman seversin. O zaman amaç yoktur ve o zaman sebep yoktur. O zaman sadece yaşamanın kendisi yeterlidir.

Sen soruyorsun ve ben cevaplıyorum. Bana göre hiç cevap yok ve hiç soru yok. Okyanustaki dalgalar gibi veya ağacın yaprakları gibi veya gökyüzündeki bulutlar gibi sorular olmadan ve cevaplar olmadan yaşamaya devam ediyorum. Sorulan bütün saçmalığın farkına vardığını an bir

şey tamamen yıkıldı. Bu bir kıyametti. Yeniden doğdum, evrensel bir boyutta yeniden doğdum—bir *ben* olarak değil, evrensel bilincin kendisi olarak.

Bu evrensel boyutta her şey bir oyundur. Bir kere anladığında—sadece anlamak değil, her şeyin bir oyun olduğunu fark ettiğinde—tamamen, mutlak olarak huzur bulursun. O zaman gerilim yoktur. Rahatsındır. Ego yoktur.

Ego rahatlayamaz. Gerilim içinde yaşar, gerilimden beslenir. Ego olmadığında gerilim de yoktur. O zaman her şeyi kapsayan sen varsındır. O zaman geçmiş yoktur, o zaman gelecek yoktur. Sen sonsuzluksundur. O zaman olan her şey *oluyordur*, sen yapmıyorsundur. Senin tarafından yerine getirilecek bir şey yoktur. Bunların hepsi hayali kavramlardır. Dindar bir insan bile bir şey yapmak hakkında bu şekilde düşünebilir. Orada ego daha yerleşmiş, daha sofu ve daha tehlikeli hale gelmiştir. Eğer ego varsa, o zaman yapan ve yapılanlar vardır. Sadece nesneler değişmiştir ama süreç aynıdır.

"Ben," "beni" veya "bana" diye bahsettiğimde, bahsedilen kimse yok; sadece ne elediğimi anlaman için dile ait bir araç var. Benim için bana veya sana diye hitap edilebilecek kimse yok ama o zaman dil imkânsız hale geliyor. Bu nedenle gerçek, dille ifade edilemiyor. Gerçek, dile ait bir form alamaz çünkü olmayanlar— gerçek olmayanlar, var olmayanlar—tarafından yaratılmıştır. Mitlere özgü ego dili yaratmıştır. Egodan gelir, onu asla geçemez. Bu yüzden "bana" diye hitap edilebilecek kimse olmadığını bilsen bile dilde onu kullanman gerekir. Ve bu arada, kimsenin olmadığını sana tekrar hatırlatıyorum.

Bu "bana" söz konusu olduğunda, yapılacak bir şey yoktur çünkü her şey kendi kendine olur. Biz kendimiz oluyoruz. Bizler olaylarız. Bütün varoluş bir yapış değil, bir oluş. Bu yüzden bir yaratıcı olarak eski
Tanrı kavramının benim için anlamsız olduğunu söylemem daha iyi olur—ben "Yaratıcı Tanrı'" demem çünkü bu ifade bizim bencil yaratış algımızın, yapışın bir yansımasıdır. Bizim bir şey "yapış"ımız gibi Tanrı da dünyayı "yapmıştır." Biz evrensel düzleme kendi izdüşümümüzü yansıtmışızdır, bu yüzden yaratılış ve yaratan vardır. Ayrılmışlık vardır.

Bana göre, Tanrı olandır—yaratan değil—olmaya devam edendir. Tanrı sonsuza dek devam eden demektir. O yüzden olan her şey Tanrı'dır. Sen ve diğer her şey olaylarsınız. Bu sonsuz oluş Tanrı'dır. Yaratıcı ve yaratılış yoktur. Bölünmüşlüğün—kozmik düşlemin üzerine yansımamızın—kendisi bencilliktir.

Bir kere içinde yapan ve yapılan diye bir ayrılma olmadığını anladığında, yapan ve yapılan olmadığını anlarsın, sadece oluşlar vardır. Ve bir kere bu sonsuz oluş ortaya çıktığında hiçbir yük kalmaz, hiçbir gerilim kalmaz. Doğumun bir oluştur, ölümün de bir olay olacaktır. Sen hiçbir yerde değilsin.

"Ben"—"Ben yapıyorum," diye düşünen bu ego nereden geliyor? Hafızadan geliyor. Hafıza, olayları kaydetmeyi sürdürür. Doğarsın, çocuk olursun,- sonra gençlik gelir ve sonra yaşlanırsın. Her şey olur—aşk olur, nefret olur ve hafıza kaydetmeye devam eder. Geçmişe baktığında tüm biriken hafıza "ben" haline gelir. "Ben" birini sevdim. Bir yerde sevginin oluştuğunu söylemek daha iyi ve daha doğru olurdu. Yapan ben değildim. Ama "Ben sevdim," hatırası doğum gibi, ölüm gibi oluştu.

Eğer insan bunu, yani olayların oluştuğunu ve bir yapanın olmadığını sadece yirmi dört saat boyunca hatırlayabilirse, o insan bir daha aynı olmaz. Ama sadece bir saniye için bile hatırlamak çok güçtür.

Olayların olduğunu ve senin onları yapan olmadığını hatırlamak en zor iştir. Örneğin, ben konuşuyorum. Eğer, "Ben konuşuyorum," dersem ve "ben"im konuştuğumu kastedersem, o zaman olayı tamamen yanlış yorumlamışım dernektir. Doğru cümlenin ne olacağını bilmiyorum. Geldiğinde anlarsın ve ben de anlarım. Bu bir olaydır, o yüzden benimle ilişkilendire- mem. Benim yolumla bir şey geliyor. Ben kesinlikle yapan değilim. Benim içimde bir şey oluyor.

"Vedalar"ın kişisel olmadığını söylediğimizde denmek istenen budur. Onların insanlar tarafından yaratılmadığını söylüyoruz. Bununla vedaları toplayanların bu gerçeği bildiklerini—bir şeylerin olduğu gerçeğini—söylemek istiyoruz. Onlar yapanlar değil; onlara bir şey geliyor. Onlar sadece birer geçit, birer ortam, birer araçtır ve bu araç olma bile bir olaydır. Bir araç haline gelmiş olmaları onların kendi yaptıkları, bir şey değildir. Öyle olsaydı aynı yanlışlık başka bir düzeyde yapılmış olurdu.

Bütün davranışlarının derinine gidersen orada oluşları bulursun. Davranış yoktur çünkü davranan yoktur. Bu yüzden bir insan nasıl, "Niye?" diye sorabilir? Kim buna cevap verebilir? Ev boş, sahibi yok. Olayların oluşmaya devam etmesine izin ver. Sahibi olmadan evin kendisi olaylara muktedirdir.

Daha açık olarak anlamaya çalış, Buda pek çok kereler söylemiştir, "**Yürüdüğümüzde yürüyen yoktur sadece yürüyüş vardır**." Bu nasıl anlaşılabilir? Eğer yoksam nasıl yürüyebilirim? Yürü ve nerede olduğunu bul—sadece yürüyüşü bulacaksın. Birisinin nasıl konuşma var ama konuşmacı yok dediğini anlayamayız. Ama konuşma davranışının derinine gittiğinde konuşmacıyı değil konuşmayı bulursun. Aslında, şairler yoktur sadece şiirler olmuştur. Ressamlar yoktur, sadece çizimler olmuştur ama araç sahip haline gelmiştir.

Yanlışlığı hafıza yaratır. Ama benim için hafıza yoktur. Hafıza beni kapana kıstıramaz, benim üzerindeki kavrayışını kaybetmiştir. Bu yüzden her şey olur ama bir yapan yoktur. Ve bütün olacak olan olur. Ateşleyicisi ben olmayacağım, efendisi ben olmayacağım.

Bir kere var olmadığım anladığında, çok değişik bir anlamda bir usta olursun. Ve var olmadığında bir köle de olamazsın. Artık özgürlüğün tamdır. Artık kimse seni bir esir haline getiremez. Artık esaret veya esaret olasılığı olamaz. Paradoksal bir durum olsa da bu bir gerçektir—usla olmaya çalışan biri her zaman esir olma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Kendini, kendi ustalığını, kendi çabalarını, kendi "yapan"ını kaybeden kişi artık bütün esaretin ötesindedir. Özgürdür, gökyüzü kadar özgürdür. Özgürlüğün kendisidir-—özgür bile değil çünkü biri özgür olduğunda etken bir kişi vardır. O özgürlüktür. Bu yüzden istersen, "Ben özgürlüğüm," diyeyim. Ve o zaman sebep de yoktur çünkü sebep olursa özgür değilsindir. Sebebe mecbur, sebebe bağımlısındır. Eğer yapmak zorunda olduğun bir şey varsa, o zaman bağımlısındır. O zaman özgür değilsindir.

Yapılması gereken bir şey olmaması bakımından ben tamamen özgürlüğüm. Ben bir bekleyişim. Olanlar olur ve ben onları kabul ederim. Ve eğer olmazlarsa, o zaman olmayanı kabul ederim. Ve ben beklemeye devam ederim. Bu bekleyiş kişiyi varlığın Tanrısal güçleri için bir vasıta haline getirir. Sen yapan olmadığında senin vasıtanla pek çok şey yapılır, yapan olarak orada olursan senin vasıtanla hiçbir şey yapılmaz. Yapan orada olduğunda sen de varsılıdır. İmkânsız bir şey yapıyorsundur. Yapan imkânsız olduğu için yapış mümkün olamaz.

Abes bir çaba içindesindir ve sonuç sadece hüsran olacaktır. Sen orada olmadığında her zaman başarılı olursun. Başarısızlık olamaz çünkü hiçbir şey olmayı düşünmemişsindir ve eğer başarısızlık olsa bile bu bir olaydır. Eğer başarı olursa bu da bir olaydır. Ve ikisi de olurken sen aldırmazsın. Senin için fark etmez, ikisi de olur.

Bu yüzden ben, "ben" derken herkes bunun içindedir. Ben bilincim ve ben özgürlüğüm. Bu iki kelimeyi, 'bilinç' ve 'özgürlük' kelimelerini, sadece gizemi sizin için daha anlaşılır bir hale getirmek için kullanıyorum. Öbür taraftan, ikisinin de anlamı aynıdır. Bilinç özgürlüktür, özgürlük de bilinç. Ne kadar az özgürlük varsa o kadar çok madde vardır. Ne kadar çok özgürlük varsa, o kadar çok bilinç vardır.

Bu masanın "maddesel" olduğunu söylediğimizde hareket etmek için özgür olmadığını söylemek istiyoruz. Senin bilinçli bir varlık olduğunu söylediğimizde sen bir dereceye kadar özgürsündür. Ama eğer sen bilincin kendisi haline gelirsen, içeri gidip kaynağı anlarsan...

Ben senin bilinçli varlık değil, bilincin kendisi olduğunu biliyorum. Bilinç sana yapışık bir özellik değil, sen bilinçsin. Sen tamamen özgürsün.

Bu yüzden herhangi bir yerden ilerleyebilirsin. Ya daha özgür ol ya da daha bilinçli, diğeri otomatikman gelecektir. Daha bilinçli olmadan daha özgür olamazsın. Daha bilinçli ol ve daha özgür olursun... Başka türlü olamazsın çünkü bilinç özgürlük yaratır. Ve tamamen bilinçli

olduğunda, tamamen özgür olursun. O zaman senin var olman için hiçbir neden ve hiçbir amaç yoktur. O zaman her şey bir olaydır ve bir olay bir *leela'dır.*

Sevgili *Osho,*

Sen kendini—bilen biri misin? Ve *varoluşla ve insanlarla ilişkini nasıl açıklıyorsun?*

Söylediğin sözcük, 'kendini—bilen', doğru değil çünkü idrak etmek her zaman kendinin üstüne çıkmak demektir. Bu yüzden 'kendini bilmek' çelişkilidir. Eğer bilirsen, kendin diye bir şey olmadığını anlarsın. Eğer bilmezsen o zaman kendin varsın. Benlik olmak bilmemek, bilmek benlik olmamaktır. Bu yüzden kendimi— bilen biri olduğumu söyleyemem. Sadece şimdi hiç benliğim olmadığımı söyleyebilirim.

Bir benliğim vardı—bu sadece kapıya kadardı. Bilme tapmağına girdiğin anda benlik kalmaz, onu artık bulamazsın. O seni kapıya kadar takip eden, hatta sadece takip etmekle kalmayıp sana yapışıp kalan bir gölgedir ama sadece kapıya kadar, o tapınağa giremez. Eğer onu saklamak zorundaysan tapınağa giremezsin. Benlik bir kişinin atması gereken en son şeydir. Bir kişi her şeyi atabilir ama kendini atması öyle imkânsızdır ki! Çünkü kendini bilme çabası, kendini bilme gayreti insanın kendisinin kendisi için bir çabasıdır. Sen diye bir şey olmayacağını idrak ettiğin anda; artık çabalamazsım

Bütün büyük öğreticiler yanıltıcı sözcükler kullanmışlardır. 'Kendini bilme' yanlış bir sözdür. Ama "benliği olmayanı bilme" elerlerse anlamazsın. Saçma hale gelir. Ama gerçek olan budur—benliği olmayanı bilme. Sadece Buda benliği olmayan anlamında *anatta'yı* kullanmıştır. Sadece Buda kullanmıştır. Bu yüzden Buda Hindistan'dan uzaklaştırılmıştır. Öylece dışarı atılmıştır ve Budizm, 'kendini bilme' sözünü kullanmaya başlamadan köklenememiştir. Çin'de ve Japonya'da Budizm tekrar geri gelmiştir ve 'tekrar kendini bilme' sözünü kullanmaya başlamışlardır. Buda 'benliği—olmayanı bilmek' sözünü kullanmıştır. Ben de 'benliği olmayanı bilme' sözünü kullanıyorum. Tek biliş budur.

Nefsin olmadığı anda evrensel hale gelirsin. Bu büyük bir oyundur. Benliği bilmek şüphesiz ki en büyük en üst derecedeki oyundur. Benlik korunacak bir şey değildir, yok edilecek bir şeydir. O, senin son olasılığına, son bilişine bir engeldir.

Bu yüzden, ben 'kendimi bildim' diyemem. Ben 'benliği olmayanı bilen' biri olduğumu söyleyeceğim ve mümkün olan tek biliş budur. Başka bir biliş yoktur. **Kendini bilmeyi savunanların vurgusu bilmekte değil, "kendini"dedir**. Benim vurgum bilmekte. Kesinlikle 'benliği' inkâr etmemin nedeni de bu.

Evrenle ve diğer insanlarla ilişkim ne? İlişki iki insan arasında var olur. Ben ilişkili değilim, ilişki içinde değilim. İlişki her zaman iki şeyin arasında olur. Bu paradoksal görünebilir ama sen her ilişkide ilişkisiz kalırsın. Her ne kadar ilişkili olsan da ilişkisiz kalırsın çünkü ilişki iki şey arasında olur. İki şey her zaman oradadır. Bu yüzden ilişki, sadece ikiliği saklayacak bir görüntüdür. Kendini ilişkili olarak kandırdığın anlarda yine sen varsılıdır. Tekrar kendine düşmüşsündür ve ilişki yoktur.

Örneğin, sözüm ona âşık olduğumuzda, ilişkili gibi görünürüz ama aslında, sadece kendimizi kandırıyoruzdur. İki, iki olarak kalır. Ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, iki, iki olarak kalır. Bir cinsel birleşmede bile ikilik vardır. İkilik sadece bir birlik yanılsaması yaratır, iki 'kendi' arasında birlik olamaz. Birlik sadece iki 'benliği olmayan' arasında olabilir.

Bu yüzden bana göre, ben evrensel gerçeklikle ilişkili değilim, hiç değilim. Ve bununla soyutlanmış olduğumu söylemek istemiyorum. İlişkide var olabilecek kimsenin var olmadığını söylemek istiyorum. Evrensel gerçeklik söz konusu olduğunda ben birim ve evrensel gerçeklik de benimle bir.

Benim tarafımdan ben birim ama başkalarına göre, onların tarafından ben bir değilim. Onlar ilişkili. Birisi arkadaş olarak ilişkili, birisi düşman olarak ilişkili, birisi kardeş olarak ilişkili, birisi öğrenci olarak ilişkili... Benimle ilişkili olabilirler ama ben onlarla ilişkili değilim. Ve benim içimde bütün olan onları ilişkisiz hale getirmek. Ama onların tarafından hiçbir çaba olamaz. Sadece, 'benliği olmayanı bilme' olabilir. Eğer kimsenin öğrenci ve kimsenin guru olmayacağını anlarlarsa, eğer kimsenin kimseyle ilişkili olamayacağını anlarlarsa ancak o zaman benlik düşer ve boşluğun çıplak hale gelir. Ve sana sınırlar çizen bir kıyafet, bir nefis yoktur. Tamamen çıplak olduğunda, Kendin diye bir şey olmadığını anladığında sadece bir boşluk, bir içsel gökyüzü olursun—o zaman bir olursun. Ya da gerçekten ilişkili hale geldiğini söyleyebilirim. Birlik oluştuğunda, kişinin kendisi yoktur.

Bana evrenle ve insanlarla nasıl ilişkili olduğumu sordun. Benim için bunlar iki farklı şey değil—evren ve insanlar. Evrensellik pek çok şekilde oluşur, insanlar da bunlardan biridir. Evrensellik o kadar çok şekilde oluşur ki—güneş, yıldızlar, dünya, ağaçlar, hayvanlar ve insanlar. Sadece frekanslar değişir, Tanrısallık aynıdır. Bu yüzden benim için evren ve insanlar iki ayrı şey değildir.

Daha önce söylediklerimin hiçbiri düşünceden ortaya çıkmadı. Bu bir gerçek. Ama eğer düşünürsem—ve eğer senin tarafını anlayacaksam düşünmem gerekir— o zaman sen benimle ilişkili olursun çünkü sen varsılıdır ve sen olduğun sürece, ilişkili olursun. Bu çok zor bir durum yaratır. Günlük ve anlık olarak zor bir durum yaratır.

Kendini benimle ilişkili hissedersin. Bana ait olduğunu hissedersin ve daha sonra benim de sana ait olmamı beklemeye başlarsın. Kendini benimle ilişkili hissettiğin için benim de seninle ilişkili olmam gerektiğini beklemeye başlarsın. Bu beklenti nedeniyle sonuçta hüsrana uğramaya mahkûm olduğunu biliyorum. Benliği olan bir insanla hayal kırıklığı kaçınılmazdır ama daha uzun bir zaman alabilir. Fakat nefsi olmayan bir insanla birlikteysen küçücük bir zaman aralığı bile sürmez. Her saniye hayal kırıklığı olacaktır çünkü beklentilerin yerine gelmeyecektir. Onları yerine getirecek kimse yoktur.

Bu yüzden ben çok sorumsuzum çünkü sorumlu olacak kimse yok. Cevaplar var ama sorumlu olan yok bu yüzden her cevap atomsaldır... Bu birbirini izleyen bir durum olamaz bu yüzden gelecek andan ne bekleyeceğini bilemezsin. Ben bile bilmiyorum. Cevap, her biri kendi içinde tamam, geçmişle veya gelecekle her yönden ilişkisiz, atomsal olacaktır.

Ego, bir olaylar, oluşlar ve hatıralar serisidir. Böyledir çünkü sen bir seride var olursun—beni ele bir seri olarak düşünmek istersin ama bu zordur. Bu yüzden, er veya geç herkes bana öfkelenecektir çünkü benim cevaplarım atomsaldır, ardıl değildir. Ardıl cevap sorumluluk haline gelir. O zaman güvenebilirsin.

Ben çok güvenilmezim. Bana hiçbir zaman güvenemezsin—ben kendime güvenemiyorum. Neler olacağını bilmiyorum. Her olana tamamen açık ve her olanı tamamen kabullenir durumdayım. İlişki temelli düşünemem. Düşünemem, daha çok birlik temelli yaşarım.

Bana her yakın olduğunda, bu seninle ilişkili olduğum anlamına gelmez. Seninle bir hale gelirim. Ve sen bu birliği sevgi olarak yorumlarsın. Ancak bu birlik sevgi veya nefret değildir çünkü sevgi diye bilinen şey her an nefrete dönüşebilir. Yakın olabilirsin, uzak olabilirsin; bir arkadaş olabilirsin, bir düşman olabilirsin; hiç fark etmez. Ben söz konusu olduğumda, bana gelebilirsin veya benden uzaklaşabilirsin, hiç fark etmez.

İlişki koşulludur; birlik koşulsuzdur. İlişkide her zaman koşullar vardır. Koşullarda bir şey değişir ve ilişki değişir. Her şey, her zaman bir yanardağın üzerindedir. Her ilişki her zaman bocalayan bir durumdadır, her zaman bir ölüm sürecindedir, her zaman değişir: Bu yüzden her ilişki korku yaratır çünkü her zaman bozulma tehlikesi vardır. Ve ne kadar çok korku varsa o kadar ona yapışırsın ve ne kadar yapışırsan o kadar korku yaratırsın.

Oysa birlik tamamen bunun zıddıdır. Birlik koşulsuzdur. O, hiçbir koşul, hiçbir beklenti, hiçbir tatmin, hiçbir gelecek sonuç ummadığı için vardır. O, geçmiş tarafından koşullanmış veya geleceğe yönlenmiş değildir. O geçmişle ilişkisiz olan, gelecekle ilişkisiz olan anlık, atomsal bir var oluştur.

Böylece evrenle ve de insanlarla birlik hissediyorum ve evren tarafında da aynı his var. Ben onunla bir olarak hissettikçe, evrenden gelen his de birlik hissi. Bir zamanlar bunu hissetmiyordum ama şimdi evrenin her zaman bana karşı aynı his içinde olmuş olduğunu anlıyorum .

Birlik her zaman akar, her zaman akmıştır; evren için sonsuz bir bekleyiş olagelmiştir. Şimdi ben bunu evrene karşı hissediyorum; insanlara karşı da hissediyorum. Birisinin bana karşı bu birliği hissettiği anda, o kişi evrenselin bir parçası haline gelir. O, artık bir insan değildir, evrenseldir. Ve bir kere birliği hissettiğinde, bir kişiyle bile olsa, tadı alınışsın demektir. Coşkunun tadını anlamışsındır. O zaman bütünün içine atlayabilirsin.

Benim etrafımda olan bu. Yaptığımı söylemiyorum—bu benim etrafımda oluyor.

Sana birlik tadını vermek için seni yakınıma çağıracağım ve bunu bir saniye bile gerçekleştirebilirsen, bir daha asla aynı olamazsın. Bu çok sabır isteyen bir çabadır—çok bilinmez, tahmin edilemez. Bu anın ne zaman yakın olduğunu kimse söyleyemez. Bazen zihnin öyle uyumludur ki birliği hissedebilirsin. Meditasyonun üstünde durma sebebim bu çünkü meditasyon zihni öyle bir zirveye ayarlar ki buradan birliğe atlayabilirsin.

Benim için meditasyon zilini birliğe ayarlamak, zihni birliğe açmak demektir. Bu, sadece meditasyonun senin ötene geçtiğinde olur. Başka türlü olamaz. Eğer senin altındaysa—onu sen yapıyorsan, onu kontrol eden sensen—oluşamaz çünkü sen hastalıksındır. Bu yüzden ben seni, belirli sınırların ötesinde senin olmadığın bir meditasyona ikna ediyorum. Meditasyon senin yönetimini ele alacaktır. Yavaş yavaş itileceksin. Tabii ki meditasyonu başlatacaksın çünkü başka yolu yoktur. Başlamak zorundasın ama meditasyonu sen bitirmeyeceksin. Başlayacaksın ama bitirmeyeceksin. Arada, bir yerde olay gerçekleşecek. Meditasyon seni tutacak. Atılacaksın ve meditasyon gelecek. Sonra evrene uyumlanacaksın. Sonra bir olacaksın.

İlişki değil birlik önemlidir. İlişki *sansara'dır,* dünyadır ve ilişki nedeniyle tekrar tekrar doğmak zorunda kalırsın. Ama bir kere birliği tanıdığında artık ölüm yoktur, ölüm yoktur. O zaman senden başka kimse yoktur. Hepsi içindedir. Evrensel olmuşsundur. Birlik geldiğinde birey gitmelidir. Tanrısallık gelmeden önce ego gitmelidir.

Ego bütün ilişkilerin kaynağıdır. Dünya ilişkidir. Tanrı bir ilişki değildir, Tanrısallık bir ilişki değildir. Tanrısallık bencillik değildir. Bu, onunla bir olamazsın demektir. Bu yüzden bir *bhahta,* bir sofu asla evrensele ulaşamaz çünkü o ilişki temelli düşünür—Baba Tanrı, sevgili Tanrı, sevilen Tanrı, ilişki temelli düşünür. Kendisi ve diğeri diye düşünmeye devam eder. Hiçbir zaman egonun üstüne çıkamaz. Bu çok incelikli bir şeydir çünkü sofu her zaman teslim olmaya çalışıyordun Sofunun yolu teslimiyet yoludur. Teslim olmaya çalışmaktadır ama birine.

Eğer birine teslim olmaya çalışırsan, diğeri oradır. Ve sen yoksan, diğeri var olamaz; böylece gölgelerde var olmaya devam edersin. Kendini unutursun ama unutmak teslim olmak demek değildir. Tanrısallığı o kadar çok hatırlıyorsundur ki kendini hatırlayamıyor- sundur ama arkada sen varsındır, gölgelerde var olmaya devanı edersin. Başka türlü, Tanrı diğeri olarak var olamaz.

Bu yüzden var olduğu şekliyle sofunun yolu, seni insan deneyimini aşana, evrensele, bire götüremez. Benim için, esas olan birine teslim olmak değildir, esas olan kendini teslim etmektir—birinin ayaklarına değil, sadece kendini teslim etmek. Eğer benlik yoksa bir olmuşsun demektir.

Benlik, tohumlar yaratmaya devanı edebilir, aldatma yaratmaya devam edebilir. Ve en büyük ve en kesin aldanış sofu ve Tanrı'nınkidir—elini bir aldanış. Dini olan bir aldanış tehlikelidir çünkü onu inkâr bile edemezsin. Onu inkâr etmek bile suçluluk yaratır. Tanrısallığa karşı şahsiyeti inkâr ederek suçlu hissedersin ama Tanrısallık için şahsiyet senin kendinin izdüşümüdür. Benlik olmadığında Tanrı için benlik yoktur. Bütün varoluş kendini düşünmeyen hale gelmiştir. Ve bütün varoluş kendini düşünmeyen hale geldiğinde, sen de onunla birsindir.

Kendini düşünmemek yoldur.
Kendini düşünmemek gerçek ibadettir.
Kendini düşünmemek asıl teslimiyettir.

Bu yüzden sorun hep kendinledir. Kurtuluşu, *moksha'yı* düşünsek bile kendimizden özgürlüğü değil, kendimizin özgürlüğünü düşünürüz. O zaman özgür olacağımızı düşünürüz. Ama o zaman özgür olamayız—m*oksha* kendimizin özgürlüğü değil, kendimizden özgürlüktür. Bu yüzden ben bir kendisizlikte, bir akışta, bir kendini düşünmeme sürecinde var oluyorum. Ben de kendim değilim, başka kimse de kendi değil.

Örneğin, dalgalar denizdedir ama her dalga kendini okyanustan ayrı olarak yanlış algılar. Ayrı gibi görünmektedir. Kendini kandırabilir—etrafta o kadar çok dalga vardır ve hepsi o kadar farklı görünmektedir ki. Benim dalgam yüksektir ve senin ki alçaktır veya benim dalgam alçaktır ve seninki yüksektir. Nasıl aynı olabilir ki? Ve dalgalar suyun dibine bakamaz. Sadece yüzeyi bilirler. Senin dalgan ölüyor ve benim dalgam genç ve yükseliyor. Senin dalgan kıyıya ulaştı ve benimki uzak. İkisinin aynı olduğunu nasıl düşünebilirim? Ama yine de öyle düşünsek de, düşünmesek de biz aynıyız.

Bu yüzden "ben" olarak bilinen dalga bir ego değil; o, benlik değil. Bu dalga, okyanusun dalga olduğunu anlamıştır. Dalga sadece bir yüzey olayıdır. Yüzey bir görüntüdür, yüzey bir harekettir. "Ben" diye adlandırdığım bu dalga dalgasızlığın, dalgasız okyanusun gerçek olduğunu düşünmez. Senin dalgan bile farklı değildir.

Her şeyi birleştireni anladım. Sen buna kendini bilme diyebilirsin, ben demeyeceğim. Ben ona benliği olmayanı bilme diyeceğim çünkü bu bütün bilişlerin özüdür. Bu, benliksizliktir. Ne demek istediğimi anladığını düşünüyorum.

Bütün söylediklerim demek istediklerim olmayabilir ve demek islediklerim söylediklerim olmayabilir ama her zaman derine bak. Her zaman söylenmeyen ama işaret edileni elinle. Söylenemeyen ama gösterilen, işaret edilen şeyler vardır. Derin ve yüksek derecede olan şeyler sadece gösterilebilir asla söylenemez. Ve ben söylenemeyen şeyleri söylüyorum. Bu yüzden benim sözcüklerimi düşünme. Her zaman sözcükleri anlamsız olarak görüp at, sonra da kelimesiz anlama, sessiz anlama doğru derine in. O, her zaman sözcüklerin ardındadır.

Sözcükler her zaman ölüdür, anlamsa her zaman canlı. İnsan sözcüklere açık olabilir ama insan hiçbir zaman zihinsel anlayış yoluyla açık olamaz. Sadece aklınla değil bütün varlığınla açık olabilirsin. Zihin bazen yanlış anladığı için değil—zihin *her zaman* yanlış anlar. Zihin bazen yanlış yaptığından değil—zihin *yanlışlıktır.* Her zaman yanlışlık yapar.

Bu yüzden söylenen şeylere karşı olumlu ol. Anlamaya çalışına, senin içinde elerine gitmesine izin ver. Ona hassas, açık ol. Yüreğinde derine gitmesine izin ver. Ona zihinsel sınırlar koyma. Sonra bütün varlığının katılımıyla bileceksin. Anlayamayabilirsin ama bileceksin. Ve anlamak yeterli değildir, bilmek gerekir. Bazen anlarsın veya anladığını zannedersin ve böylece bilmeye bir engel yaratırsın. Akıl anlar; varlık bilir. Akıl sadece bir parçadır, gerçek olan senin varlığındır.

Bildiğinde kanınla bilirsin, kemiklerinle bilirsin, kalp atışlarınla bilirsin. Ama anlarsan yalnızca o kadar da derin olmayan zihin mekanizmasıyla anlarsın. O sadece hayatta kalmak, ilişkide olmak için gerekli ama birliğe ve ruhsal ölüm ve dirilişe engel hale gelebilen bir alettir. Sadece hayatta kalmak için doğal bir araçtır. En yüksek gerçekliği ortaya çıkarma amacında değildir. Gizli sırları bilme amacında değildir—ve sırlar gizlidir.

Bu yüzden söylediklerim hakkında düşünme. Eve git ve uyu. Sadece içine gitmesine izin ver, sızmasına izin ver. Kendini koruma; açık ol. Bütün korunmalar bilmeye karşıdır. Ve sadece senin en iç varlığına ulaştığında bilinir ve gerçekten anlaşılır. *Shradda,* imanla söylenmek istenen budur. İnanç anlamında değildir.

İnanç zihinseldir. Kişi aklıyla inanabilir, aklıyla inanmayabilir—ikisi de akılsaldır. İman kesinlikle akılsal değildir. O, tamamen mistik katılımdır. Gizli sırlarla bir olmaktır. O, bir sıçrayıştır.

Bütün söylediklerimde hiçbir teoriyle ilgili değilim, hiçbir felsefeyle ilgili değilim. Bir şey söylediğimde bu sadece seni söylenemeyene götürmek içindir. Ve sözcükleri kullandığım da onları sadece seni sessizliğe yöneltmek için kullanıyorum. Ve bir şey iddia ettiğimde, bu iddia edilemeyeni işaret etmek içindir. Benim ifadem gerçekten bir şey ifade etmek için değildir, ifade edilemeyeni işaret etmek içindir.

Olumlu ol çünkü sadece olumluluk açıklık olabilir. Bütün söylediklerimin içine düşmesine izin ver ve bırak çiçeklensin. **Çiçek geldiğinde söylenen ama söylenemeyeni bileceksin**. Söylenen ama hâlâ söylenmeden kalanı bileceksin.

2 -SANNYAS NEDiR?

Sevgili Osho,
Niye Sana gelen hemen hemen herkese sannyas veriyorsun?
Senin sannyas kavramın ne? Ne gibi bir zorunluluk içeriyor?

Benim için sannyas ciddi bir şey değil. Hayatın kendisi ciddi değil ve ciddi olan her zaman ölüdür. Hayat sadece hiçbir amacı olmadan taşan bir enerjidir ve benim için *sannyas* hayatı amaçsızca sürdürmektir. Hayatı bir iş gibi değil bir oyun gibi yaşa. Hastalıklı olan, sözüm ona ciddi zihin gerçekten de oyunu işe çevirir. Sannyasin'ler bunun tam zıddını yapmalıdırlar—işi oyuna dönüştürmek. Eğer bütün hayatı bir rüya, bir rüya davranışı olarak görürsen, sen bir sanyasin'sindir. Hayatı bir rüya, bir rüya oyunu olarak kabul eden vazgeçmiştir.

Vazgeçmek dünyayı terk etmek değildir sadece tutum değiştirmektir. Dünyayı değiştirme tutumu ciddi bir şeydir. Bu yüzden herkesi *sannyas'*a başlatabiliyorum. Benim için bu inisiyasyon da bir oyun. Hiçbir vasıf istemem, vasıflı olup olmadığını sormam çünkü vasıflar ciddi bir iş yapılırken sorulur. Bu yüzden herkes sadece var olduğundan dolayı, oyunda olmak için yeterince vasıflıdır. Oynayabilir ve vasıfsızsa bile fark etmez çünkü bütün her şey bir oyundur. Bu yüzden vasıf aramam.

Ve benim sannyas'ım hiçbir zorunluluk da içermez—*sanyasin* olduğun anda tamamen özgürlükte- sindir. Şimdi bir karar aldığın ve bunun son karar olduğu anlamındadır. Şimdi artık hiçbir karar almak zorunda değilsindir. Şimdi son kararı almışsındır—kararsızlıkta yaşamak, özgürlükte yaşamak.

Kararlarla yaşayan kişi asla özgür olamaz. Her zaman geçmişle sınırlandırılmıştır çünkü karar geçmişte alınmıştır. Gelecek için karar alamazsın çünkü gelecek bilinemez ve karar ne olursa olsun geçmişle sınırlandırılmıştır. *Sannyas'a* başlatıldığında, haritasız, plansız bir geleceğe başlatılmışsındır. Şimdi geçmişe bağımlı değilsindir. Yaşamak için özgür olursun. Bu sana olan her şeyi yaşamak, oynamak ve olmak anlamındadır. Bu, güvencesizliktir.

Bir isimden vazgeçmek, bir maldan vazgeçmek gerçekten güvencesizlik değildir, bu çok yüzeysel bir güvencesizliktir. Ve malı bir güvence olarak düşünen zihin aynı kalır. Mal bile güvence değildir, bütün malınla ölürsün. Bir ev bile güvence değildir, onun içinde ölürsün. Bu yüzden "Vazgeçtim, şimdi güvende değilim," diye düşünenlerin zihinlerinde malın, evin, arkadaşların ve ailenin güvence olduğu fikri hüküm sürmektedir.

Sadece geçmişin boyunduruğu altında yaşamayan zihin ve kişi güvencesizlik içinde yaşar. Güvencesizlik geçmişin boyunduruğu altında olmayan anlamındadır ve pek çok anlamı vardır çünkü bütün bildiğin geçmişten gelmektedir. Zihnin bile geçmiştendir.

Bu nedenle bilgiden vazgeçen kişi gerçekten bir şeyden vazgeçmiş demektir. Sen kendin geçmişten geliyorsun, deneyimlerin toplamından başka bir şey değilsin. Bu yüzden kendinden vazgeçen kişi gerçekten bir şeyden vazgeçer. Bütün arzuların ve bütün umutların ve bütün beklentilerin—hepsi geçmişi tasdikler. Geçmişinden vazgeçen kişi arzularından, umutlarından, beklentilerinden vazgeçer.

Şimdi tam bir boşluk, bir hiçlik, bir hiç kimse gibi olursun. Sannyas bütün biri olma iddialarını atmak demektir. Şimdi kimliksizliğe, hiç kimseliğe gidiyorsun- dur. Bu yüzden bu, zihninin geçmişi kapatan son kararıdır. Kimlik kırılmıştır, orada bir devamlılık yoktur. Yenisindir; yeniden doğmuşsundur.

Canlı olan herkes güvencesizlikte yaşama vasfına sahiptir. Bir kişinin gerçekten yaşaması için, o kişinin güvencesizlikte yaşaması gerekir. Güvencenin her düzenlemesi yaşamaktan vazgeçmektir. Ne kadar güvencede olursan o kadar az yaşıyorsundur. Ne kadar ölü olursan, o kadar güvencedesindir ve bunun tanı tersi de geçerlidir. Örneğin, ölü bir adam tekrar ölemez; o, ölüme karşı güvencededir. Ölü bir adam hasta olamaz, o, hastalığa karşı güvencededir. Ölü bir adam öyle güvendedir ki yaşamaya devanı edenler ona aptal gibi görünebilir—onlar güvencesizlikte yaşıyorlardır.

Eğer canlıysan, güvencede değilsindir. Ne kadar güvencesizlik varsa, o kadar canlılık vardır. Bu yüzden, benim için bir *sannyasin* en son noktada, optimumda, maksimumda yaşamaya karar veren kişi demektir; iki kutuptan yanan bir alev gibidir.

Hiçbir zorunluluk yoktur, hiçbir vaat yoktur. Hiçbir disipline bağlı değilsindir. Eğer güvencesizliğe disiplin demek istiyorsan o başka tabii. Tabii ki o, içsel bir disiplindir. Hayır, bir anarşist olmayacaksın. Ben hiç, kimsenin anarşist olacağını söyledim mi? Anarşi her zaman bir düzenle, bir sistemle sınırlıdır. Eğer düzenden vazgeçtiysen, nasıl düzensiz olabilirsin? O, düzeni inkâr etmek değildir, sadece düzenden vazgeçmektir ve vazgeçmek şimdi düzende olmak anlamındadır. O, sadece bir oyundur, başkalarının iyiliği için bir oyun. Onun hakkında ciddi olmazsın, bu sadece oyunda bir roldür. Başkalarının iyiliği için, trafiğin iyiliği için sola ya da sağa doğru yürürsün ama bunda bir ciddiyet yoktur, bunun içinde hiçbir şey ciddi değildir.

Bu yüzden *sannyasin* düzensiz olmayacaktır. Kendisine göre, içsel bilincine göre hiçbir düzen yoktur. Bu düzensizlik olacağı anlamında değildir çünkü düzensizlik her zaman düzenin bir parçasıdır. Düzen olduğunda düzensizlik ihtimali de vardır. Düzen olmadığında, düzensizlik de yoktur çünkü doğallık vardır. Anlık yaşarsın, anlık davranırsın. Her an kendi içinde bütündür. Sen onun için karar vermezsin. Nasıl davranacağın konusunda hiçbir kararın yoktur. An sana gelir ve sen davranırsın. Hiçbir önceden belirleme, hiçbir önceden planlama yoktur.

An sana gelir. Sen anda meydana gelirsin ve ne ortaya çıkarsa çıksın, olmasına izin ver. İçinde yeni bir disiplinin yükseldiğini gitgide daha fazla hissedeceksin— anlık bir disiplin. Bu çok değişik bir boyuttur, bu nedenle onu açıkça anlamak iyi olur. Eğer ne yapacağına önceden karar verirsen, anda, kendiliğinden hareket etmek için yeterince bilinçli olduğunu düşünmüyorsun demektir. Kendine güvenli değilsindir; bu yüzden önceden karar veriyorsundur.

Ve yine de karar veriyorsundur. Anda hareket edemiyorsun, o zaman önceden nasıl karar verebilirsin? Şimdi daha az deneyimlisin. An geldiğinde daha deneyimli olacaksın. Eğer yarınki "bana" inanamıyorsam, bugünkü "bana" nasıl güvenebilirim? Ve önceden karar vermem gerekirse hiçbir anlam taşımaz. Sadece yıkıcı olur.

Bugün karar veriyorum ve yarın hareket ediyorum. Ama her şey değişti. Her şey yeni ve karar eski. Ve âna göre hareket etmezsem, suçluluk vardır. Bu yüzden önceden karar vermeyi öğreten herkes suçluluk yaratır. Eğer karar verdiğim şekilde davranmazsam suçluluk duyarım. Ve eğer davranırsam, layıkıyla davranamam ve hayal kırıklığının takip etmesi kaçınılmazdır.

Bu yüzden kendini hiçbir karara bağlaman gerekmediğini ve özgür olacağını söylüyorum. Her davranışın, her ânın sana gelmesine izin ver ve senin bütün varlığın o anda karar versin. Karar, davranış oluşurken gelsin. Asla davranıştan önce gelmesine izin verme, o zaman davranış tamam olamaz.

Şu bilinmelidir ki önceden karar verdiğinde aklınla karar veriyorsundur. Senin bütün varlığın onun içinde olamaz çünkü daha an gelmemiştir. Eğer birini seversem ve onunla karşılaştığımda şöyle davranacağıma, şunu söyleyeceğime, şunu yapacağıma, şunu yapmayacağıma karar verirsem, bu sadece akılla, zihinle olur. Hiçbir zaman tamam olamaz çünkü an gelmemiştir. Bütün varlığa meydan okunmamıştır, o zaman bütün varlık nasıl hareket edebilir?

Ve önceden karar verdiğimde ve an geldiğinde, bütün varlık hareket edemez çünkü karar oradadır. Bu nedenle sadece öncekini taklit ederim, takip ederim, kopyalarım. Sahte bir adam olurum. Gerçek olamam çünkü tam olamam. Nasıl davranacağıma dair bir planım vardır; ona göre hareket ederim. Bu da bütün varlığınla değil, aklınla yaptığın bir davranış olacaktır. Bu yüzden başarılı ol ya da olma, iki durumda da başarısızlığa uğramışsındır çünkü bütün varlığın işin içine girmemiştir. Sevgiyi hissedemezsin.

Bu yüzden anın gelmesine izin ver, ânın sana meydan okumasına izin ver ve bütün varlığının hareket etmesine izin ver. O zaman davranış tam olur. O zaman bütün varlığın hareket eder. O zaman davranış tamdır! Ve mümkün olanın en iyisi asla kararlardan değil, tamlıktan gelir. Dolayısıyla *sannyas* geçmişteki vaatler olmadan anlık yaşamaktır.

Eğer sana bir "mala" ve (turuncu) elbise veriyorsam bu sadece artık karar vermeyeceğini hatırlatmak içindir. Sadece sana senin eski olmadığını hatırlatmak içindir. Farkındalık hatırlaman gerekmeyeceği kadar derin hale geldiğinde, elbiseyi at, malayı at. Eğer sana atma hissi gelirse, bunu bir karar haline getirme, bana bir söz gibi yapma. Eğer sana gelirse, onları at ama farkındalığın bir *sannyasin* olduğunu rüyanda bile bildiğin kadar derin hale gelmeden değil.

Eğer rüyanda bile olsa bu turuncu elbise sana gelirse, o zaman onu at. Eğer rüyanda bile bu turuncu elbise oradaysa o zaman onu at. O zaman anlamı kalmamıştır. Eğer bilinçsizken bile hatırlıyorsan, eğer hiçbir durumda unutamıyorsan, o zaman ihtiyaç kalmamıştır. Bu yüzden bu sadece seni tam varlığa götürmeye yardım eden, tam eyleme götürmeye yardım eden bir araçtır.

Ve ben, benimle bir saniye bile olsa birlikte olmuş herkese *sannyas*'ı sunmaya devam edeceğim çünkü dediğim gibi yarın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Dolayısıyla bekleyemem. Eğer bu anda gelirsen, yapılması gereken yapılmalıdır. Bu an, bekleyemem. Yarın hakkında, neler olacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve plan yapamam. Bu yüzden benimle birlikte olduğunda, yapılması gereken o an yapılmalıdır. Ertelenemez çünkü benim için gelecek yoktur.

Ve bu *sannyas* eski *sannyas* değil. Bu yepyeni bir kavram veya tamamen unutulmuş çok eski bir kavram—nasıl istiyorsan öyle adlandırabilirsin. Aynı anda hem en yenisi, hem de en eskisi çünkü gerçekten *sannyas* olduğunda böyle olmuştur. Ancak her zaman taklitçiler vardır ve onları inkâr edemezsin. Onlar taklitçilerdir ve her zaman olacaklardır. Ve her şeyi bir disiplin haline getirirler çünkü sadece bir disiplin taklit edilebilir.

Sannyas taklit edilemeyen bir şeydir. Özgürlük taklit edilemez, bu nedenle *sannyas* taklit edilemez.
Ama taklitçi olanlar, onlar ne yapabilir? Onlar bundan bir sistem yaparlar—taklitçiler her zaman sistem yaratırlar. *Sannyas'*tan başka hiçbir şeyi çok fazla bozamazlar çünkü yaşandığı şekliyle hayat taklittir. Taklit devam eder, bütün dünya taklit etmektedir. Senin yetiştirilişin taklit yoluyladır—dilde, ahlakta, toplumda, kültürde her şey taklit yoluyladır. Her şey taklit yoluyla öğrenilir.

Bu nedenle *sannyas* dışında lıer yerde taklitler başarılıdır. Burada çok fazla şeyi bozarlar. Başka hiçbir yerde bozamazlar çünkü her yerde taklit kuraldır. Dilde özgür olamazsın, onu taklit etmelisin. Sosyal yapıda özgür olamazsın, onu taklit etmelisin. Taklitçiler her yerde başarılı olur. Taklitçiler sadece *sannyas'taki* tam özgürlük boyutuyla çok yıkıcı olabilirler çünkü bu boyut tamamen onlarınkinin aksidir. Taklit onu yok eder. Böylece İsa taklit edilir, ortaya *İsa'nın taklidi* çıkar. *Sannyas* taklit edildiğinde, ortada *sannyas* kalmaz. Bu nedenle hiçbir vaat olmayacağını söylerken hiçbir taklit olmayacağını söylemek istiyorum.

Tamamen özgürsün, seni bir açıklığa atacağım. İnisiyasyon ile kastedilen budur. Seni daraltmak değil, sana açık bir gökyüzü vermektir. Sadece seni açık gökyüzünde uçmak için itmektir. Tabii ki rotalar ve yol haritaları yoktur, olamaz. Ve gökyüzünde hiçbir yol olamaz. Dolayısıyla tek başına uçmalısın, sadece kendine güvenmelisin. Varlığın tek refakatçin olacaktır.

Hayat bir gökyüzü gibidir. Yerdeki yollar gibi değildir—takip edemezsin, takip etmek imkânsızdır. Tek başına olmalısın, inisiyasyon demek seni yalnızlığa it- mem demektir. Şimdi kimseye, bana bile, güvenmeden yapayalnızsındır. Cesaret gerektirir. Taklit etmek kolaydır, takip etmek kolaydır, birine dayanmak kolaydır. Ama haritasız, disiplinsiz, sistemsiz bir durumda yapayalnız olmak en büyük cesarettir. Ve bir *sannyasin* ce- sur olan kişi demektir. Bu cesaret taklit edilebilecek bir şey değildir, yaşayarak geliştirilmelidir.

Yanlışlık yapacaksın, yanlış yola sapacaksın. İçinde hepsi olacaktır. Ama yanlışlık yaparak öğreneceksin ve yanlış yollara saparak doğru yola gireceksin. Ve başka yolu yoktur. Güçlüklerden geçmek zorundasın. Bu tek başına yürüyüş, bu tek başına uçuş... Kişi bütün bu zorluklardan geçmek zorundadır. Ve bu *sannyas* başka bir yönden de farklıdır çünkü eski *sannyas*, öne çıkan diğer sözde *sannyas*, bir ruhsal vazgeçmeden daha çok bir sosyal vazgeçmedir. Onun sosyal yapısı bile daha fizyolojik, daha az ruhsaldır.

Bu *sannyas* temelde ruhsal. Bu yüzden onu her yerde, nerede olursa olsun, alabilirsin. İlgi gereklidir— içsel, daha derin, ruhsal. Ve benim gördüğüm kadarıyla, fizyolojik olarak ne kadar çok ilgiliysen, derine gitme ihtimalin o kadar azalır çünkü fizyolojiyle ilgilenmeye başlarsan, asla oradan çıkamazsın. Asla dışına çıkamazsın çünkü temel imkânsızlıklar vardır: eğer birisi arzuların üstünde olmaya çalışıyorsa, imkânsız bir şey için çabalıyordur çünkü arzular doğaldır. Vücudun onlarsız var olamaz. Bu yüzden bedenine takılmayı sürdürürsün ve arzular hâlâ oradadır—tabii ki daha az ama oradadırlar. Ve beden ne kadar güçsüz olursa, arzular o kadar daha az kuvvetle hissedilecektir. Bu yüzden güçsüzleşmeye devam edebilirsin ama ölmediğin
sürece vücudunun arzuları olacaktır.

Sadece arzular değil, gereksinimler de vardır. İhtiyaçların giderilmesi gerekir ve ne kadar iyi giderilirler- se sana o kadar az zorluk çıkarırlar, daha az şey isterler, onlar için daha az zamana gereksinim olur. Bu yüzden fizyolojik ihtiyaçlarınla savaşırken bütün hayatını harcarsın. Bütün bu süreç, bütün bu eski *sannyas* olumsuzdur, bir şeye karşı savaşır. Tabii ki bu egoyu güçlendirir. Ne zaman bir savaş varsa, ego güçlenir. Eğer bir arzuyu öldürebilirsen daha egoist olabilirsin. Eğer vücudunun belirli bir ihtiyacını inkâr edebilirsen, daha egoist olursun. Savaş, her şekliyle, her zaman egoyu tatmin edicidir.

Benim için *sannyas* olumsuz değil, olumlu bir şeydir. Vücudun ihtiyaçlarını inkâr etmek değildir. Yüzeysel ihtiyaçlarını inkâr etmek değil, gelişmek, içine doğru büyümektir. Bir şeye karşı savaşmak değil, bütün enerjilerini bir şeyi büyütmeye vermektir. Varlığın bü- yümeli ve olgun hale gelmeli. Varlığın büyüdükçe daha az egon olacaktır. Ve varlığın büyüdüğünde ihtiyacın ne olduğunu, arzunun ne olduğunu bilirsin. Başka türlü asla bilemezsin, neyin bir ihtiyaç olduğu, neyin bir arzu olduğu arasında bir ayrım yapamazsın.

Arzu her zaman çılgındır, ihtiyaç ise her zaman duyarlı. Eğer ihtiyaçlarını inkâr edersen, bu intihar gibi olur. Eğer arzularını arttırmaya devam edersen, bu da intihar gibidir. Eğer ihtiyaçlarını inkâr etmeye devam edersen, intihar ediyorsun demektir. Eğer arzularını arttırmaya devam ediyorsan başka bir şekilde yine intihar ediyorsun demektir.

Eğer arzular çok fazlalaşırsa, eğer arzular ezici şekilde çoksa delirirsin. Gerilim dayanılmaz olur. Eğer ihtiyaçlarını inkâr edersen yine dayanılmaz hale gelecek gerilimler yaratırsın. Dolayısıyla iki tip intihar eden zihin vardır: ihtiyaçlarını inkâr etmeyi sürdüren zihin ve ihtiyaçlarını arzulara dönüştüren zihin. Ve bu ayrım hiçbir zaman dışarıdan yapılamaz. Kimse senin yerine neyin arzu, neyin ihtiyaç olduğuna karar veremez. Senin kendi farkındalığın ölçüt olacaktır çünkü biri için ihtiyaç olan bir şey, bir başkası için bir arzu olabilir. O yüzden bunun için hazır bir cevap verilemez.

Sadece şu kadarı söylenebilir: Onsuz var olamadığın şey ihtiyacın minimum tanımıdır. Ama sonuçta buna kişinin kendi Farkındalığı karar verecektir ve bu da sonsuza dek sürmeyecektir çünkü bugün bir şey bir ihtiyaçken yarın bir arzu olabilir. Bu anda bir ihtiyaç olabilir ve başka bir anda bir arzu olabilir. Ama senin içinde olumlu Farkındalık varsa, zihninin ve onun kurnaz, yıkıcı yollarının Farkındasındır; egonun ve onun kendini güçlendirme ve besleme metotlarının farkında olduğunda, aradaki farkı anlarsın.

Bu nedenle ben olumsuz değilim. *Sannyas*, neo— *sannyas* kesinlikle olumludur. Senin içinde bir şey büyütme amacındadır. Ben sana, varlığına karşı olumsuz değil, olumlu bir tutum veriyorum. Hiçbir şeyi inkâr etmek zorunda değilsin. Tabii ki pek çok şey inkâr edilebilir—senin tarafından değil de otomatik olarak. İçeriye doğru daha çok gittiğinde dışın daralacaktır. Kişi ne kadar az içindeyse, dışarıda o kadar çok yer alacaktır. Yayılmaya devam edecektir.

Ama yayılmanla, dışarıdaki kendinle uğraşma. Sen olan tohumla uğraş, bu tohum öyle büyük yüksekliklere ulaşabilir ki dışarıdaki saçmalık otomatik olarak seni bırakır. İçsel zenginlikleri tanıdığında dış dünyadan bununla karşılaştırılabilecek bir şey olmadığını anlarsın. İçsel mutluluğu tanıdığında dışsal zevkler saçmadır, eğlence adı altında geçen her şey saçmadır, aptalca- dır. içsel coşkuyu tanıdığında hepsi gider. O zaman mutluluk, neşe diye bilinen şeyler aldanıştan başka bir şey değildir. Ancak içsel mutluluğu bilmeden bunu söyleyemezsin ve eğer söylersen daha da büyük bir aldanış içinde olursun.

Dolayısıyla bu *sannyas'*a karşı tamamen olumlu bir tutum, tamamen farklı bir boyut demektir, istediğin yerde olabilirsin, yaptığın şeyi yapmaya devam edebilirsin—hemen bir dışsal değişiklik istenmez. Tabii ki değişiklikler olacaktır ama bunlar kendileri geleceklerdir. Geldiklerinde gelmelerine izin ver ama uğraşma, hiçbir çaba harcama. Gelmeleri için zorlama. Geleceğin dünyasında olumlu *sannyas*, olumlu vazgeçiş için daha fazla olasılık görüyorum.

Kişinin kendini inkâr etmesi şeklinde olan olumsuz kavram eskiden pek çok nedenle mümkündü. Bunlardan biri toplumun yapılanış şekliydi. Bütün tarım toplumları bazı kişilerin tamamen iş yapmadan durmalarına izin verebiliyordu. Ama toplum daha çok sanayileştikçe, birleşik aileler azaldı. Gevşek ekonomik yapı daha fazla birleşik aileye izin verebiliyordu ama ekonomi daha planlı hale geldikçe birleşik aile olasılığı azaldı. Hint fakirleri ve keşişler istismarcı olarak görülmeye başlandı. Artık onlara saygı duyulamıyor ve onlar var olamaz. Ve şimdi benim gördüğüm, herkes yapabileceğini yapmalı, herkes içinde var olduğu topluma katkıda bulunmalı. Kimse istismarcı olarak kalmamalı. Kimse istismarcı olmamalı ve dindar bir kişi istismarcı olamaz. Eğer dindar bir kişi istismarcı olabiliyorsa, başkalarının da istismarcı olmamasını bekleyemeyiz.

Benim için bir *sannyasin* bir istismarcı değildir. Hayatını kazanır. Sadece bir tüketici değil, aynı zamanda bir üreticidir. Böyle üretici bir kavram da olumludur. Üretici olmayan keşişlerin eski kavramı, olumsuz tutuma uygundu.

Olumlu tutumun içeriği daha fazla olacaktır. Örneğin, eski *sannyas* kavramı pek çok şeyi inkâr diyordu. Aileyi inkâr ediyordu, seksi inkâr ediyordu, aşkı inkâr ediyordu. Toplumun mutluluğuna katkıda bulunan her şeyi inkâr ediyordu—senin mutluluğuna katkıda bulunan her şeyi. O inkâr ediyordu—ben etmiyorum.

Bu ona izin verdiğim anlamına gelmez. İnkâr etmem derken bu sadece bir kişinin tamamen aşabileceği—örneğin cinselliğin—bir anın gelebileceği anlamındadır. Bu başka bir şeydir, bir gereklilik değil bir sonuçtur. *Sannyas'*tan önce gerekli değildir, *sannyas'tan* sonra gelecektir. Ve eğer gelmezse bunu bir suç olarak görmem. Eski kavram çok acımasızdı, aynı zamanda hem sadist hem de mazoşistti. Cinsellik inkâr ediliyordu çünkü cinsellik bir mutluluk kıvılcımı veriyor gibidir.

Birçok din mutluluk olmadan cinselliğe izin vermiştir. Onu üremek için kullanabilirsin ama ondan dolayı hiç mutluluk hissetmemelisin. Sadece o zaman bu bir günah olmaz. Dolayısıyla cinsellik gerçekten bir günah değildir. "Ama mutlu olmamalısın. Mutlu olmak bir günahtır." Bence insanlara verilen hiçbir şey inkâr edilmek için değildir, bastırmak için değildir. Önce içsel çiçeklenme gelsin—o zaman pek çok enerji kanalının yol değiştirdiğini göreceksin. Ve fark çok büyük olacaktır.

Eğer cinselliği inkâr edersen, o zaman aşkı da inkâr etmen gerekir. İnkâr eden *sannyasin*'ler sevgisiz hale gelir. Sevgiden bahsederler ama sevgisiz hale gelirler. "Evrensel sevgi"den bahsederler. Evrensel sevgiden bahsetmek, her zaman bir bireyi sevmekten daha kolaydır—birini sevmek güçtür, bütün evreni sevmek ise çok kolaydır; hiçbir şey içermez. Ve inkâr temelli düşünen biri evrensel sevgiden bahsedecektir ama bireysel duyguları inkâr etmeye ve kökünden sökmeye devam edecektir.

Cinselliği inkâr eden elin sevgiyi de inkâr edecektir çünkü sevgiyi her zaman seksin takip etmesi ihtimali vardır. Ama benim gördüğüm, eğer cinsellik inkâr edilmez de senin olumlu gelişmenle dönüştürülebilirse aşkı inkâr etmeye gerek yoktur. Ve sevgi dolu olmadan, sana gelebilecek cinsellik kanalından geçmeyen enerji kullanılamaz. Bu, yıkıcı hale gelecektir. Bu yüzden benim için sevginin büyümesi, cinselliğin ötesine geçmek için tek olasılıktır.

Sevgi büyümelidir. Evrene ulaşmalıdır ama oradan başlanmamalıdır, o hiçbir zaman uzaktan değildir. Ve uzaktan başlaması gerektiğini düşünen kişi kendini kandırıyordun Her yolculuk yakından başlamalıdır. İlk atılacak adım uzaktan atılamaz. Kişi sevgi dolu bir birey olmalıdır. Ve kişinin sevgisi derinleştikçe cinsellikle daha az ilgilenecek ve sevgi daha uzağa yayılacaktır.

Bu yüzden ben hiçbir şeyi inkâr etmem çünkü sonuçta aranan mutluluktur. Herkes mutluluğu aramaktadır. Mutluluk inkâr edilmemelidir ama mutluluk patlaması oluştuğunda daha önceden mutluluk olarak düşündüğün şeyin sahte olduğunu anlarsın. Ama şu anda onu atamazsın. Önce mutluluk gelsin. Olumlu büyümeyle kastedilen budur, içine daha büyük bir şey geldiğinde daha az olan atılır. Ve ego güçlenmeyecektir çünkü onu attığında faydasız, değersiz bir şeyi atıyor olursun.

Vazgeçtiklerini iddia edenlerin hepsi şunu bıraktıklarını, bunu bıraktıklarını söylerler. Bununla önemli bir şeye ulaşamadıklarını gösterirler. Aına vazgeçtikleri şey hâlâ anlamlı kalır. O hâlâ onların hafızalarının bir parçasıdır, zihinlerinin bir parçasıdır, ona hâlâ sahiptirler. Tabii ki vazgeçmişlerdir ama kişi sahip olmadığı bir şeyden nasıl vazgeçebilir? Bu yüzden vazgeçmeyi düşünmeye devam ediyorsan hâlâ sahipsin demektir. Olumsuz bir yönden sahipsindir.

Fakat daha büyük bir olguyu tanıdığında—daha büyük bir keyfi, daha büyük bir mutluluğu—o zaman hiçbir şeyden vazgeçmezsin. Sadece onlar seni ağaçtaki kuru yapraklar gibi bırakırlar. Ağaç bundan habersizdir ve geride hiçbir yara kalmaz. Bu yüzden benim için bir oluşma anı, bir olgunlaşma anı vardır—olgunlaşma her şeydir. Kişi olgunlaşmalıdır, yoksa etrafta kendini boşuna yorarak, kendine boşuna zarar vererek boşuna dolaşacaktır. Kişi olgunlaşmalıdır, o zaman fırsat kendiliğinden gelir.

Bu yüzden vazgeçmek olumlu gelişme yoluyla olur. Bu benim sannyas'ımda böyledir—olumlu gelişme yoluyla vazgeçmek. Hiçbir olumsuzluk, hiçbir inkâr, hiçbir baskı yoktur.

İnsanı olduğu gibi kabul ederim. Tabii ki başta çoğu potansiyeldir ama olduğu haliyle de kınanmamalı- dır. Kınanacak bir şey yoktur. O tohumdur, eğer tohumu kınarsan ağacı nasıl övebilirsin? İnsanı olduğu gibi kabul ederim—tamamen, hiçbir inkâr olmadan. Sadece bunun o kişinin bütün olabileceği, bunun son olduğunu söylemem. Bunun sadece başlangıç olduğunu söylerim. insan, büyük bir ağaca dönüşebilecek, Tanrısallığa büyüyebilecek bir tohumdur. Her insan bir Tanrı olabilir. Ama şimdiki haliyle sadece bir tohumdur. Tohum korunmalıdır, tohum sevilmelidir ve tohuma büyümek için her fırsat verilmelidir.

Sannyas, senin bir tohum, bir potansiyel olduğunu anladığın anlamındadır. Bu son değildir. Bu sadece bir başlangıçtır ve şimdi büyümeye karar vermen gerekir. Bu büyüme, özgürlük yoluyla gelir, bu büyüme güvencesizlik yoluyla gelir. Bir tohum görürsün, güvencededir. Ağaç güvencede değildir. Tohum kapalıdır, tamamen kapalıdır. Tohumun öldüğü ve ağacın büyümeye başladığı anda potansiyel olan harekete geçmeye başlar. Tehlikeler vardır—güvencesizlik oradadır, her türlü bozgun olasılığı vardır, ağaç bütün evrene karşı savaşan çok narin bir şeydir. Ama şimdi sadece bir tohumsun- dur, hiçbir tehlike yoktur.

Sannyasin olmak demek, büyümeye karar vermek demektir. Ve bu son karardır. Şimdi uğraşman gerekecektir, güvencesizlik olacaktır, tehlikeler olacaktır ve onlarla her an savaşman ve yüzleşmen gerekecektir. Bu her an süren savaş ve uğraş, bu bilinmeyene doğru savaşım, bu bilinmeyen için savaşım gerçek vazgeçiştir.

Büyümeye karar vermek büyük bir vazgeçiştir— tohumun güvenliğinden vazgeçiş, tohumun bütünlüğünden vazgeçiş. Ama bu güvencenin çok büyük bir fiyatı vardır. Tohum ölüdür, sadece potansiyel olarak yaşıyordur. Yaşayabilir veya ölü olarak kalmaya devam edebilir. Büyümediği, bir ağaç haline gelmediği sürece ölüdür. Ve benim bildiğim kadarıyla insanlar, büyümeye karar vermedikleri, bilinmeyene doğru bir atlayış yapmadıkları takdirde tohumlar gibidirler.—ölü, kapalıdırlar.

Sannyasin olmak, büyümek için karar vermek, tehlikelere atılmak için karar vermek, kararsızlık içinde yaşamaya karar vermek demektir. Bu çelişkili gibi görünüyor ama değil. Kişinin bir yerden başlaması gerekir ve kararsızlık içinde yaşamak için bile olsa bir kararı ol- malıdır. Güvensizliğe gitmek bile bir yere gitmektir ve bunun için bir karar verilmesi gerekir. Ben kararma yardım ediyorum ve içinde karar verebileceğin bir durum yaratıyorum. *Neo—sannyas* dünyanın özüne gidebilir. Herkese ulaşabilir çünkü anlayıştan başka hiçbir özel şey gerekli değildir.

Açıklamak istediğim başka bir şey de bu *sannyas'ın* herhangi bir elinle sınırlı olmadığıdır. Bu dünyada, her *sannyas* tipi belirli bir dinin, belirli bir tarikatın parçası, parseli olmuştur. Bu da bir güvenlik ölçütünün bir parçasıdır. Vazgeçiyorsun ama yine de bir yere aitsin. "Toplumu terk ediyorum," diyorsun ama yine de bir mezhebe aitsin. Bir Hindu, bir Müslüman veya bir Sih olmaya devam ediyorsun. Bir şey olmayı sürdürüyorsun.

Gerçekte, *sannyas* dindar olmak ama herhangi bir dinle sınırlı olmamak demektir. Bu bilinmeyene büyük bir sıçrayış. Dinler bilinir ama dindarlık bilinmezdir. Bir tarikatın sistemleri vardır, dindarlığın hiçbir sistemi yoktur. Tarikatın kutsal kitapları vardır; dindarlığın sadece varlığı vardır, kitapları yoktur. Bu *sannyas* varoluşçudur, dindardır, tarikatsızdır.

Bu, *sannyas'ın* bir Müslüman'a Müslümanlığı, bir Hıristiyan'a Hıristiyanlığı inkâr ettireceği anlamına gelmez—hayır! Gerçekte tam da bunun tersi anlamındadır. Hıristiyanlara gerçek Hıristiyanlığı vereceği anlamındadır. Hindu'ya gerçek Hinduizm'i verecektir çünkü Hindu dininin daha derinine indikçe sonuçta Hinduizm gider ve orada sadece dindarlığı bulursun. Hıristiyanlıkta ne kadar derine inersen, o kadar az Hıristiyanlığa, o kadar çok dindarlığa benzer. Bir kerede dinin merkezine ulaşırsın.

Bu yüzden *sannyasin-* olduğunda bir dine ait olmadığını söylediğimde, Hıristiyanlığı veya Hinduizm'i veya Jainizm'i inkâr edeceğini söylemek istemiyorum. Sadece dinde yük haline gelmiş olan ölü bölümü inkâr edersin. Sadece ölü geleneği inkâr edersin ve bütün ölülerin—ölü gelenekler, ölü kutsal kitaplar, ölü guruluklar, ölü kiliseler—arkasındaki yaşayan akımın üstünü açar ve onu tekrar keşfedersin.

Yaşayan akımı tekrar bulursun. O her zaman oradadır ama her zaman tekrar keşfedilmesi gerekir, herkes onu tekrar keşfetmelidir. Nakledilemez, iletilemez, sana onu kimse veremez. Verilen şey ölü olacaktır. İçini derinden kazman gerekecek yoksa onu bulamazsın. Bu yüzden ben sana bir din vermiyorum, sadece yaşayan akımı bulman için seni itiyorum. Bu senin kendi buluşun olacaktır, hiçbir zaman başkasının olmaz. Bu yüzden ben sana herhangi bir şey iletmiyorum.

Şöyle bir hikâye vardır...

Buda bir gün elinde bir çiçekle gelir. Bir vaaz verecektir ama sessiz kalır. Onu dinlemeye gelenler ne yaptığını merak etmeye başlarlar. Zaman geçmektedir. Daha önce hiç böyle olmamıştır—ne yapmaktadır? Konuşup konuşmayacağını merak ederler.

Sonra biri sorar, "Ne yapıyorsun? Seni dinlemeye geldiğimizi unuttun mu?"

Buda eler ki," Bir şey bildirdim. Sözcüklerle bildirilemeyen bir şey bildirdim. Onu duydunuz mu, duymadınız mı?

Kimse duymamıştır. Ama hiç tanınmayan bir öğrenci, orada ilk defa görünen Mahakashyap isimli bir *bhikkhu* içtenlikle güler. Buda, "Mahakashyap buraya gel. Bu çiçeği sana veriyorum ve sözcükler yoluyla verilebilecek her şeyi hepinize verdiğimi bildiriyorum. Gerçekten anlamlı olanı, sözcüklerle anlatılamayanı ise Mahakashyap 'a veriyorum," der.

Bu yüzden Zen geleneği tekrar tekrar sormuştur: "Mahakashyap a iletilen neydi?"—sözsüz bir iletişim.
Buda ne elemişti? Mahakashyap ne duydu? Ve bilen bir kişi orada olduğunda o da güler ve hikâye bir sır olarak kalır. Birisi anladığında o da güler. Çok şey bilip hiçbir şey bilmeyen bilginler anlatılanı tartışırlar ve duyulanın ne olduğuna karar vermeye çalışırlar. Ama gerçekten bilen kişi güler.

Büyük bir Zen öğreticisi olan Bankei, "Buda hiçbir şey söylemedi. Mahakashyap hiçbir şey duymadı," demiştir.

Birisi, "Buda hiçbir şey söylemedi mi?" diye sormuştur.

Bankei, "Evet," elemiştir. "Evet, hiçbir şey söylenmedi ve hiçbir şey duyulmadı. Söylendi ve duyuldu. Ben şahidim."

Başka biri, "Sen orada değildin," demiştir.

Bankei de, "Benim orada olmama gerek yoktu. Hiçbir şey iletilmediğinde kimsenin şahit olmasına gerek yoktur. Ben orada değildim ama yine de şahidim," demiştir. O sırada birisi gülmüştür ve Bankei onun için, "O da bir şahitti," elemiştir.

Yaşayan akım iletilemez. O her zaman oradadır ama ona gitmelisin. Yakındadır, hemen köşeyi dönünce, içindedir, sen yaşayan akımsın. Ama sen hiç içinde olmadın. Dikkatin hep dışarıda oklu, dışarıya yöneliksin. Sabitlenmişsin. Odağın ölümcül şekilde sabitlenmiş, bu yüzden içinde olmanın ne demek olduğunu algılayamıyorsun. içinde olmaya çalıştığın zamanda bile sadece gözlerini kapatıp dışarıda olmayı sürdürüyorsun.

içinde olmak demek, dışarının olmadığı ve içerinin olmadığı bir zihin durumunda olmak demektir. İçinde olmak demek, seninle her şey arasında bir sınır olmaması demektir. Dışarıda bir şey olmadığında, ancak o zaman içsel akıma ulaşırsın. Ve bir kere göz attığında tamamen dönüşürsün. Tamamen anlaşılamaz bir şeyi biliyorsundur, aklın anlayamayacağı bir şeyi biliyorsundur, aklın iletemeyeceği bir şeyi biliyorsundur.

Ama yine de kişi iletişim kurmalıdır, bir çiçekle olsa bile, bir gülüşle olsa bile. Hiç fark etmez, bunlar jestlerdir. Bir çiçekle dudaklarımı kullanırsam veya ellerimi kullanırsam, arada bir fark var mıdır? Sadece bu hareket yenidir, seni rahatsız eder. Yoksa bu da dudaklarını oynatmak kadar harekettir. Bir ses yaparsam bu bir harekettir. Eğer sessiz kalırsam bu da bir harekettir. Ama hareket yeni ve senin tarafından bilinmiyor, bu yüzden bir şeyin farklı olduğunu düşünüyorsun. Hiçbir şey farklı değil. Yaşayan akım iletilemez ama yine de iletilmelidir—bir şekilde işaret edilmelidir, bir şekilde gösterilmelidir.

Bu yüzden kişi *sannyas'ı* almaya hazır hale geldiğinde, bu onun için büyük bir arayışa doğru bir karardır ve benim için de sıçramaya hazır olduğu yönünde bir harekettir. Ve bir kişi değişmeye, eski kimliğini kaybetmeye, yeni bir varlıkta yeniden doğmaya hazır olduğunda... Birisi hazır olduğunda vasıflı olması gerekmez; hiç fark etmez. Bu hazır olma durumu vasıftır. Birisi hazır olduğunda, ben de itmeye hazır olurum. Ulaşması önemli değil, başlaması bile harika değil mi?

Önemli olan bu değildir, ulaşması hiç de önemli olan değildir. Ama kişi başlar. Bu başlangıç büyük bir şeydir. Ulaşmak o kadar büyük bir şey değildir. *sannyas* olmak büyük bir şeydir çünkü birisi ulaştığında bu kapasitesi olduğu içindir. Ama birisi başladığında acizdir. Bu yüzden başlangıç mucizedir.

Bir Buda bir mucize değildir. Buna yetenekliyse, ulaşır. Bu matematikseldir, bunda mucize yoktur. Ama birisi bana bütün arzuları, bütün özlemleri, bütün sınırlarıyla gelip *sannyas* olmayı düşünürse, bu bir mucizedir. Eğer Buda ile onun arasında seçim yapmam gerekirse onu seçerim. O bir mucizedir, öyle aciz ve cesurdur ki...

Bu nedenle ben hangi sonucu elde ettiğinle hiç ilgili değilim. Ben sadece başlangıçla ilgiliyim. Başlarsın ve ben biliyorum ki başlangıç olduğunda yarı bitirmiş sayılırsın. Başlangıç önemli olandır. Başlangıç olduğunda büyümeye devam edeceksindir.

Bu bir iki günlük bir şey değil, bu zamanla ilgili bir şey değil. Hemen bir saniye sonra olabilir, birçok doğum boyunca olmaya da bilir ama bir kere başladığında bir daha aynı olmayacaksındır. *Sannyas'ı* almaya karar vermek büyük bir değişim mucizesidir. Birçok doğum boyunca ulaşamayabilirsin ama asla aynı olmazsın. Bu tekrar gelir ve hatırlanır.

Bütün esaretlerinin, bütün bağlarının arasında bile bu kararı verdiğini hatırlayacaksındır. Bu özgür olma kararı, özgür olma özlemi, bu aşma fırsatını bekleyerek orada olacaktır. Öyleyse ben nasıl birinden sannyas'ı esirgeyebilirim? Ve o kişinin yeterli olup olmadığını kime sorabilirim? Eğer Tanrı sana varoluş, yaşam veriyorsa ve sana asla, "Yeterli misin?" diye sormuyorsa ben
soracak kim oluyorum?

Ben sana hayat vermiyorum, sana varoluş vermiyorum, ben sana sadece bir dönüşüm veriyorum. Tanrı sana hayat verdiğinde sen bütün sınırların ve güçsüzlüklerinle yeterli olmuş olmalısın. Senin var olmana izin veriyor. Değerli olmalısın, Tanrısallığın gözlerinde bile değerli olmalısın. O zaman ben senden nasıl *sannyas'ı* esirgerim? Ama bazen gurular Tanrının kendisinden daha akıllı hale gelebiliyorlar. Kimin yeterli, kimin yetersiz olduğuna karar veriyorlar. Onlara Tanrı bile gelse—onlar yine kimim yeterli, kimin yetersiz olduğuna karar verirler. Ve kim gelirse gelsin, Tanrı geliyor. Gülme: kim gelirse gelsin, Tanrı geliyor çünkü başka kimse gelemez.

Bu yüzden bana gelen birini ben nasıl inkâr ederim? O bilemeyebilir, o farkında olmayabilir ama ben farkındayım—Tanrı kendini arıyor. Bu nedenle onu inkâr edemem, sadece inisiyasyonundan mutluluk duyabilirim. Bu yüzden hiç ayrım yapılmaz, hiçbir vasıf gerekli değildir. Ve bu *sannyas'*a şu an bütün insanlık için gerek var. Bütün insanlığın ona ihtiyacı var. Yaşayan akımdan, içimizdeki ve dışımızdaki Tanrısallıktan öyle habersiz hale geldik ki herkes haberdar edilmeli. Yoksa durumumuz öyle kötüleşir ki bir yüzyıl daha toparlananlayız. Bu, uzun süredir böyle devam etti.

Darwin bizim hayvan olduğumuzu düşünmüştü, şimdi *automata*—özdevinir olduğumuzu düşünüyorlar. En azından hayvanların ruhları var! Onların vardı, bizim yok. Yakında o kadar becerikli özdevinirler de olmayacağız çünkü daha iyi bilgisayarlar, daha iyi mekanizmalar olacak; sen sadece bir makine olmakla kalmayıp aynı zamanda çok ela sıradan bir makine olacaksın.

Bu, üç yüzyıldır insana dayatılan inançtır—bilgi demiyorum. Şimdi iyice öne çıktı. Herhangi bir inanç kadar inanç. Bilimin onu destekliyor olması fark etmez, o bir inanç. Ve insanlar ona inanmaya başladıklarında, insan ruhlarını tekrar yaşatmak çok zor olacak.

Bu yüzden önemli günler geliyor, bu yüzyılın son bölümü çok belirleyici olacak. Bu yüzyılın son bölümü gelecek yüzyılların kaderine karar verecek. Bu belirleyici olacak—insanları sadece makine, sadece doğal aygıt olarak gören inancın yaygınlaşması bakımından. Bu inanç yaygınlaştığında kaybolan saklı akıma gitmek çok güç olacak. Daha da güçleşmeye devam edecek, bugün bile güç. Dünyada yaşayan akımı bilen çok az kişi var—parmaklarla sayılabilir.

Konuşanlar sadece konuşuyor. Çok az insan gerçekten biliyor ve her gün sayı azalıyor. Bilenlerin yerine yenisi gelmiyor. Her geçen gün yaşayan akımı bilen, arkadaki gerçeği bilen, bilinci bilen, Tanrısallığı bilen kişilerin sayısı azalıyor.

Bu yüzyıl, bu yüzyılın sonu karar verici olacak. Bu yüzden herhangi bir şekilde başlamaya hazır olanlar için inisiyasyon yapıyorum. Eğer on bin kişi başlatılsa ve bunlardan biri bile amaca ulaşsa, bu, çekilen bütün zahmetlere değer. Ve bu içsel dünyadan bir şeyler tanımaya başlayan herkese, gidip bütün kapıları çalmalarını, çatıların üstünde durmalarını ve mutlu bir şeyin, ölümsüz bir şeyin, Tanrısal bir şeyin var olduğunu duyurmalarını istiyorum.

Ona şahit ol, ona git ve şahit ol; yoksa mekanik inanç hüküm sürecek. Onu şimdi kontrol etmek daha kolay, daha sonra onun yerini almak kolay olmayacak. Ve zihin bugün daha biçim verilebilir bir yapıya sahip—herhangi bir kalıba dökülebilir. Bütün eski inançlar çıkarıldığı için zihin boş ve herhangi bir yere—mekanik bir inanca bile—ait olmak için susamış durumda. Sana ait olma hissini verebilecek, gerçeğinin ne olduğuna dair bir biliş hissi verebilecek herhangi bir saçmalığa yakalanılabilir. Ve insan zihni onun boyunduruğu altına girer.

Bu nedenle bir saniye bile boşa harcanmamalıdır. Birazcık bilenler, kısacık bir göz atmış olanlar bile, diğerleriyle onun hakkında konuşmalıdırlar. Ve bu yüzyılın son bölümü göründüğü kadar kısa değil: Aslında büyük ve bir bakıma yüzyıllardan daha büyük. Değişim hızı. çok büyük olduğu için bu otuz yıl otuz yüzyıl gibi. Otuz yüzyılda yapılamayanlar, bu otuz yılda, bu üç on yılda yapılabilir. Bu değişimin hızı öyle ki kısa gibi görünen zaman kısa değil.

İnsanlıkla Tanrısal alt—akım arasındaki son köprüyü yıkacak, öldürecek üç inanç vardır. Birincisi zihnin sadece bir makine olduğu inancıdır. İkincisi komünizmdir—insan ve insanın toplumla ilişkilerinin sadece ekonomik bir olay olduğu. O zaman insan sadece ekonomik güçlerin, kör güçlerin etkisindedir. O zaman bilinç değil, sosyal yapı karar vericidir. Marks, toplumu bilincin belirlemediğini, bilinci toplumun belirlediğini söyler. O zaman bilinç hiçbir şeydir. Eğer karar verici değilse, o yoktur.

Ve üçüncü olarak irrasyonalite kavramı vardır. Üçü şunlardır: İnsanı makine olarak gören inanca dönüşen Darwinci kavram, bilinci ekonomik güçlerin bir yan etkisi haline dönüştüren Marksist kavram ve Freudcu irrasyonalite kavramı—insanın doğal güçlerin, içgüdülerin elinde olduğu. Bunlara göre insan yaptığını yapmalıdır ve bilinç yoktur sadece bilinçli oluğumuza dair hayali bir kanı vardır.

Bu üç kavramda dinler hâkim değildir. Müslümanlık, Hıristiyanlık, Hinduizm veya Budizm hüküm süren dinler değildir. Buda bir peygamber değildir, Mahavira da, Muhammed de, İsa da. Bugünün peygamberleri Freud, Darwin ve Marks'tır. Bu üçü de özgürlüğe karşıdır ve üçü de ölümsüzlüğe karşıdır.

Bu yüzden ben herkesi içsel dünyaya itmeye devam edeceğim, tabii ki birinin yaşayan akıma, *sat— chit—anand'*a ulaşmasını ve onu bütün varlığıyla ifade etmesini umarak, umuda karşı umarak. Eğer şimdi onu yaşayacak çok az kişi bile bulunabilirse, insanlığın gelecekteki bütün gidişatı değişecektir. Ama bu öğretme yoluyla değil, sadece yaşama yoluyla oluşabilir. Bu yüzden *sannyas* üzerinde duruyorum; o, yaşamaya bir başlangıçtır.

Onun üstünde başka bir bakımdan da duruyorum. Şöyle diyebilirsin, "Eğer hiçbir dışsal değişim gerekli değilse, o zaman niye elbise değiştiriliyor? Niye isim değiştiriliyor?" *Sannyas'ın* bulaşıcı hale gelmesini istiyorum. Senin için, hatırlamana yardım ediyor. Başkaları için, onun hakkında düşünebilecekleri bir noktadan başlıyor. Onun yanında ya ela karşısında olabilirler ama ona karşı kayıtsız olamazlar. Senin renkli elbiseni gördüğü anda, ya onun yanında ya da karşısında olacaktır; hiç kimse kayıtsız kalamaz. Onun hakkında düşünecektir veya ona gülecektir. Ya senin vazgeçtiğini düşünecektir ya da senin delirdiğini düşünecektir ama mutlaka düşünmeye başlayacaktır. Ve eğer bu elbiseler göze ilişmeye devam ederse, eğer bir kişi günde birçok kez bu elbiselerle temasa geçmek zorunda kalırsa, bulaşıcı hale gelirler. Bunu görmezden gelemez. Bunun hakkında bir karar vermek zorunda kalacaktır.

Dinin geçerli bir diyalog haline gelmesini istiyorum. Şimdi hiç de geçerli bir diyalog değil. Kimse onun hakkında konuşmuyor. Herkes siyaset hakkında konuşuyor, kimse din hakkında konuşmuyor. Eğer birisi din hakkında konuşursa, diğerleri ona sadece görgü kuralı olarak hoşgörü gösteriyor. Onlar, sadece sosyal bir görev, bir Pazar görevi olarak vaaz veriyor, duyuyor ve dinliyorlar. Kimse, en içteki ruhuna ne olduğuna özen göstermiyor. Bu yüzden din, geçerli bir konu, geçerli bir diyalog haline getirilmeli. Her yol kullanılmalı ve o, yaşayan bir sembol olmalı.

Nereye gidersen git düşünce dalgaları, duygu dalgalan yaratırsın. Sadece geçerken bile, sadece geçişinle bile, bir dalga, bir atmosfer, bir durum yaratırsın. Bu yüzden değişim üzerinde duruyorum. Başka nedenler ele var. Turuncu birçok yönden yardım eder çünkü her rengin kendi dalga boyu vardır, her rengin kendi emme kapasitesi vardır. Değişik renkli elbiseler içinde aynı olamazsın. Değişik olursun.

Beyaz bir elbisenin içinde, siyah bir elbisenin için- de olduğunun aynısı olamazsın. Siyahla, etrafında felce uğratan bir hüzün hissedersin. Bilmeden üzgün hissedersin. Bu dünyada, bu var oluşta hiçbir şey anlamsız değildir, her şey bir anlam taşır. Her şey kendisiyle birlikte belirli bir atmosfer taşır.

Turuncu pek çok nedenle seçilmiştir. Bunlardan biri seni tıpkı sabah güneşin doğuşu gibi hissettirmesidir; O, gün doğumunun rengidir. Bütün atmosfer canlı, görülmeye değer hale gelir. Her şey canlı hale gelir. Gelen ışınlar turuncu renklidir. Yaşayan bir atmosfer— canlı ve titreşen bir şey—yaratırlar. Bu yüzden, Tanrısallıkla birlikte titreşebilmen için bu renk seçilmiştir. Tanrısallıkla canlı olmalısın. Hiçbir üzüntü senin içinde barınak bulamayacaktır, hiçbir kederin bir barınak sahibi olmasına izin verilmemelidir.

Yirmi dört saat boyunca dans etme havasında olmalısın. O dans etme rengidir. Ve vücudunun etrafında, sabah olduğu gibi aynı atmosferi korur. Bütün gün korur. Eğer onu hissedebilir, onunla yardımlaşabilirsen, büyük bir fark göreceksin. Ve bir kişi bu rengi giyerken bu bir şeydir; binlerce kişi giydiğinde ise sonuç tamamen farklıdır. Nicelik niteliği değiştirir.

Buda, bir şehre on bin turuncu renkli *bhikkhus* ile gelecektir. Bütün şehir yepyeni bir atmosferle kuşatılmıştır; bu büyük bir hücumdur! Şehir, bütün gün sabahki kadar tazedir, her yer turuncu renktedir. Her saniye herkes hatırlamaktadır. Turuncunun psikolojik bir çağrışımı vardır.

Polisleri bilirsin, görev dışı olduklarında ve üniformalarını giymediklerinde sıradan insanlardır. Yüzünde bile değişikliği görebilirsin—çok sıradandır. Üniformanın içinde ise bambaşka biridir—oldukça farklı biri. Aynı adam değildir, bütün davranışları değişir. Başka bir şekilde durur, başka bir şekilde yürür.

Turuncu renk *sannyas'la* bağlantılı hale gelmiştir. Çok uzun süredir, binlerce, binlerce yıldır kullanılmaktadır. Ortak zihnin bir parçasıdır. Ve şunu da bilmelisin ki *sannyas* başlangıç olarak bir Doğu kavramıdır; ilk önce Doğu zihnine doğmuştur. En az on bin yıl boyunca Doğu turuncu rengi kullanmıştır. Senin pek çok hayatında turuncu renk, *sannyasin* elbisesi olarak giyilmiştir. O, senin ortak zihninin, ortak bilincinin bir parçasıdır. Bu büyük bir bağlantıdır.

Böylece onu kullandığında bütün eski ortak zihin tekrar yaşamaya başlar. Hatıraların tekrar gelip seni kuşatır. Senin kişiliğini değiştirir, seni değiştirir. Zihninin içsel yapısını değiştirir. Dolayısıyla başka bir renk kullanmak mümkündür ama şimdi onunla aynı bağlantıyı kurmak zordur ve zaman kısa ve içinde bulunduğumuz an kritiktir.

Birçokları bana sormuşlardır, neden turuncu? Neden yeni bir renk değil? Yeni bir renk kullanılabilir ama yararlı olmaz. Eğer önümde on bin yılım olsaydı rengi değiştirirdim ama zaman kısa ve belirleyici ve kritik ve büyük bir krizle yüzleşmek zorundayız. Bu yüzden pek çok doğumu kullanacağım.

Ve eğer birisi bana geldiğinde ona sadece *sannyas'ı* verdiğimi düşünüyorsan öyle değil. Bana her gelene *sannyas'ı* verdiğimi söyleyebilirim ama öyle değildir. Öyle gibi görünür ama öyle değildir. Bana herhangi biri geldiği anda, ben onun hakkında, onun kendi hakkında bildiğinden bile daha çok şey bilirim.

Dün biri bana geldi ve ona sannyas'ı almasını söyledim, şaşırdı. Ona en az iki gün düşünmek ve karar vermek için zaman vermemi istedi. Ona, "İki günü kim bilebilir? Onu bugün al, şu an al," dedim. Ama kararsızdı, bu yüzden ona iki gün verdim. Ertesi sabah geldi ve *sannyas'ı* aldı. Düşünmesi iki gün değil, bir gün sürmüştü. Ona sordum, "Neden? Sana iki gün verilmişti, niye bu kadar erken geldin?" O da, "Gece üçte birden uyandım ve bir şey içimden bana 'Git *sannyas'ı* al,' diyerek derine gitti," dedi.

Bu onun değil, derinlere kök salmış zihninin verdiği bir karardı. Ama odaya girdiği anda onu tanımıştım. Yirmi dört saat sonra bileceği o zihni tanımıştım.

Bu yüzden sannyas'ı al derken, bunu söylediğim herkesle ilgili pek çok nedenim vardır. Ya son hayatında bir sannyas'ın olmuştur, ya da uzun yolculuğunun bir yerinde bir sannyas'ın olmuştur.

Ona dün bir isim vermiştim ama bugün değiştirmek zorunda kaldım çünkü ona o ismi kararsızlığında vermiştim. Şimdi ona yardımcı olacak farklı bir isim veriyorum. Bu sabah geldiğinde kararlıydı. Diğer isme ar- tık ihtiyacı yoktu. Ve ben ona ve Ma Yoga Vivek adını verdim çünkü şimdi karar onun vivek'inden—onun farkındalığından, onun bilincinden—geldi.

Örneğin, Ma Yoga Tao burada. O üç defa *sannyasin* olmuş. Ona Tao ismini verdim çünkü geçmiş bir hayalında Çinli ve Taocu bir keşişti. O bunu bilmeyebilir uma ben ona Tao ismini verdim. Bir gün hatırlayacak ve kendisine niye bir Çinli ismi verdiğini anlayacaktır. Şimdi alakasız ama Taocu bir keşiş olduğunu hatırladığında bu ismin ona neden verildiğini anlayacaktır.

Her şey anlamlıdır. Apaçık görünmeyebilir ve sana açıklamam mümkün olmayabilir. Pek çok şey, çok uzun süre açıklanmadan kalacaktır ama sen daha alıcı hale geldikçe ben de daha fazla açıklayabileceğim. Senin de aynı duyguları paylaşma kapasiten ne kadar derin olursa gerçek de o kadar derinden ortaya çıkabilir. Tartışma ne kadar rasyonel olursa daha az gerçek ortaya çıkacaktır çünkü ancak daha az önemli gerçeklere mantıkla ispat bulunabilir. Daha derin gerçeklere mantıkla ispat bulunamaz.

Bu yüzden senin de aynı duyguları paylaştığını hissetmediğim sürece sana nedenleri anlatamam. Sana söyleyemem. Birçok noktada sessiz kalmam gerekiyor—bu senden bir şeyi esirgediğim için değil de bunun sana yardımcı olmayacağından, hatta tersine sana zararlı olabileceğinden.

3 -TEKERLEGiN DISINA ADIM AT

Sevgili Osho,

Son oturumunda maladan, giysilerin rengini değiştirmekten, isim değiştirmekten ve bunların nedenlerinden bahsettin. Özellikle bir guru olmayı reddettiğin halde neden kendi resminin boyuna takılmasını istiyorsun?

Ben bir guru olmayı reddediyorum ama senin bir mürit olduğunu reddetmiyorum. Kişi hiçbir zaman guru olmamalıdır ama müritlik olmadan hiçbir şey olmaz. Ve bir guru olmadığında, müritlik içsel bir şeydir—içsel bir disiplin. Bu sözcüklerin ikisi de aynı kökten gelir. 'müritlik' aramaya, araştırmaya, öğrenmeye hazır bir zihin—açık ve duyarlı bir zihin—anlamındadır. Bu yüzden ben bir guru olmayı reddediyorum ama senin bir mürit olmanı reddetmiyorum.

Başka bir nokta da şu... İçinde resim olan bir malanın arkasında pek çok neden vardır. Birincisi, resim benim değil. Benim olsaydı, onu oraya koyarken durak- sardım. Kimse kendi resmini koyacak kadar cesur değildir. Herkes onu oraya koymayı düşünür ama kimse koymaz. Resim sadece benimmiş gibi görünüyor ama değil. Gerçekte benim hiçbir resmimin olması mümkün değil. Kişi kendini bildiğinde, kendisinin resmedi- lemeyecek, tanımlanamayacak, çerçevelenemeyecek bir şey olduğunu bilir. Ben resmedilemeyecek, fotoğrafı çekilemeyecek bir boşluk halinde var oluyorum. Bu nedenle resmi oraya koyabildim.

İki veya üç şey daha anlaşılmalı. Resmi daha iyi bildikçe, onun üzerinde daha çok yoğunlaştıkça, onunla daha uyumlu hale geldikçe ne söylediğimi daha çok hissedersin. Onun üzerinde daha çok yoğunlaştıkça, resim hakkındaki ilk soru daha az ortaya çıkar. Ve beni, bilmeden bile olsa hatırladığında, bir şekilde ben oradayımdır. Ama bunu yaşamaya yavaş yavaş başlayacaksın.

Birçok neden var ama onlardan bahsetmeyeceğim. Bu kadarı yeterli. Diğer nedenler de ortaya çıkacak ama şimdi ortaya çıkmamaları daha iyi. Bunlar üzerinde konuşulmaması gereken şeyler çünkü konuşarak bile yüzeysel hale gelirler. Gizli kalması, sır olarak kalması gereken şeyler vardır çünkü onlar sadece sır olarak çalışırlar yoksa çalışmazlar. Ağacın kökleri gibidirler. Kökler yeraltında, karanlıkta, ağaca görünmeden kalmalıdırlar. Sadece o zaman çalışabilirler.

Bu yüzden bilinçsiz, yeraltında kalması gereken gizli şeyler vardır. Onları bilmemelisin—sadece o zaman çalışırlar, yoksa çalışmazlar. Kökler bilinmemeli- dir. Saklı kalmalıdırlar. Bu yüzden senin sordukların arasında benim cevaplamayacağım veya sadece gizliliğin ortaya çıkmayacağı sınıra kadar cevaplayabileceğim pek çok şey vardır. Gizli olan gizli kalmalıdır. Bunları bileceksin ama sadece deneyimle.

Üç ay sonra bir saniye bile mala olmadan duramayacaksın. Farkı hissedeceksin. Ama bu senin bilişin olacak. Bu o kadar büyük bir şey ki hissetmemek mümkün değil. Ve zamanla deneyimin daha da derin ve zengin hale geldikçe, oradaki resmi hissetmeyeceksin. Derinleşen bilincinle madalyon boşalacak. Herkes resmi görecek ama sen görmeyeceksin. Bu olduğunda benimle doğrudan, derhal, hiçbir vasıta olmadan iletişim kurabiliyor olacaksın.

Birçok şekilde bir şeyleri herhangi bir vasıta olmadan nakletmeye çalışıyorum çünkü hiçbir vasıta aracılığıyla nakledilemeyecek şeyler vardır. Bu yüzden aletler yaratmak zorundayım—bu *sannyas* bir alet, bu inisiyasyon bir alet.

Başlatılanlar bir süre sonra başkalarına anlatılamayacak şeyleri—gizli eğitim yoluyla terbiye görüp olgunlaşmaclığı sürece kimsenin normalde anlayamayacağı birçok sırrı, anahtarı—bilecek kapasiteye sahip olurlar.

Bu sadece başlangıçtır, bunu takip edecek pek çok şey vardır. Eğe senin alıcı olduğunu hissedersem pek çok şey takip eder. Eğer alıcı olmadığını hissedersem, başlangıç son olur. Sadece başlangıçta bile birçok şey kazanırsın ama hepsini değil. Bu yüzden pek çok yönden alıcılığını denemek isterim.

Eğer biri gelirse, ona malayı ve onunla birlikte resmi veririm. "Bu resmi niye veriyorsun?" diye sorması çok tahmin edilebilir bir şeydir. Çok tahmin edilebilirdir. Ama eğer sormazsa—sadece malayı alır ve soru sormazsa, eğer meraklı değilse—sorgulanamayacak şeylerin ona iletilebileceği konusunda kendi hakkında daha derin bir ipucu vermiştir. Sorgulandığında iletilemeyecek şeyler vardır çünkü onlar ispatlanamaz, onlar için mantıklı nedenler sunulamaz. Bazı soruların cevapları yoktur. Onlar bilmenin—hiç ispatsız, hiç ölç üt süz— çıplak ifadeleridir.

Bu yüzden biri bana gelirse ve ben ona sıradan zihnin hakkında sorular sormaya eğilimli olduğu bir şeyler verirsem ve o, onları sormazsa, bu onun, sorgulanamayacak daha derin şeyleri alma kapasitesi olduğunu ispatlar. Birçok yönden boyunduruk altındasındır! Zihnin mantıkla ilgili bölümünün ne kadar boyunduruğu altında olduğun bilinmelidir. Bunu bilmeliyim çünkü ne kadar çok mantığa bağımlıysan, daha derin şeyleri bilme kapasiten o kadar azdır... Çünkü mantık senin varlığının en yüzeysel bölümüdür, *en* yüzeysel.

En derin olduğunu iddia etse de—ki sadece yüzeysel olan derin olduğunu iddia eder—mantık senin varlığının en yüzeysel bölümüdür. Yapacak bir şeyi, bir faydası vardır ama sadece o kadar. Eğer onu bilinmeyene giden bir taşıt olarak düşünürsen, bilinmeye değer şeyleri asla ve asla bilemezsin.

Bu yüzden seni tanımak için de birçok araç kullanırım. Ve her şeyin pek çok nedeni vardır. Örneğin, direnen şu kişinin durumu: birisi bana on beş gün önce bir mektup yazdı, bu mektupta, "Senin tarafından inisiye edilebilirim. Senin tarafından inisiye edilmek istiyorum ama seni gürüm yapamam," yazıyordu.

Ben kimsenin gurusu değilim, ben kendim guru olduğumu iddia etmiyorum—ama bu kişi için bir guru olduğumu iddia edeceğim. Bu kişiye', "Beni bir guru olarak görmemene izin veriyorum," diyemem. Kapasitesinin olmadığım çok açık olarak gösterdi. Eğer sen bir mürit değilsen, o zaman benim bir guru olmam gerekir. Eğer sen bir müritsen benim guru olmama gerek yoktur, buna ihtiyaç yoktur. Ama eğer teslimiyetçi olmayan ve bencil durumunda ısrarcı olursan, ben de egonu yıkmak için pek çok şeyin üstünde ısrarcı olurum. Seni egosuz hale getirebilmek için pek çok araç kullanmam gerekir.

Eğer egosuzsan, o zaman hiçbir araç kullanmam. Böylece sorun daha kafa karıştırıcı hale geliyor. Mürit olmaya hazır birine, "Ben senin gurun değilim. Sadece senin mürit olman yeterli," diyorum. Ama "Sana inanmayacağım, seni gurum olarak görmeyeceğim," diyen birine karşı ısrarcı oluyorum. Yoksa bu kişi ile inisiyasyon yapılamaz. Bir şartla geliyor ve şartlarınla inisiyasyon yapılamaz.

İnisiyasyon, teslim olmaya, güvenmeye hazır olduğun anlamına gelir, yoksa bu kabul töreninden geçmeye gerek yok. Bu inisiyasyon hiçbir şeydir, bu mala hiçbir şeydir, bu elbise hiçbir şeydir. Bu sadece giriştir, bundan sonra yollar daha karanlık olacaktır. Hiç hayal etmediğin şeyler olacaktır. Güvenmen gerekecektir yoksa tek bir adım bile atamazsın. Onun için daha girişte güvenme kapasiten olmadığını, seni içeriye yönlendirmenin gereksiz ve faydasız olduğunu bilmek daha iyi olacaktır.

Din temelde inanmak veya inanmamak değildir. Din güvenmektir, o güvendir. Ve ne zaman atlanılacak bir bilinmeyen varsa, başka yol yoktur. Güvenmediğin takdirde onu bilemezsin. Ve onu şimdi bilmiyorsun, öyleyse ne yapabilirsin? Sadece güvenebilir ve atlayabilirsin. Bu mala sende bu güveni yaratmakta da yardımcı olacaktır.

Sana resmin üstünde meditasyon yaptığında resmin mevcut olmayacağını söylediğimde bunu güven olarak düşünme. Dene ve bu olacak. Resim mevcut olmadığında benimle iletişim kurabileceğini söylediğimde bunu da güven olarak düşünme. Dene. Bunu bir varsayım olarak al ve onunla deneyler yap. Resim mevcut olmadığında ve benimle iletişim kurabildiğinde güvenini gerektirecek şeyler için hazırsın demektir. O zaman güvenen zihninle daha uzağa adımlar atabilirsin.

Uygarlık ilerledikçe, ego daha belirginleşti. Ego yegâne engeldir ve şimdi o en büyük engel. Her zaman böyle değildi.

Sariputta Buda'nın yanına gelmiş. Kendisi o zamanın en bilgili kişilerinden biriymiş. Birçok şeyi sorgulamış, birçok şey sormuş ve sonra inisiye olmuş. Başlatıldığı andan itibaren otuz yıl boyunca Buda ile birlikteymiş ama artık hiç soru soruluyormuş.

Birisi sormuş, "Sariputta sen çok bilgili bir adamdın. İnsanlar senin Buda'dan bile fazla şey bildiğini söylüyorlar." Bilgi söz konusu olduğunda, o bir *mahapandit,* büyük bir okulluymuş. "İlk geldiğinde çok derin şeylerden konuşmuş, birçok şeyi sorgulamıştın. Buda'yı sorgulaman bizi mutlu etmişti, böylece bilinmeden kalabilecek pek çok şeyi bilebilecektik. Sorularınla onları bilebilecektik. Ama niye sessizleştin?"

Sariputta, "İnisiyasyona hazır olduğumda sorularımı bırakmak zorunda kaldım çünkü herhangi bir şeyi sorgulamak saçmadır. Önceden—güvenmeden önce— her şeyi sorguluyordum. Şimdi zihnim yerleşti," demiş.

Bazen Buda, Sariputta'nın sormaya başlayıp başlamayacağını görmek için saçma şeyler söylüyormuş. Öyle saçma şeyler ki, herhangi biri, "Ne söylüyorsun?" diye sormaya başlayabilirmiş. Ama Sariputta sessiz kalıyormuş.

Buda ona, "Nerede olursan ol, her zaman benim olduğum yöne saygı göster—nerede olursan ol," demiş. Bu yüzden Sariputta, nerede dolaşırsa dolaşsın, Buda'nın yaşadığı yöne saygı gösteriyormuş.

Buda'nın ölümünden sonra Sariputta aydınlanmış bir kişi oldu. Birisi, "Atık sen aydınlandın. Artık kimseye saygı göstermek zorunda değilsin. Sen kendin bir Buda oldun," demiş. Sariputta, "Önce saygı gösteremiyordum, çünkü egom oradaydı. Şimdi saygı gösteremiyorum çünkü aydınlandım. O zaman ben ne zaman saygı göstereceğim? Önceden saygı gösteremiyordum ve göstersem bile bu büyük bir güçlükle oluyordu ve güçlükle gösterilen saygı, saygı değildir. O zaman ego yüzünden saygı gösteremiyordum. Şimdi aydınlandığım için saygı göstermemem gerektiğini söylüyorsun. Buda'nın ihtiyacı yok ama şu an zamanıdır. Daha önce imkânsızdı," demiş.

Ama o zamanlar güvenmek kolaydı. Şimdi güven oldukça imkânsız hale geldi; din, bu yüzden imkânsız hale geldi. Din akıldışı ve çelişkili olmak zorundadır. Varoluşa atlamak akıldışı olmak zorundadır, o akılsal- dan akıldışına bir atlayıştır. Bu yüzden yavaş yavaş seni hazır ve hazırlıklı hale getireceğim. Azar azar seni akıldışına gitmeye hazır hale getireceğim. Seni cevaplasam bile bu, senin aklını ikna etmek için değil, onu yok etmek içindir. Bazen mantıklı görünsem bile, bu sadece bir başlangıç olarak böyledir. Bu, sadece zihninle başlamak içindir. Eğer mantıklı olduğum hissedersen, o zaman zihnin uyumlu hale gelir.

Senin uyumlu hale geldiğini gördüğüm an seni akıl dışına iterim. Kişinin akıldışına itilmesinden başka yol yoktur. Ve bu bir şey değildir. Sen daha çok hazır oldukça senin üstüne başkalarına delice gelebilecek şeyler koymaya devam ederim. Senin deli olmaya hazır olduğunu

gördüğümde, başkalarının gözlerinden ve başkalarının fikirlerinden korkun kalmadığında, kendi mantığından bile korkmadığında sadece o zaman daha derin anahtarlar sana verilebilir, daha önce değil. Yoksa o anahtarları atabilirsin, onların değerini anlamazsın. Onların anahtar olduklarını bile anlamazsın

Bu yüzden başlatılan herkes, yavaş yavaş akıldışına gitmeye hazır olmalıdır. Varoluş böyledir, sorulara cevap vermez. Hayat böyledir, hiçbir açıklama yapmaz. Öyledir. Ve bütün sorularımız ve bütün cevaplarımız yanılgılardır çünkü aslında hiçbir şeyi cevaplamazlar. Sadece soruyu bir adım geriye iterler. Sadece soruları itmeye devam ederler. Yorulursun, bu yüzden sormazsın.

Hiçbir soru cevaplarla cevaplanamaz. Varoluşçu sıçramayla her soru çözülür ama akıl yoluyla değil. Bir bilim adamına neden oksijenle hidrojenin birleştiğinde suyu yarattığını sorduğunda, sadece öyle olduğunu söyleyecektir. "Sadece şunu söyleyebiliriz—bunun öylece olduğunu," diyecektir. Ama niye böyle olmaktadır? Hiç kimse bilim adamına gidip oksijenle hidrojenin neden suyu oluşturabildiğini sormaz. Neden? Neden helyum ve oksijen değil? Cevabı yoktur.

Bilim adamı, "Biz sadece nasıl oluştuğunu söyleyebiliriz, neden oluştuğunu değil," diyecektir. Ama söz konusu olan din olduğunda her zaman neden diye sorarız. Akılcı olma iddiasında olan bilim bile neden sorusunu cevaplayamıyor. Hiçbir zaman akılcı olma iddiasında olmayan din ise her zaman, "Neden?" sorusuna maruz kalıyor.

Bana, "Neden bu mala? Neden bu resim?" diye soruyorsun. Ben de, "Şu şekilde kullan ve şu olacak," diye cevap veriyorum ve benim cevabım olabileceği kadar bilimseldir. Din hiçbir zaman akılcı olduğunu iddia etmez. Tek iddiası akıldışı olmaktır.

Malayı şu şekilde kullan: resimle meditasyon yap, sonra resim orada olmayacaktır. Bu şekilde olur. Daha sonra mevcut olmayan resim kapı haline gelecektir. Bu kapı yoluyla benimle iletişim kurarsın. Bu şekilde olur. Meditasyon yaptıktan sonra malayı çıkar ve hisset, sonra tekrar malayı tak ve hisset, farkı göreceksin.

Bu mala olmadan tamamen savunmasız hissedersin, zararlı olabilecek bir kuvvetin tamamen kontrolü altında olursun. Mala ile kendini korunmada hissedersin, daha güvenli, durgun olursun. Seni dışarıdan hiçbir şey rahatsız edemez. Bu şekilde olur, denemeyi yapar ve anlarsın. Neden böyle olduğu bilimsel olarak bile cevaplanamaz. Ve dini bakımdan cevaplanacak bir soru yoktur. Din hiçbir zaman iddia etmez, bu yüzden dinin birçok ritüelleri alakasız gibi görünür.

Zaman geçtikçe çok anlamlı bir ritüel anlamsız hale gelir çünkü anahtarlar kaybolmuştur ve kimse bu ri- tüelin neden var olduğunu söyleyemez. Onu uygulayabilirsin ama anahtar kaybolmuştur. Örneğin, malayı takmayı sürdürebilirsin ve içindeki resmin içsel iletişime yaradığını bilmezsen, o sadece ölü bir ağırlıktır. O zaman anahtar kayıptır. Mala seninle birlikte olabilir ama anahtar kaybolmuştur. O zaman er ya da geç malayı atman gerekir çünkü faydasızdır.

Mala meditasyon için bir araçtır. Bir anahtardır. Ama bu, sadece deneyimle oluşacaktır. Ben sana sadece deneyim yönünde yardım edebilirim. Ve bu oluşmadıkça bilemezsin. Ama oluşabilir, çok kolaydır, hiç zor değildir. Ben canlıyken çok kolaydır. Ben orada olmadığımda çok zor olacaktır.

Dünyada var olmuş bütün heykeller bu tür araçlar olarak kullanılmıştır ama şimdi anlamsızdırlar. Buda heykelinin yapılmaması gerektiğini bildirmiştir. Ama heykeller yoluyla yapılan iş hâlâ yapılmalıdır. Heykel anlamsız olsa da gerçek şey onun yoluyla yapılan iştir.

Mahavira'nın takipçileri bugün bile onun heykeli yoluyla onunla iletişim kurabiliyorlar. Ya Buda'nın müritleri ne yapmalı? Bodhi ağacı bu yüzden çok önemli hale geldi; Buda'nın heykeli yerine kullanılıyordu. Buda'dan sonra beş yüz yıl heykeli yoktu. Budist tapınaklarda sadece bodhi ağacının bir resmi ve iki sembolik ayak izi duruyordu ve bu yeterliydi. Bu hâlâ devam ediyor. Bodghgaya'daki ağaç, orijinal ağaçla devamlılık halinde. Bu yüzden anahtarı bilenler bugün hâlâ Bodghaya'daki bodhi ağacı yoluyla Buda ile iletişim kurabiliyorlar. Bütün dünyadan keşişlerin Bodhgaya'ya gelmesi anlamsız değil. Ama anahtarı bilmeleri gerekir yoksa bütün her şey bir ritüelden başka bir şey olmaz.

Bunlar anahtarlardır—belirli frekanslarda belirli şekilde tekrarlanan, belirli şekilde telaffuz edilen, belirli şekilde vurgulanan belirli mantralar. Bir dalga boyu yaratılmalıdır, dalgalar yaratılmalıdır. O zaman bodhi ağacı sadece bir bodhi ağacı olmaktan çıkar; bir geçit haline gelir, bir kapı açar. O zaman yirmi beş asır yok olur, zaman boşluğu yoktur. Buda ile yüz yüze gelirsin. Ama anahtarlar her zaman kayıptır. Şu kadarı söylenebilir. Malayı kullan ve çok şey bileceksin. Bütün söylediklerim de bilinir ve daha da fazla söylemediklerim de bilinir.

Sevgili Osho, Ruhsal arayışçı olmak ne demektir?

Başlıca iki şey demektir. İlk olarak, hayat dıştan göründüğü şekliyle tatmin edici değildir, hayat dıştan göründüğü şekliyle anlamsızdır. Kişi bu gerçeğin, bütün hayatın anlamsız bir şey olduğunun farkına vardığında arayış başlar. Bu olumsuz bölümdür. Ancak bu olumsuz bölüm olmadan olumlu bölüm takip edemez. Ruhsal arayış, ilk başta hayatın olduğu şekliyle anlamsız olduğu, bütün sürecin, "Tozlar tozlara" şeklinde ölümle sonuçlandığı olumsuz bir duygu demektir. İnsanın elinde sonuçta hiçbir şey kalmaz. O kadar çok ıstırapla, öyle bir cehennemde hayatım geçiriyorsun ve sonuçta elde edilen hiçbir şey yok.

Bu ruhsal arayışın olumsuz bölümüdür ve bütün hayat sana bu yönde yardım eder. Bu bölüm—bu olumsuzluk, bu hüsran, bu acı—dünyanın yapacağı bölümdür. Hayatın var olduğu şekliyle anlamsızlığı gerçeğinin farkına vardığında, arayışın başlar çünkü anlamsız bir hayat huzurlu olamaz. Anlamsız bir hayatta seninle hayat olan her şey arasında bir uçurum oluşur. Köprü kurulamayan bir boşluk daha da geniş hale gelerek büyür. Kendini demir atamamış hissedersin. Daha sonra anlamlı, mutlu bir şey için arayış başlar. Bu diğer bölümdür, olumlu bölüm.

Ruhsal anlayış hayali projelerle değil asıl gerçeklikle uzlaşmaya varmaktır. Bütün hayatımız bir projedir, bizim hayal projemiz. Olanı bilmek için değil, arzulananı elde etmek içindir. Arzu' sözcüğünü sözde hayatımızın bir sembolü olarak alabilirsin—o arzulanan bir projedir. Olanın arayışında değilsindir, arzulananın arayışındasındır. Bu yüzden arzulamayı sürdürürsün ve hayat da hayal kırıklığı olmayı sürdürür çünkü olduğu şekliyle öyledir. Senin istediğin gibi olamaz. Hayal kırıklığına uğrarsın. Gerçek sana karşı düşman olduğu için değil, sen gerçeklikle değil sadece hayallerinle uyum içinde olduğun için. Hayallerin paramparça olacaktır. Hayal kurarken idare eder. Ama herhangi bir hayale ulaşıldığında her şey hayal kırıklığıdır.

Ruhsal arayış bu olumsuz yönü bilmek demektir, arzulamanın hüsranın temel nedeni olduğunu. Arzulamak, insanın kendi rızasıyla bir kabuk yaratmasıdır. Arzulamak dünyadır. Dünyevi olmak arzunun hüsrandan başka bir şey olmadığının farkına varmadan arzulamak ve arzulamayı sürdürmektir. Bir kere bunun farkına vardığında arzulamazsın, tek arzun olanı bilmek olur.

Ben kendimi yansıtmak için değil olanı bilmek için varım. Ben şu şekilde olmalıyım veya gerçeklik bu şekilde olmalı şeklinde değil, sadece olduğu şekliyle— gerçek ne olursa olsun—bütün çıplaklığıyla bilmeliyim. Yansıtmamalıyım. Araya girmemeliyim. Onunla olduğu gibi karşılaşmak istiyorum.

Ruhsal arayış olumlu olarak hiçbir arzu olmadan varoluşla karşılaşmak demektir. Arzu olmadığında yansıtma mekanizması çalışmaz, o zaman olanı görebilirsin. Bu 'olan' bilindiğinde sana her şeyi verir.

Arzular her zaman vaat eder ama hiçbir zaman vermez. Arzular her zaman mutluluk, coşku vaat eder ama son asla gelmez ve her arzu sadece daha fazla arzu ile sonuçlanır. Her arzu kendi yerine daha fazla, daha büyük arzular yaratır ve tabii ki sonunda da daha fazla hayal kırıklığı gelir.

Arzulamayan bir zihin ruhsal arayışta olandır. Bir ruhsal arayışçı arzunun saçmalığının tamamen farkında olan ve olanı bilmeye kazır olan kişidir. Kişi bilmeye hazır olduğunda gerçek her zaman köşededir, hemen köşede. Ama sen hiçbir zaman orada değilsin, arzudasın, gelecektesin.

Gerçek her zaman mevcuttadır—burada ve şimdide—ve sen hiçbir zaman mevcutta değilsin. Her zaman gelecektesin, arzularındasın, hayallerindesin. Hayallerde, arzularda demek uykudayız demektir. Ve gerçek burada ve şimdidedir.

Bu uykudan uyandığında, rüyadan da uyanırsın ve burada ve şimdide, yani sadece mevcutta olan gerçeğe uyanırsın. Tekrar doğarsın. Coşkuya, tatmine ve her zaman arzulanan ama elde edilemeyen her şeye ulaşırsın. Ruhsal arayış burada ve şimdide olmaktır ve sadece arzulayan bir zihin olmadığında burada ve şimdide olabilirsin; yoksa arzulayan zihin bocalama yaratır. Bir sarkaç gibi zihin ya geçmişe, hatıralara ya da geleceğe, arzulara, hayallere gider. Ama asla burada ve şimdide değildir, her zaman burada ve şimdi noktasını kaçırır. Bir uç noktadan, geçmişten diğerine, geleceğe gider, gelir. Bu geçmiş ve gelecek bocalamaları arasında gerçeği kaçırırız.

Gerçeklik burada ve şimdidedir. Hiçbir zaman geçmişte veya gelecekte değildir; her zaman şimdidedir. Şimdi yegâne andır. Şimdi yegâne zamandır. Asla geçmez. Şimdi sonsuzdur. Her zaman buradadır ama biz burada değiliz. Bu yüzden bir ruhsal arayışçı olmak demek burada olmak demektir. Ona meditasyon diyebilirsin, ona yoga diyebilirsin, ona dua diyebilirsin. Verilen isim fark etmez, önemli olan zihnin araya girmemesidir. Ve zihin sadece geçmişte veya gelecekte var olabilir, bunun dışında zihin yoktur.

Dün biriyle konuşuyordum. Ona şimdide düşünemeyeceğini söylüyordum. Düşündüğün anda o geçmiş haline gelmiştir. Bu yüzden zihin şimdide var olamaz. Sadece geçmişin hatırasında var olur veya geleceğe yansır. Asla şimdiyle temas kuramaz—kuramaz çünkü bu imkânsızdır. Böylece eğer hiç düşünce yoksa zihin de yoktur. Bu zihinsizlik meditasyondur. O zaman burada ve şimdide olursun. O zaman sen gerçekliğin içine patlarsın. O zaman gerçeklik senin içine patlar.

Ruhsal arayış *moksha*, ölümden sonra kurtuluş için değildir. Bu da bir arzudur, hatta zenginlik için olan arzudan, prestij için olan arzudan, güç için olan arzudan daha açgözlüdür. Moksha arzusu daha açgözlüdür çünkü ölümün ötesine de gider.

Ruhsal arayış Tanrı'yı aramak değildir çünkü bu da açgözlülüktür. Eğer Tanrı'yı arıyorsan yine zihnin açgözlüdür. Tanrı'yı bir şey için arıyor olmalısın. Senin için ne kadar derin, ne kadar bilinmeyen, ne kadar bilinçsiz olursa olsun Tanrı'yı bir şey için arıyor olmalısın. Ama bununla ruhsal arayış yerine geldiğinde Tanrı yoktur demek istemiyorum. Meditasyon yaptığında ve zihin orada olmadığında moksha olmayacaktır demiyorum. Moksha oradadır. Kurtuluşa kavuşursun ama bu senin arzun değildir. Bu sadece gerçeği olduğu gibi bilmenin bir sonucudur.

Tanrı oradadır ama senin arzulaman nedeniyle değil. O gerçekliktir. Bu yüzden gerçekliği bildiğinde, onun Tanrısal olduğunu bilirsin. Gerçek Tanrısaldır. Ama arayış Tanrı veya Moksha veya mutluluk için değildir çünkü arzu olduğunda geleceği tasarlamaya başlarsın. Ruhsal arayış gelecek yanılgısından kurtulmak ve mevcutta kalmak, mevcutta yaşamak ve burada ve şimdi gelebilecek her şeyle yüzleşmeye hazır olmak demektir. Tanrısallık patlar, özgürlük gelir ama bunlar senin amaçların değildir. Bunlar sonuçlardır, gerçeğin anlaşılmasının gölgeleridir.

Bu yüzden ilk önce hayatın bütün sürecinin bir hüsran olarak farkına var. Ortada hiçbir yanılsama olmamalı yoksa onun boyunduruğu altına girersin. Hayatın her deneyiminde derine git. Ondan kaçma. Onun yarattığı hayal kırıklığını bilmek için onu çok derinden tanı. Ondan kaçma, vazgeçme. Sadece o zaman bu bölüm tamamlanır ve buraya ve şimdiye atlayabilirsin.

Eğer geleceğin insan zihninin yarattığı bütün saçmalığın temel nedeni olduğunun farkına varırsan, temel adımı atmış, yol almışsın demektir. Şimdi olanın farkına varmak için hazır olabilirsin. İlk bölümde, olumsuz bölümde, dünya çok yardım eder. Bu yüzden her deneyime, her arzuya git, onu tanı. Hiçbir zaman erken vazgeçme.

Şu olur: hayatta hayal kırıklığına uğramamışsındır ama dinsel vaatler için açgözlüsündür. Hayatın Tanrısal olduğunu anlamamışsındır ama dinsel cennetler ile büyülenmişsindir. O zaman her şey zor olur çünkü ilk bölümden geçmemişsindir. İkinci bölüm çok zor olacaktır.

Bu nedenle ilk bölümü geç ve ikinci bölüm çok kolay olacaktır. İkinci bölüm sadece birincisinde tamamen yolculuk etmediysen zordur. O zaman sorarsın, "Nasıl meditasyon yapacağım?" O zaman, "Zihin çalışmaya devam ediyor," dersin. O zaman, "Düşünme süreci devam ediyor. Durduramıyorum. Nasıl durdurulabilir?" dersin. Arzu oradadır, arzu düşünce yaratmayı sürdürecektir. İlk bölüm yerine getirilmemiştir.

Olgun bir ruhsal arayışçı hayatı hiçbir korkusu olmadan yaşamıştır ve her kuytu köşeyi bilir. O kadar çok bilir ki hiçbir şey bilinmeyen olarak kalmamıştır. O zaman meditasyon kolaydır çünkü düşünce yaratacak kimse yoktur, arzu yaratacak kimse yoktur. Sadece "Hu!" diye bağırarak şimdiye dönersin. Herhangi basit bir araç senin hareketsiz kalmanı sağlayacaktır. Zen ustaları değneğini kaldırır ve sen şimdiye dönersin. Eğer ilk bölüm yerine getirildiyse böyle basit bir araç bile işe yarayabilir.

Bir gün zen rahibi Rinzai bir tapınakta konuşuyormuş. Bir vaaz veriyormuş ama orada onu rahatsız eden biri varmış. Bu nedenle Rinzai durmuş ve sormuş, "Ne oluyor?" Bir adam kalkmış ve "Ruh nedir?" diye sormuş. Rinzai değneğini almış ve insanlardan kendisine yol açmalarını istemiş. Adam titremeye başlamış. Cevabın bu şekilde geleceğini beklemiyormuş.

Rinzai ona gelmiş ve iki eliyle boynunu tutup sıkmaya başlamış. Adamın gözleri dışarı fırlamış. Bastırmaya ve sormaya devam etmiş, "Sen kimsin? Gözlerini kapa!" adam gözleri kapamış ve Rinzai sormaya devam etmiş, "Sen kimsin?" Adam gözlerini açmış, gülmüş ve boynunu eğmiş. "Biliyorum ki ruhun ne olduğunu gerçekten cevapladın," demiş.

Bu kadar basit bir araç! Ama adam hazırmış. Birisi Rinzai'ye, "Herhangi biri sorsaydı aynı şeyi yapar mıydın?" diye sormuş. O da, "O adam hazırdı. Sadece soru sormuş olmak için sormuyordu, o hazırdı. İlk bölüm yerine getirilmişti, o yüzden gerçekten soruyordu. Bu onun için bir ölüm kalım sorusuydu: 'Ruh nedir?' İlk bölüm tamamen yerine getirilmişti. Hayatta tamamen hayal kırıklığına uğramıştı ve soruyordu, 'Ruh nedir?' Bu hayat onun için sadece ölüm olduğunu göstermişti; şimdi, 'Hayat nedir?' diye soruyor. Bu nedenle benden gelecek hiçbir cevap anlamlı olmayacaktı. Ben sadece onun şimdide hareketsiz durmasını sağladım," demiş.

Tabii ki birisi senin boynunu seni öldürecek derecede sıkarsa gelecekte olamazsın, geçmişte olamazsın. Burada ve şimdide olmalısın. Ânı kaçırmak tehlikelidir. Böyle bir adama, "Derine git ve kim olduğunu bil," dersen adam dönüşüme uğrar. *Samadhi*'ye girer, anda hareketsiz kalır.

Eğer sadece bir an bile olsa şimdide olursan bilirsin, karşılaşmışsındır ve tekrar hiçbir zaman yolunu kaybedemezsin.

Ruhsal arayış, olanı—bütün bu olanın ne olduğunu—bilmektir. Onu değil *bunu.* Bütün bu olan nedir— bu konuşan ben, bu duyan sen, bu bütün? *Bu* nedir? Sadece dur, *bunun* içinde, derinde ol. Onun sana açılmasına izin ver ve sen ona açıl. O zaman bir buluşma gerçekleşir. Bu buluşma arayıştır.

Bu buluşma, arayışın bütünüdür. Bu yüzden onu yoga diye adlandırmışızdır. Yoga buluşma demektir. Yoga sözcüğünün kendisi buluşma—tekrar birleşme, tekrar bir haline getirme—demektir. Ama sözde ruhsal arayışçılar ruhsallığı aramıyorlar. Onlar sadece arzularını yeni bir boyuta yansıtıyorlar. Ve hiçbir arzu bu boyuta yansıtılamaz çünkü bu ruhsal boyut sadece arzulamayanlara açıktır. Bu yüzden arzulayanlar yeni yanılsamalar, yeni hayaller yaratmaya devam ederler.

İlk olarak arzunun sadece koşmak ve hiçbir yere ulaşamamak olduğunu bil. Daha sonra hareketsiz kal ve ne olduğunu anla. Her şey açık. Sadece biz arzularımızın içinde kapalıyız. Bütün varoluş açık. Bütün kapılar açık ama öyle bir hızla koşuyoruz ki göremiyoruz. Ve ne kadar hüsrana uğrarsak, hızımızı o kadar arttırıyoruz çünkü zihin, "Yeterince hızlı koşmuyorsun. Bu yüzden yetişemiyorsun," diyor. Zihin hiçbir zaman, "Koştuğun için yetişemeyeceksin," demeyecektir. Bunu nasıl söyleyebilir? Bu mantıksız. Zihin, "Yeterince hızlı koşmadığın için yetişemiyorsun. O yüzden daha hızlı koş. Daha hızlı koşanlar, onlar yetişiyor," diyor. Ve daha hızlı koşanlara sor. Onların zihinleri de aynı şeyi söylüyor: "Daha da hızlı koş. Gerçekten koşanlar, onlar yetişiyor."

Kimse yetişmiyor ama her zaman birileri senin önünde ve birileri de arkanda. Birilerinin önüne geçmiş olabilirsin ama nerede olursan ol, her zaman birileri senin önünde. Neden? Çünkü arzu bir çemberin içinde döner. Bir çemberin içinde dönüyoruz. Bu yüzden eğer çok hızlı koşarsan, arkandaki kişi bile önüne gelebilir. Bir çemberin içinde koştuğumuz için her zaman önde birisi ve yeterince hızlı koşamadığımız, başka birinin bize yetiştiği, bizim kaybettiğimiz duygusu olacaktır.

Bu ülkede birçok gerçeği biliyorduk. Bu dünyayı *sansara* olarak adlandırdık. Sansara tekerlek demektir—sadece sen koşmuyorsun, aynı zamanda tekerlek de koşuyor. Sabit bir çember değil. Sen dursan bile tekerlek devam eder. O yüzden kişinin durması yetmez, aynı zamanda tekerlekten dışarı çıkmalıdır.

Bu dışarı çıkış *sannyas'*tır. Durmak yeterli değildir. Tekerlekten dışarı çıkmalısın, çünkü sen koşmasan bile tekerlek dönmeye devam edecektir. Ve bu öyle güçlü, öyle büyük bir tekerlektir ki sadece bir yerinde hareketsiz duruyor olsan bile koşuyor olursun. Dışarı çıkmak *sannyas* demektir—sadece koşmayı kesmek değil dışarı da çıkmak. Tekerlekte olma. Tekerlek izinden çık. Onu gör. Sadece o zaman bu tekerleğin neden yapıldığını görürsün, sen koşmadığında bile neden dönmeye devam ettiğini.

Tekerlek sonsuz arzular tarafından yaratılmıştır, şimdiye kadar var olmuş bütün arzular tarafından, bugün var olan arzular tarafından—şimdiye kadar var olmuş bütün insanların, bütün varlıkların bütün arzuları tarafından. Bir gün öleceksin ama arzuların devam edecek dalgalar yaratmışlardır. Burada olmayacaksın ama senin arzuların noesferde dalgalar yaratmışlardır. Burada olmayacaksın ama ben bir şey söyledim; bu sözcükler, bu sesler sonsuza dek titreşmeye devam edecektir.

Arzuladığın şey her neyse—gerçekleşmiş, gerçekleşmemiş olmaması fark etmez—arzu zihnine, yüreğine geldiği anda dalgalar, dalgacıklar yaratmışsın demektir. Bunlar devam eder. Bu tekerlek, bu sansara şimdiye kadar var olmuş ve şu anda var olan bütün arzulardan oluşmuştur. Bu, bütün ölülerin ve canlıların yarattığı öyle büyük bir güçtür ki hareketsiz kalamazsın. Seni iteceklerdir, koşman gerekir.

Sanki büyük bir kalabalığın içindeymişsin gibidir. Bütün kalabalık koştuğunda sen hareketsiz kalamazsın.
Sen de koşmaya zorlanırsın. Eğer koşarsan güvendesindir; eğer koşmazsan ölürsün. Koşmak için enerjiye gereksinimin yoktur. Eğer hiç çaba harcamazsan kalabalık seni iter. Bu, tekerlektir—arzuların tekerleği. Tibet'in tekerlek resmîni görmüş olmalısın. Orada arzuların tekerleğinin tümü çok güzel tasvir edilmiştir.

Tekerleğin dışına çıkmak sannyas'tır. Sadece kalabalığın dışına çıkarsın. Sadece tekerlekten inersin. Sadece yolun kenarında otursun, ona veda edersin. Sadece o zaman bu tekerleğin ne olduğunun olgusunu anlarsın. Sadece o zaman bu insanların bir çember içinde döndüklerini görürsün, önünden birçok kez geçerler—o zaman bunun bir tekerlek olduğunu anlarsın.

Buda, Mahavira bu dünyayı sansara, bir tekerlek olarak adlandırabildiler çünkü oradan çıktıklarında bunun bir tekerlek olduğunu gördüler. Bir çizgi üzerinde değil bir çemberde—aynı arzuları, aynı günleri, aynı geceleri, aynı hayal kırıklıklarını tekrarlayarak, bir hortumun içinde devam ederek—koşuyorsundur. Arkadan itilerek, önden çekilerek devam edersin.

sannyas kenara çıkmak, dışarı çıkmak demektir. Bu sannyas'ın ikinci bölümüdür. *Sannyasin* iki bölümü vardır. Birinci bölümü hüsranı tanımak, ıstırabı tanımaktır. Mucize budur: dünyanın hüsran olduğunu, dünyanın ıstırap olduğunu bir kere anladığında artık hüsrana uğramazsın. Düş kırıklığı, dünyanın düş kırıklıklarıyla dolu olduğunu görmezsen gelir. Umutsuz olduğunu bilsen bile umut ettiğin için ıstırap gelir. Bu umut saçmadır. Bunu anladığında artık hiç de umutsuz hissetmezsin. O zaman böyle hissetmeye gerek kalmaz.
Umutsuz hissetmek için neden yoktur—umut diye bir şey yoktur ki.

Bu Budizm'in anlaşılamama nedenidir. Batılı zihni onu sadece karamsarlık olarak yorumlayabildi. Bu yanlış bir inanıştı. Budizm karamsar değildir. Ama dünyanın hüsran dolu olduğu, dünyanın *dukkha* (ıstırap) olduğu deyişi nedeniyle Batılı zihnine karamsar görünmüştür. Bu seni karamsar yapar. Ama durum bu değildir. Dünya, Buda kadar mutlu, Buda kadar keyifli bir insan tanımamıştır veya çok az kişi tanımıştır. Hiç de karamsar değildi. Peki, o zaman sır nedir? Sır şudur. Eğer bu dünyanın *dukkha* olduğunu bilirsen, o zaman bu dünyadan *dukkha'*dan başka bir şey beklemezsin. Bekleyiş sadece karamsarlık yaratır. Bekleyiş olmadığında ıstırap içinde olmaya gerek ele yoktur. Bir kere hayatın ıstırap olduğunu anladığında, hiçbir zaman ıstırap içinde olmazsın, onun dışında olursun.

O yüzden bir *sannyasin* hayal kırıklığına uğramış bir kişi değildir. Bir *sannyasin* dünyayı hayal kırıklığı olarak tanıyan kişi demektir. O hayal kırıklığına uğramaz, çok rahattır. Ona hayal kırıklığı yaşatacak hiçbir şey yoktur. Bilir ki olan her şey, o şekilde olduğu için öyledir. Onun için ölüm bile keder değildir çünkü ölüm kesin olan bir şeydir.

Bu dönen tekerleğin (bu dünyanın, bu sözüm ona hayatın, tekrarlayan bu bozuk döngünün) doğasını bir kez anladığında, sessiz ve mutlu bir insan haline gelirsin. Artık umut etmediğin için umutsuzluk duygusu yoktur. Rahatsındır, sakinsindir. Ne kadar rahat olursan o kadar sakin olursun. Ne kadar ânın içinde olursan o kadar durgun, o kadar hareketsizsindir.

Bütün bilinecek ve anlaşılacak olan (moksha, Tanrı, gerçek) burada ve şimdidedir, tam bu ânın içindedir. O yüzden bir bakımdan, ruhsal arayış herhangi bir şey için değildir. Herhangi bir nesne için değildir. Olanı bilmek içindir ve bu biliş sen ânın içinde olduğunda gelir.

Anda olmak sırrın kapısıdır veya açık sırdır diyebilirsin. **Anda olmak açık sırdır**.

4 -KENDiNLE BASLA

Sevgili Osho,

Aşk ve merhamet kavramları Tanrısallıkla ilişkilendirilir. Bu özellikler var mıdır? Tanrısallık var mıdır? Bu açıklanabilir mi?

Tanrısallığın var olduğunu söylemek doğru olmaz çünkü bütün var olan Tanrısaldır. Her şey vardır, sadece Tanrısallığın var olduğu söylenemez. Tanrısallık varoluştur. Tanrısal olmak ve var olmak aynı şeyin iki farklı şekilde söylenişidir. Bu yüzden "varoluş" özelliği Tanrısallıkla ilişkilendirilemez.

Başka her şeyin var olduğu söylenebilir çünkü bunlar var olmama durumuna geçebilir. Benim var olduğum söylenebilir çünkü var olmama durumuna geçeceğim, senin var olduğun söylenebilir çünkü var olmadığın zamanlar vardı. Ama Tanrısallığın var olduğu söylenemez çünkü Tanrısallık her zaman oradadır. Onun var olmaması düşünülebilir değildir, bu yüzden Samadhi—varoluş Tanrısallığa atfedilemez. Ben varoluş Tanrısaldır veya Tanrısallık varoluş demektir diyeceğim.

Tanrısal olmayan hiçbir şey yoktur. Bunu bilirsin veya bilmezsin, Tanrısallık söz konusu olduğunda bu hiç fark etmez. Eğer bunu bilirsen, varoluş, mutluluk haline gelirsin. Eğer bunu bilmezsen ıstırap içinde devam edersin. Ama sen Tanrısalsın. Uyurken ele, habersizken de Tanrısalsın. Kendini bilmeyen bir taş bile Tanrısaldır. Varoluş Tanrısaldır.

Tanrı'nın var olduğunu ispatlamaya çalışanlar bilmiyor. Tanrının var olduğunu ispatlamak düpedüz saçmalıktır. Tanrı'nın var olmadığını ispatlamaya çalışanlar da öyle. Kimse varoluşun var olduğunu ispatlayamaz. Eğer bunu söylersen, bana varoluşun var olup olmadığını sorarsan bu saçma bir soru olur.Birisi Tanrı'nın var olduğunu söylerse bu benim için aynı şeydir—varoluşun var olduğu. Tanrı ve varoluş eşittir, eş anlamlıdır. Bir kere varoluşun ne olduğunun farkına vardığında ona "varoluş" demezsin. O zaman ona Tanrı dersin. Kişi bütün oluşun farkına vardığında 'varoluş' sözcüğünü kullanamaz. Onunla daha yakın hale gelmişsindir, onun için kişisel bir isim kullanman gerekir, ona Tanrı dersin. Varoluşa "Tanrı"' demek sadece bu anlamdadır, başka bir anlamı yoktur: Onunla yakın bir ilişkide olabileceğin, onunla kişisel temas kurabileceğin anlamındadır. O ölü bir şey değildir. Sana karşı kayıtsız değildir.

Varoluş Tanrıdır derken, varoluşun bizimle yakından ilişkili olduğunu söylemek istiyoruz. Onunla ilişkiliyiz ve o bize karşı kayıtsız değil. Ama insan zihni söz konusu olduğunda kullanılacak Tanrı'dan daha doğru bir sözcük bilmiyoruz.

Eğer Ortodoks bir Musevi'ye sorarsan Tanrı sözcüğünü tam olarak kullanmaz. Sadece başını ve sonunu kullanır, ortasını çıkarır. Onlara neden böyle yaptıklarını sorarsan, "Ne söylersek söyleyelim her zaman onun olduğundan azı olacak. Bu yüzden bütünü ifade edemeyecek, tamamen anlaşılır olamayacak bir sözcük kullandığımızı simgelemek için kelimenin ortasını çıkarıyoruz," derler. Tanrı kelimesinin İngilizcesi God'dır. Ortadaki 'O' sıfırın sembolüdür, mükemmelliğin sembolüdür; tamamlığın, bütünün sembolüdür. Bu yüzden 'O' çıkarılır, sadece G—D kalır.

Kullandığımız hiçbir sözcük asla bütünü tanımlayacak kadar anlamlı veya kapsamlı olmayacaktır. Tanrısallık hakkında bir şeyi değil, insan zilini hakkında bir şeyi işaret eder. Eğer "varoluş" dersen tarafsız bir terim kullanmış olursun. Ona kayıtsız kalabilirsin ve varoluş sana kayıtsız kalabilir. Eğer "varoluş"u kullanırsan seninle varoluş arasında bir diyalog olamaz. Arada köprü yoktur. Ama varoluşu bilenler bilir ki var olan her şeyle bir diyalog vardır; onunla yakın bir ilişki içinde, ona âşık olabilirsin. Bu diyalog olasılığı, bu ilişki olasılığı, bu âşık olma olasılığı 'Tanrı' sözcüğünü 'varoluş'a göre daha anlamlı hale getirir ama aynı anlamdadırlar.

Sorduğun başka bir şey de aşk ve merhamet özelliklerinin Tanrı'ya atfedilip atfedilemeyeceği idi. Yine, ona hiçbir özellik atfedilemez çünkü özellikler ancak, zıttı mümkünse atfedilebilir. "Birisi beni seviyor," diyebilirsin çünkü o birisi sevmemeye de muktedirdir. Eğer sevmemeye muktedir olmasan, hiçbir zaman, "O beni seviyor," demezsin. O zaman birinin seni sevdiğini söylemen bir anlam taşımaz. Eğer ben seve iniyorsam, sadece nefret duyabiliyorsam o zaman, "Seni seviyorum," diyebilirim. Eğer nefret etmekten acizsem o zaman sevme özelliği bana atfedilemez. O zaman sevgi bir özellik değil, kişinin doğasıdır.

Ve bir özellikle kişinin doğası arasında ne fark vardır?

Bir özellik görünme veya görünmeme halinde olabilen bir şeydir. Bir özellikten yoksun olabilirsin. Bir özellikle var olabilirsin, onsuz da var olabilirsin, o senin temel varoluşun değildir. O sana atfedilen, sana eklenen bir şeydir. Senin doğan değildir.

Doğa, onsuz asla var olamayacağın şeydir. Bu yüzden biri, "Tanrı sevgi doludur," derken tam olarak doğru şeyi söylemiyordur. İsa, "Tanrı sevgidir," derken doğru söylüyordu, sevgi dolu değil sevgi. O zaman sevgi bir özellik değil, onun doğası haline gelir. Onun yerine başka bir şey konamaz. Tanrı sevgi olabilir, sevgi Tanrı olabilir çünkü sevgi Tanrısallığın temel doğasıdır.

Sevgi eklenen bir şey değildir, olamaz. Sevgi olmadan Tanrı'yı kavramak mümkün değildir. Eğer sevgi olmadan Tanrı'yı kavrayabiliyorsan, sen Tanrı olmayan bir Tanrı'yı kavrıyorsun demektir. Sevgi olmadan Tanrıyı kavramak Tanrılığı olmayan bir Tanrı'yı kavramak demektir çünkü Sevgi silindiğinde geride Tanrılık kalmaz. Bu yüzden tekrar sevginin veya merhametin birer özellik olmadığını söyleyeceğim. Onlar doğadır.

Ezop bir masalında, nehir kenarındaki bir akrebin bir kaplumbağaya, "Lütfen beni nehrin diğer tarafına sırtında götür," dediğini anlatır. Kaplumbağa, "Saçmalama! Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Beni nehrin ortasında sokabilirsin ve ben de boğulur ölürüm." der. Akrep, "Ben aptal değilim ama sen öylesin çünkü en basit mantıktan bile anlamıyorsun. Ben Aristo'nun o kulundanım, ben mantıkçıyım! Bu yüzden sana mantıktan basit bir ders öğreteceğim. Eğer seni sokarsam ve sen boğulup ölürsen ben de seninle birlikte ölürüm. Bu yüzden makul ol, mantıklı ol. Seni sokmayacağım—seni sokamam," der.

Kaplumbağa biraz düşünür ve" Tamam! Makul görünüyor. Atla üstüme, gidelim," der. Ve tam nehrin ortasında akrep kaplumbağayı sokar. İkisi de batmaya başlarlar. Kaplumbağa ölmeden önce sorar, "Mantığına ne oldu? Çok mantıksız bir şey yaptın ve kendin bunun çok basit mantık olduğunu, bunu asla yapmayacağını söylemiştin. Ama yaptın! Ölmeden önce söyle. Ölmeden önce bir mantık dersi daha alayım."

Akrep, "Bunun mantıkla hiç alakası yok, bu sadece benim doğam. Onsuz olamam. Onun hakkında konuşabilirim ama onsuz olamam. Bunu gerçekten yapamam," der.

Hem yapmaya hem de yapmamaya elverişli olmadığın şey senin doğanı gösterir. Tanrısallığı sevgisiz ve merhametsiz olarak düşünemeyiz. Sevgi her zaman oradadır, merhamet her zaman oradadır. Dilsel sınırlarımız nedeniyle iki sözcük—sevgi ve merhamet—kullanıyoruz. Aslında biri yeterlidir. Ona sevgi veya merhamet diyebilirsin.

İki sözcük kullanıyoruz çünkü sevginin karşılığında hep bir şey bekleriz ama merhamet için bu geçerli değildir. Birini sevdiğimizde karşılığında bir şey beklenir. O ne kadar incelikli olursa olsun bir pazarlıktır. Söylensin veya söylenmesin, bilerek veya bilmeyerek yapılmış olsun o içsel bir pazarlıktır. Karşılığında bir şey beklenir. Bu yüzden 'sevgi' ve 'merhamet' olarak iki sözcük kullanıyoruz çünkü merhamette karşılığında bir şey beklenmez ve Tanrı bizden karşılığında bir şey beklemez.

Ama Tanrısal merhamete göre sevgi ve merhamet bir ve aynı şeydir. O sevgi doludur ve bu onun merhametidir. O her zaman merhametlidir ve bu onun sevdiği anlamına gelir. Ancak bu özellikler ona atfedilemez. Bu onun doğasıdır, başka türlü olamaz. Ama aralarında ayrım yaparız

çünkü birisi onun merhametini yaşamıştır, birisi Tanrısallığın sevdiği olmuştur. Bu da yanlış bir ifadedir. Tanrı her zaman merhamettir ve her zaman sevgidir. Oysa biz her zaman alıcı durumda değiliz.

Alıcı hale gelmeden alamayız. Bu yüzden Tanrısal merhameti almadığında bu Tanrısallığın bir eksikliği değildir, senin taşıdığın engel gibi bir şeydir. Sen ona alıcı değilsin, sen ona açık değilsin. Ona duyarlı değilsin. Tanrı'nın doğası merhametli olmaktır, merhametin kendisi olmaktır. Ama biz söz konusu olduğumuzda, biz doğal olarak alıcı değiliz, biz doğal olarak saldırganız. Ve bunlar çok farklı iki şeydir.

Eğer zihin saldırgan olursa, alıcı olamaz. Sadece saldırgan olmayan bir zihin alıcı olabilir. Bu yüzden beraberinde herhangi bir tip saldırganlık taşıyan her özellikten kurtulmak gerekir ve kişi sadece almak için bir kapı haline gelmelidir. Rahimdeki gibi kişi tam alıcılık içinde olmalıdır. Bu şekilde merhamet her zaman akar,
sevgi her zaman akar.

Her yerden merhamet akıyor. Her saniye, her yerde merhamet akıyor. Bu varoluşun doğasıdır. Ama biz alıcı değiliz. Bu zihnin doğasıdır—zihin saldırgandır. Bu yüzden her zaman meditasyonun zihinsizlik olduğu üzerinde duruyorum. Meditasyon saldırgan olmayan alıcılık, açıklık demektir. Oysa mantık asla alıcı olamaz; mantık saldırgandır. Bir şey yaparken alıcı olamazsın. Sadece bir şey yapmadığında alıcı olabilirsin.

Bir şey yapmama, tamamen bir şey yapmama, sadece var olma durumunda olduğunda bütün yönlerden açık olursun ve her yerden merhamet akışı gelir. O her zaman geliyor ama bizim kapılarımız kapalı. Her zaman merhametten kaçıyoruz. O bizim kapımızı çalsa bile ondan kaçıyoruz.

Kaçmayı sürdürmemizin bir nedeni var: Zihin doğduğu andan itibaren kendini korur. Bizim bütün terbiyemiz, bütün eğitimimiz, insanlığın bütün kültürü her zaman böyledir. Bizim bütün zihnimiz, bütün kültürümüz saldırganlığa, yarışmaya, anlaşmazlığa dayanır. Yardımlaşmanın sırrını—dünyanın anlaşmazlıkla değil, yardımlaşmayla var olduğunu ve diğerinin, komşumun sadece bir rakip değil beni zenginleştiren tamamlayıcı bir varoluş olduğunu-—öğrenecek kadar olgunlaşmadık. Onsuz ben daha az olurum. Dünyada eğer sadece tek bir birey bile ölse ben daha az olurum. Onun tarafından yaratılan zenginlik, atmosfere taşman zenginlik artık yoktur. Bir yerde bir şey boşalmıştır. Bu yüzden biz anlaşmazlıkta değil, birlikte var oluruz.

Ama zihin, ortak bilinçsizlik hep anlaşmazlığa göre düşünür. Birisi orada olduğunda, düşman oradadır. Düşman temel varsayımdır. Arkadaşlığını geliştirebilirsin ama *gelişmesi* gerekir—temel varsayım düşmandır. Düşmana arkadaşlık eklenebilir ama temel düşmanca- dır ve asla rahat olamazsın.

Arkadaşlıklarına hiçbir zaman güvenememenin nedeni budur çünkü temelde düşmanlık vardır. Sadece sahte bir arkadaşlık yapmışsın, yapay bir şey eklemiş- sindir ama temelde düşman olduğunu her zaman bilmektesindir—diğeri düşmandır. Bu yüzden bir arkadaşınla bile rahat değilsindir, sevgilinle bile rahat değil- sindir. Birisi ile birlikte olduğunda gerginsindir—düşman oradadır. Tabii ki bir arkadaşlık görüntüsü yarattıysa, gerginlik daha azdır. Daha azdır ama oradadır.

Bu tutum birçok nedenle—evrimsel nedenlerle— oluşmuştur. İnsan ormandan çıkmıştır. Bütün evrim öyle çok aşama, öyle çok hayvan aşaması görmüştür ki... Fizyolojik olarak da bu geçerlidir, vücut bilir çünkü vücut senin değildir. "Vücudum," dediğimde iddia edilmemesi gereken bir şeyi iddia etmiş olurum. Vücudum yüzyıllar boyu gelişimden geçmiştir. Temel hücre kalıtımsaldır, temel hücremde benim arkamda var olmuş her şeyi kalıtım olarak taşırım. Bütün hayvanlar, bütün ağaçlar, var olmuş her şey benim temel hücreme katkıda bulunmuştur.

Temel hücremde yaşanan bütün anlaşmazlık, mücadele, şiddet ve saldırganlığın birikimi vardır. Her hücre önceden gelen bütün evrimsel mücadeleyi taşır. Hem fizyolojik olarak, hem de zihinsel olarak—zihnin sadece bu hayatta evrimleşmemiştir, sana uzun bir yolculuktan sonra gelmiştir. Bu vücudu ilkinden bile uzun olabilir. Çünkü vücut bu dünyada evrimleşmiştir, kırk milyon yıldan daha yaşlı olamaz. Dünyadan yaşlı olamaz. Ama ilk zihin başka bir gezegenden gelmiştir. Zihnin daha derin evrimsel deneyimleri vardır ve bu deneyimler seni vahşi ve saldırgan yapar.

Kişi bu olgunun farkında olmalıdır. Farkında olmadığı sürece kendi geçmişinden bağımsız olamaz. Bütün problem şudur ki kişi geçmişinden bağımsız olmalıdır ve bu geçmiş çok büyüktür—anlaşılamayacak kadar büyük. Önceden yaşamış olan her şey hâlâ seninle yaşıyor. Olmuş olan her şey senin içinde bir tohum, bir ihtimal olarak duruyor. Sen geçmişten geliyorsun, sen geçmişsin. Bu geçmişten gelen zihin saldırganlık yaratmaya devam eder, saldırganlığa göre düşünmeye devam eder.

Böylece din, "Alıcı ol," dediğinde, bu öğüt duyulmadan kalıyor. Zihin nasıl alıcı olabileceğini düşünemiyor. Zihin alıcı olduğu tek bir şey tanımıştır, o da zihnin hiçbir şey yapamadığı ölümdür; o zaman hareket edememiştir. Zihnin alıcı olmak zorunda kaldığı yegâne şey ölümdür. Bu yüzden birisi, "Alıcı ol," dediğinde gölgelerde bir yerde ölümü hissedersin. Eğer ben, "Alıcı ol," elersem, zihin, "O zaman ölürsün. Eğer var olmak ve yaşamaya devam etmek istiyorsan saldırgan ol. En formda olan hayatta kalır, en saldırgan olan hayatta kalır. Eğer sadece alıcı olursan ölürsün," der.

Alıcılığın hiç anlaşılamamasının—duyulmamasının, anlaşılmamasının—nedeni budur. Bu alıcılık pek çok şekilde söylenmiştir. Birisi, "Teslim ol," der. Bu alıcı olmak demektir. Teslim olmak demek saldırgan olmamak demektir. Birisi, "İmanlı ol," dediğinde bu alıcı olmak demektir. Mantığınla saldırgan olma. Varoluşu olduğu gibi al. Gelmesine izin ver.

Zihin sevemez çünkü sevgi birine karşı alıcı olmak demektir. Biz sevgide bile saldırganız. Bir arkadaşa sorarsan sana sevginin iki kişinin kendi rızalarıyla içine girdiği bir çeşit, saldırganlık, bir karşılıklı saldırganlık olduğunu söyleyecektir. Ve bu arkadaş bunu söylerken tamamen saçma konuşmuyordur. Bunu gerçekten kasteder, bir şey biliyordur.

Cinsel ilişkideyken, yakın aşk durumundayken, hareketler aynı bir kavgadaki gibidir—kavga ediyor- sundur. Eğer aşk diye bildiğimiz herhangi bir davranışta derine gidersen, eğer onda elerine gidersen hayvan köklerini bulursun. Öpme her an ısırma haline geçebilir. Eğer öpmeyi sürdürürsen, onda derine gidersen bu ısırma olur. Bu sadece bir zihin formudur. Bazen sevgililer, "Seni yemek istiyorum," derler—çok sevgi dolu bir ifade. Gerçekten bunu denerler. Bazen derinleşir, yoğunlaşır o zaman cinsellik sadece bir kavgadır.

Bu nedenle iki partner, iki cinsel partner aşk ve kavga etme arasında gider gelirler. Akşam kavga ederler; gece severler; sabah kavga ederler; akşam severler; gece kavga ederler... Bu döngü devam edecektir—kavga ve sevgi, kavga ve sevgi. D. H. Lawrence'a sorarsan, "Eğer sevgilinle kavga edemiyorsan, sevemezsin," eler. Kavga onu yoğunlaştırır. Bir durum yaratır.

Olduğu şekliyle, geçmişten geldiği şekliyle insan zihni sevemez çünkü alıcı olamaz. Sadece saldırgan olabilir. Bu yüzden seviyor değilsindir—her zaman sevgi istiyorsundur. Ve seviyor gibi davransan bile, bu sadece isteği güçlendirmek içindir. Kurnaz bir mantık vardır. Her zaman, "Bana sevgi ver," diye istekte bulunur. Ve sana sevgi verirsem bu sadece isteği daha güçlü yapmak içindir. İnsan zihni sevemez.

Bu yüzden gerçekten sevgiyi tanıyanlara sorarsan, Buda'ya sorarsan, "Zihin ölmediği sürece sevgi olamaz," der. Ve sevgi olmadığında, merhameti hissede- mezsin çünkü sadece sevgide açık olursun.

Ve belirli bir bireyi sevemezsin çünkü belirli bir bireye açık olup diğerlerinin tümüne kapalı olmak mümkün değildir. Bu yapılacak en imkânsız şeylerden biridir.

Eğer, "Seni seviyorum," dersen bu, "Benim yanım- dayken nefes alıyorum, yoksa nefes almıyorum," demektir. Eğer böyle olsaydı bir dahaki sefere benim yanıma geldiğinde beni ölü bulurdun. Nefes almak benim yapabileceğim ya da yapamayacağım bir şey değildir. Sevgi böyle bir şey değildir. Ama bize sevgi gibi görünen şey böyledir. Bu yüzden bir âşık er veya geç diğerinin aşkının öldüğünü görür. Ve ikisi de bunu bilir, ikisi de artık aşk kalmadığını bilir.

Âşıklar birbirini ne kadar çok tanırsa durum o kadar talihsizdir. Birbirlerini daha çok tanıdıkça umut azalır, hayal kırıklığı çoğalır. Aşkın öldüğünü anlarlar. Onu o kadar daralttın, ondan o kadar dar bir geçit istedin ki canlı kalamazdı.

Kişi sevgi dolu olmalıdır, sevgili değil. Bu sevgi, eklenen bir şey, bir nitelik, bir özellik gibi değil, yoğun. doğal bir gösteri şeklinde olmalıdır. Dışarıdan koku verilen bir şey gibi değil, içsel bir çiçeklenme şeklinde gelmelidir. Bu sevgi oluşabilir. Kişi bütün geçmişinin farkında olmalıdır. Ve bütün geçmişinin farkına vardığın an, o an üste çıkmışsındır, onun ötesine gitmişsindir çünkü farkında olan zihin değildir.

Zihnin farkına varan şey, kendisiyle hiçbir geçmiş taşımayan, sonsuz olan, her zaman şimdide olan bilinçtir, her zaman yeni olan, her zaman burada ve şimdide olan. Bu bilinç sadece zihninin farkına vardığında tanınır. O zaman zihninle tanımlanmazsım seninle zihnin arasında bir boşluk vardır. Bu saldırganlığın, bu nefretin, bütün bu cehennemin bu zihin olduğunu bilirsin.

Ve zihin devam eder. Farkına varmadığın sürece zihin devam eder. Ve bu bir mucizedir: Farkına vardığın anda devamlılık kesilir. Şimdi ânın olursun—taze, genç, yeni. Şimdi her anla ölecek ve tekrar doğacaksındır.

Bir yerde St. Augustine, "Ben her an ölürüm," demiştir. Bütün zihninin ve onun tüm sürecinin, devamlılığın, geçmişin kendini sürdürüp, devam ettirip, geleceği zorlamasının farkına varan kişi her saniye ölecektir. Her an geçmiş dışarı atılacaktır. Kişi taze, yeni ve genç, gelecek yeni âna atlamaya hazır olacaktır. Sadece bu taze bilinç, bu genç—sonsuza dek genç—bilinç alıcıdır, açıktır. Onun duvarları yoktur, onun sınırları yoktur. Tamamen açıktır, uzay gibi.

Upanishadlar buna kalbin içsel boşluğu der: bir boşluk vardır. Sadece bir boşluk. Bu bilinçtir, *sakshin'*dir—farkındalığın ifadesi. Zihnin geçmişten kurtuluşu seni tüm yönlerden tüm boyutlara açık ve duyarlı kılar. O zaman merhamet senin üzerine her yerden yağar—ağaçlardan, gökyüzünden, insanlardan, hayvanlardan, her yerden. O zaman ölü bir taş bile merhametlidir. Merhametin sana doğru yağdığını hissedersin.

O zaman bunun basitçe bir varoluş olduğunu söyleyemezsin. O zaman, "Bu Tanrı," dersin. Bu metamorfoz, zihninin bu dönüşümü, ölü zihnin ölümsüz zihne dönüşümü, zihnin çöpünden bilincin açık gökyüzüne dönüşüm. Bu dönüşüm senin varoluşa karşı tutumunu değiştirir. O zaman bütün varoluş sadece bir sevgi akışı olur—arkadaşça, şefkatli, sevgi dolu, merhametli. O zaman birçok el vasıtasıyla sevilirsin.

Bu yüzden Hindu dini bin elli ilahlar yaratmıştır. Bu, elin her yerde olduğu anlamındadır, Tanrısallığın elinin üzerinde olmadığı hiçbir yer yoktur. Her yerde kucaklanırsın. Her yere gidebilirsin, Tanrısallığın elinin üzerinde olmadığı bir yer yoktur.

Bir gün Nanak Kabe'ye gitmiş. Camiye ulaştığında yorulmuş, o da küçük bohçasını bir kenara koymuş ve uyuyakalmış. İmam sinirlenmiş çünkü Nanak'ın ayakları kutsal taşın yönündeymiş. Bu yüzden Nanak'ı sürüklemiş ve bağırmış, "Sen burada ne yapıyorsun? Ayaklar kutsal taşıtı yönünde olmamalı, buna bile saygı göstermiyorsun. Sen ateist misin?" demiş. Nanak'ın uykusu bölünmüş ve kalkmış. "Ayaklarımı Tanrının olmadığı bir yere koy ve beni rahatsız etme," demiş.

Tanrı'nın olmadığı hiçbir yön yoktur çünkü yönün kendisi Tanrısaldır, varoluş Tanrısaldır. Ama ona açık olmalısın.

Bütün bu trajedi, insan zihninin bu çelişkisi zihnin kapalı olmasıdır. Zihin kapalıdır ve özgürlüğü aramayı sürdürür. Zihin bir hapistir ve özgürlüğü aramayı sürdürür. Bu, insan varoluşunun bütün trajedisidir.

Zihin bir hapistir. Hiçbir yerde özgürlük bulamaz. Özgürlük sana gelmeden önce o ölmelidir. Ama biz kendimizi zihin olarak almışız, kendimizi onunla tanımlamışızdır. Zihnin ölümü asla bize olmaz, asla bizim başımıza gelmez. Zihin bizden ayrı bir şeydir ama zihinle tanımlanmaya devam ederiz.

Eğer geçmişle tanımlanmaya devam edersek geçmişten nasıl kurtulabiliriz? Hapiste olduğunu unutmuş olan kişi en fazla hapiste olandır çünkü artık onun özgürlük ihtimali yoktur. Ama hapisteki bu kişi bile farkına varabilir—daha da büyük bir tutuklu, tutukluluğuyla, hapsiyle bir olmuş, kendini tanımlamış kişidir. Hapsin duvarları onun vücududur. Tutukluğun bütün düzenlemesi onun zihnidir.

Farkında ol, zihnine karşı bilinçli ol—ve olabilirsin çünkü sen başka bir şeysin. Rüya kesilebilir çünkü sen rüya değilsin. Rüya senin başına geliyor ama sen rüya değilsin. Bu hapsi yıkıp dışarı çıkabilirsin çünkü sen hapsin kendisi değilsin. Ama vücutla zihin arasında uzun bir bağlantı vardır.

Ve şunu iyi anla: Beden yenidir, her doğum yenidir. Her başlangıç yenidir ama zihin eskidir. O, senin eski doğumlarından devam ediyor. Bu yüzden biri sana vücudunun hasta olduğunu söylerse hiç sinirlenmez- sin, sana karşı sempatik olduğunu düşünürsün. Ama biri sana zihninin deli, zihninin hasta, senin aklen rahatsız olduğunu söylerse sinirlenirsin. O zaman onun sana karşı sempatik olduğunu hissetmezsin. Sana arkadaşça gelmez.

Bedenle bu yeni bir ortaklıktır, sadece bu doğuma özgü. Daha önce ortaklık yaptığın bütün bedenler ölmüştür ama bu beden ortaklığı her ölümle kesilmiştir. O kadar çok kesilmiştir ki kişi kendini bir beden olarak düşünse bile kendini onunla özdeşleştirmez. Bu yüzden eğer bedeni hasta olsa bile başka bir şey hasta olmuştur.

Bir alkoliğin hayatını okuyordum. Birçok kez tutuklanmıştı. Onuncu kez hâkim onu hapse gönderiyordu. Hâkim kararında, "Bu sadece alkol, problemlerin gerçek kökü alkol," yazdı. Adam, "Teşekkürler efendim. Beni sorumlu yapmayan tek kişi sizsiniz. Başka herkes benim suçlu olduğumu söylüyor. Alkolün tek suçlu olduğunu, benim sorumlu olmadığımı anlayan tek kişi sizsiniz," dedi.

Beden söz konusu olduğunda, eğer bir hata varsa, kendini sorumlu hissetmezsin. Ama eğer zihin bir hata hissederse, kendinin sorumlu olduğunu hissedersin. Özdeşleşme daha güçlü, daha derindir. Böyle olmalıdır çünkü, beden senin varlığının dışsal katmanı, zihin içsel katmanıdır. O içsel sendir; onunla daha çok özdeşleşebilirsin. Seninle çok uzun hayatlar boyunca birlikte olmuştur. Zihin eskidir, her zaman eskidir, devamlılıktır.

Ama sen zihin değilsin. Ve bu anlaşılabilir ve bunu anlamakta hiçbir zorluk yoktur.

Sadece bir şahit ol. Zihin çalışıyorken sadece bir kenara otur ve nasıl çalıştığını gör. Karışma. Araya girme. Araya girmek de özdeşleşmeyi yapan kuvveti yaratacaktır. Araya girme. Hiçbir şey söyleme. Yargıç olma. Sadece trafik yoldan geçiyor ve sen de kenarda oturup seyrediyormuşsun gibi bir kenarda otur. Hiçbir hüküm verme. Ve eğer sadece bir saniye için bile olsa kenara oturup, zihnin trafiğine, devamlı trafiğine bakabilirsen boşluk büyür—seninle zihnin arasındaki boşluk. O zaman bu boşluk da daha büyük, daha geniş, daha köprü kurulamaz hale gelebilir.

Boşluk böyle olduğunda, aralık böyleyken köprü yoktur. Bütün olası noktalardan zihnin dairesinin senin olmadığın yerde olduğunu görmüşsündür. Sen her zaman içerdesin—başka bir yerde. Bu bir teori değil de anlaşılan bir gerçek olduğunda açık olursun. O zaman içsel bir boşluğa, içsel gökyüzüne, kalbin içsel boşluğuna atlamışsındır. İçeri atlamışsındır. Şimdi orada ve açıksındır.

O zaman aslında her zaman açık olduğunu bileceksin. Açık gökyüzünün altında uyuyordun ama hapiste olduğunun düşünü görüyordun—ve düşünceler düşleri yapmakta kullanılan maddelerden başka bir şey değildir. Onlar aynı maddedendirler. Gündüz onlara düşünce denir ve gece düş. Ama düşünceler şeffaf olduğu için onlarla özdeşleşmek daha kolaydır. Şeffaf bir şeyin orada olduğunu unutursun.

Eğer seninle benim aramda tamamen şeffaf bir cam varsa, ben camı unuturum; seni direkt olarak gördüğümü düşünürüm. Camla o kadar özdeşleşmişimdir ki onun varlığını fark edemiyorum demektir. Gözlerim ve cam, tek bir şey haline gelmiştir.

Düşünceler şeffaftır, içinden bakabileceğin herhangi bir camdan daha şeffaftır. O yüzden onlar hiçbir engel teşkil etmezler. Böylece özdeşleşme daha derin hale gelir. Düşüncelerin şeffaflığı sana o kadar yakındır ki etrafında her zaman seninle dünya arasında bir zihin olduğunu unutursun. Her zaman, nerede olursan ol— seninle sevgilin arasında, seninle arkadaşının arasında, seninle Tanrı arasında, o hep- oradadır.

Nereye gidersen git, zihin senin bir adım önündedir. Bir gölgenin seni takip etmesi gibi değil, o her zaman senin bir adım önündedir, her yere senden önce varmıştır. Ama hiç onun farkına varmazsın çünkü çok şeffaftır.

Bir tapmağa girdiğinde, zihin senden önce girmiştir. Bir arkadaşa giderken, onu kucaklarken, zihnin onu önceden kucaklamıştır. Ve bunu, zihninin hep prova yaptığını anlayabilirsin. Bu önceden gidiş hep provadır. Konuşmadan önce ne konuşacağını prova eder. Hareket etmeden önce

nasıl hareket edeceğini prova eder. Herhangi bir şeyi yapmadan veya yapmamadan önce hep prova yapar. Prova, zihnin kendini senden önce hazırlaması, senden hep bir adım önde olması demektir. Ve bu seninle karşılaşabileceğin, rastlayacağın her şey arasında sürekli, şeffaf bir engeldir.

Bu yüzden hiçbir karşılaşma gerçek ve doğal olamaz çünkü arada her zaman bir şey vardır. Ne sevebilirsin, ne dua edebilirsin. Bu engelin kaldırılmasını gerektiren hiçbir şey yapamazsın. Merhamet hissedilmez çünkü seni şeffaf bir kabuk gibi saran engel oradadır.

Merhamet, sevgi, varoluş Tanrı'nın özellikleri değildir. Onlar Tanrısal doğadır. Ama biz onlara açık değiliz. Bir kişi açık olduğunda alıcı hale gelir. Ama o zaman da onun alıcı hale geldiğini söylemeyiz. Ego hırslıdır. Onun Tanrı'dan merhamet aldığını söyleriz. Ondan hiçbir şeyi mahrum bırakmayız. Artık, "Tanrı ona karşı merhamet gösterdi," deriz.

Tanrı'nın merhametli olduğunu söylemek güzeldir çünkü şimdi Tanrı'dan başka hiçbir şey yoktur. Engel orada değilse egonun üstünde durabileceği bir şey yoktur. "Ben" diyemeyeceği için, "Ben merhamet almaya yetenekli hale geldim," diyemez. Sadece, "Aldım çünkü ben orada değildim. Engel bendim," diyebilir. Bu yüzden "ben" orada değilse, her zaman, "Tanrı'nın merhameti nedeniyle oldu. Ne yapabilirim?" diyebilir. Artık "ben" ortada yoktur.

O bunu söylerken haklıdır ama *biz* bunu söylerken haklı değiliz. Yine kendimizi kandırıyoruz. Kendimizi kandırıyoruz çünkü büyük bir dönüşümü fark etmiyoruz. Ego bunu fark etmez. Ego, "Tanrı ona karşı merhametli ama bana karşı değil," der. Tanrı'nın birine karşı merhametli olduğu yönündeki çok yanlış yönlendirici kavramı biz yaratıyoruz. Tanrı merhamettir.

Eğer biri almaya hazırsa, o kişi hep vericidir. Onun için vermeye hazır demek bile doğru olmaz—o vericidir. Sen almadığında da o yine vericidir. Sen kapalı olduğunda, o yine yağdırmaktadır, nimetleri yağmaktadır. Açık ol ve bunu bil. Bilinçli ol ve açık ol ve sadece o zaman sevginin ne olduğunu, merhametin ne olduğunu, şefkatin ne olduğunu bilebilirsin. Ve onlar bir ve aynı şeydir, farklı şeyler değildir. Temelde onlar bir ve aynıdır. Sadece o zaman duanın ne olduğunu bilebilirsin. Engel olmadığında, dua bir şey istemek için yapılmaz, yalvarma değildir. O zaman o şükrandır. Bu yüzden ne zaman bir şey için yalvaran bir dua varsa, engel oradadır. Yalvarmak engeldir, zihin engeldir.

Herhangi bir şey için—hatta herhangi bir şey için bile değil, olan her şey için—teşekkür eden bir dua var olduğunda, merhamet alındığında, minnettarlık hissedersin. Tanrı'nın tarafında bu merhamettir, alıcının tarafında ise minnettarlıktır.

Minnettarlığı hiç tanımamışızdır. Onu merhameti tanımadan tanıyamayız. Ve bu tanınabilir.

Bir araştırmayla başlama, Tanrısallık için bir soruşturmayla başlama çünkü bu metafiziktir ve faydasızdır. Filozoflar yüzyıllardır Tanrı'nın özelliklerini düşünmektedirler. Bu yüzden, "Bu Tanrının özelliğidir, şu değildir," diyen metafizikçiler çıkmıştır. Bazıları onun özelliksiz—*nirguna*—olduğunu söylemiştir. Bazılarını onun özellikleri olduğunu—*saguna*—söylemiştir. Ama kendi tanımadığımız bir şeyi nasıl bilebiliriz? Tanrı'nın özellikleri olup olmadığına, sevgi dolu olup olmadığına nasıl karar verebiliriz? Sadece düşünerek mi buna karar vereceğiz? Bu mümkün değildir.

Bu yüzden metafizik bizi saçmalığa sürükler. İnsanın hayal gücü mantıklı hale gelince bir şey elde ettiğimizi düşünürüz. Hiçbir şey elde etmemişizdir. Hayal gücü bizimdir, mantık bizimdir. Hiçbir şey tanımamışızdır.

Eğer metafizikten kurtulmak istiyorsan her zaman kendinden başla. Ve eğer metafizikten kurtulamazsan dindar olamazsın. Metafizik ve din zıt kutuplardır. Kesinlikle Tanrı'dan başlama. Her zaman zihninden—olduğun yerden—başla. Her zaman oradan başla. Eğer zihninden başlarsan, o zaman bir şey yapılabilir. O zaman bir şey bilinebilir, bir şey dönüştürülebilir. O zaman bir şey yapmak senin güç alanın içindedir. Ve eğer kendinle bir şey yapma kapasiten tamamen kullanılırsa, büyürsün, genişlersin, engelin ortadan kalkar, bilincin çıplak kalır. Ancak o zaman Tanrısallıkla başlayabilirsin.

Başladığında, Tanrısallıkla temas halinde olduğunda, merhametin ne olduğunu, minnettarlığın ne olduğunu bilirsin. Merhamet sana her yerden yağdığını hissettiğin şeydir, minnettarlık ise bütünün sevgisini, şefkatini, merhametini yağdırdığı boşluğun merkezinde, kalbinin içinde hissettiğin şeydir. Ancak o zaman, "Aman Tanrım" veya "Hare Ram," demek anlamlıdır. Yoksa sözcüklerimiz sadece sözcüklerdir—varoluştan bilinen değil, dilden, kutsal kitaplardan öğrenilen sözcükler.

Bu yüzden Tanrı'nın özelliklerinin neler olduğunu söylemeyeceğim. Bana göre, benim bildiğim kadarıyla Tanrı'nın özellikleri yoktur. Ama bu, onunla temas halinde olduğumuzda onun sevgisini, onun merhametini hissetmeyeceğimiz anlamında değildir. Sadece bunların onun özellikleri değil, doğası olduğu anlamındadır. O bu şekildedir, başka türlü olamaz. Ona yakın olduğunda, ona sadece geri verdiğinde de o yine aynıdır.

Bu, ışık gibidir—gözlerin kapalıdır ama ışık oradadır. Senin gözlerin kapalı diye bu varoluş yok olmaz. Gözlerini aç! Işık oradadır, her zaman orada olmuştur. Gözlerinden başla.

Işık hakkında hiçbir zaman bir şey düşünemezsin. Nasıl düşünebilirsin ki? Ve her düşünme, her analiz yanlış olacaktır, daha en baştan yanlış olacaktır. Düşünemezsin çünkü bilmiyorsun.

Bilinen bir şey hakkında düşünmek döngüler şeklinde sürüp gidecektir. Hiçbir zaman bilinmeyene dokunamaz, bilinmeyeni anlayamaz. Bilinmeyen, düşünmek için değildir. Bu yüzden düşünürler Tanrıyı inkâr etmeye devam ederler çünkü Tanrı onlar için bilinir değildir. Bir kişi Tanrı'nın olmadığını söylediğinde, bu onun Tanrı'ya karşı olduğu anlamında değildir, sadece onun düşünen bir kişi olduğu anlamındadır; başka bir şey değil. Tanrı'ya karşı değildir çünkü Tanrı'ya karşı olmak için önce onu bilmek gerekir. O, Tanrı'ya karşı değildir. Bilen kişi karşı olamaz. Bilen kişi nasıl karşı olabilir? Bu sadece düşünmeye devam ettiğini gösterir. Ve düşünce bilinmeyeni anlayamaz, bu yüzden onu inkâr eder.

Tanrı'dan başlama. Bu yanlış bir başlangıç olur, her zaman saçmalığa yol açar. Bütün metafizik saçmalıktır. Hakkında düşünülemeyecek şeyler üzerinde düşünmeyi sürdürür. Hakkında bir şey söylenemeyecek olan varoluş hakkında bir şeyler söylemeyi sürdürür. Onun hakkında sadece sessizlik bir ifade olabilir.

Ancak kendinden başlarsan daha elle tutulur bir şeyler söylenebilir. Eğer kendinden başlarsan doğru bir başlangıç yapmış olursun.

Din kendinden başlamak demektir ve metafizik Tanrı'dan başlamak demektir. Bu yüzden metafizik deliliktir—tabii ki bir metodu olan delilik. Bütün deli adamlar metotsuz metafizikçilerdir ve bütün metafizik- çiler metotları olan delilerdir. Metodolojileri yüzünden mantıklı konuşuyor gibi görünürler ve saçmalıkları anlatmaya devam ederler.

Kendinle başla. Tanrı'nın var olup olmadığını sorma. "Ben" in var olup olmadığını sor. Sevginin Tanrısallığın bir özelliği olup olmadığını sorma. "Sevgi benim bir özelliğim mi?" diye sor. Hiç sevdim mi? Merhamet hakkında soru sorma. "Hiç minnettarlık hissettim mi?" diye sor—çünkü bu bize yakındır, bizden sadece bir adım ötededir. Bunu bilebiliriz.

Her zaman başlangıçtan başla. Asla sondan başlama çünkü o zaman o hiç de başlangıç değildir. Başlangıçtan başlayan her zaman sona ulaşır ve sondan başlayan başlangıca bile ulaşamaz çünkü sondan başlamak imkânsızdır. Sadece devam eder gidersin.

Tanrı'yı metafizik bir kavram değil bir dinsel deneyim haline getir. İçeri doğru git. O oradadır, her zaman seni bekler. Ama o zaman kendinle bir şey yapman gerekir. Bunu yapmak meditasyondur, bunu yapmak yogadır. Kendinle bir şey yap! Olduğun halinle kapalısın. Olduğun halinle ölüsün. Olduğun halinle Tanrısallıkla, varoluşla bir diyalog halinde değilsin—diyalog halinde olamazsın. Bu yüzden kendini dönüştür. Bazı kapılar aç, bazı boşluklar oluştur, bazı pencereler yap. Zihninin, geçmişinin dışına atla. O zaman sadece biliyor değil *yaşıyor* olursun. Tanrısallığın merhametiyle yaşarsın; sevgiyle yaşarsın; onun bir parçası, bir dalgacığı olursun. Ve bir kere onun bir dalgacığı, Tanrısallığın bir dalgası haline geldiğinde, ancak o zaman gerçek Tanrısallık vardır.

Bu yüzden ben hiç de bir metafizikçi değilim. Bana anti—metafizikçi diyebilirsin. Din varoluşçudur. Kendinden başla, saldırgan zihnini dönüştürmeye başla. Sadece alıcı olmasına izin ver.

Sana şunu söylemek isterim: Buda Tanrısallığın ne olduğunu bilmek için altı yıl uğraştı ve yapılmadık bir şey bıraktığı söylenemez. İnsan için mümkün olan her şeyi yaptı, hatta insan için imkânsız görünenleri bile. Her şeyi yaptı. Onun zamanına kadar bilinen her şeyi uyguladı. Ona öğretilen bütün metotların ustası haline geldi.

Zamanında var olan bütün gurulara, herkese gitti. Ve sonra onlara sordu, "Başka bir şey var mı efendim?" Ve gurular cevap verdi: "Şimdi gidebilirsin çünkü sana bütün verebileceğimi verdim. Ve başka durumlarda söylediğim gibi senin bunları uygulamadığını da söyleyemem. Uyguladın. Ama benim verebileceğim bu kadar."

Buda, "Daha Tanrısallığı tanımadım," diyordu.

Her guru ile bu tekrarlandı. Sonra bütün guruları bıraktı. Sonra kendi metotlarını icat etti. Altı yıl boyunca devamlı hayat ve ölüm arasında bir uğraşın içindeydi. Yapılabilecek her şeyi yaptı. Ve sonunda yapmaktan öylesine yoruldu, öylesine ölesiye yoruldu ki, bir gün Bodhgaya yakınındaki Niranjana Nehrinde akşam banyosunu yaparken kendini öyle zayıf ve yorgun hissetti ki nehirden çıkamadı. Bir ağacın köküne tutundu ve aklına bir düşünce geldi: "O kadar güçsüz hale geldim ki şu küçük nehri bile geçemiyorum. Dünyanın bütün okyanusunu geçmek için nasıl canlı olacağım? Her şeyi yaptım ve Tanrısallığı bulamadım. Sadece vücudumu yordum."

Ölümün kıyısında olduğunu hissetti. O anda her şeyi yaptığını ve artık yapılacak bir şey olmadığını hissetti. Rahatladı ve bu rahatlama nedeniyle üzerine yeni bir enerji geldi. Bu altı yıl boyunca bastırılmış olan her şey çiçeklendi. Nehirden çıktı, bir tüy gibi, bir kuşun tüyü gibi—ağırlıksız—hissediyordu. Bir bodhi ağacının altında dinlendi.

Aydınlık bir dolunay gecesiydi. Biri geldi—Sujata isimli bir kız, bir *sudra* kızıydı gelen. Kızın ismi onun bir sudra olduğunu gösteriyor çünkü Sujata ismi onun daha yüksek bir kasttan gelmediği anlamına geliyor. *Sujata* "iyi doğmuş" demektir. Her gün bodhi ağacına saygılarım sunmaya söz vermişti ve o gün bazı tatlılarla gelmişti.

Buda oradaydı—yorgun, solgun, kansız aman rahatlamış, tamamen yüklerinden kurtulmuş—ve etrafta kimsenin olmadığı bir dolunay gecesiydi. Kız, Sujata, ağacın ilahının sunduklarını almaya geldiğini sandı. Başka bir gün olsa Buda reddederdi. Gece orada dinlenmezdi, hiç yemek yemezdi. Ama bugün tamamen rahatlamıştı. Yemeği aldı ve uyudu. Altı yıldan sonra bu gerçekten uyuduğu tek geceydi.

Rahatlamıştı, yapacak bir şeyi yoktu. Hatta yarın bile yoktu çünkü yarın, sadece kişinin yapacağı bir şeyi varsa, var olur. Eğer kişinin yapacağı şey yoksa o zaman yarın yoktur. O zaman o an yeterlidir.

Buda uyudu ve sabah saat beşte son yıldız da solmakta iken uykusundan uyandı. Son yıldızın yok olduğunu gördü—zihin olmadan çünkü yapılacak hiçbir şeyin olmadığında, zihin de yoktur. Zihin sadece bir şeyi yapmak için bir yetenektir, teknik bir yetenektir. Zihin olmadan, yapılacak bir şey olmadan, kendi tarafından bir çaba olmadan... Canlı veya ölü olduğuna kayıtsız olarak gözlerini açtı ve dans etmeye başladı. O kadar çabayla varamadığı bilişe varmıştı.

Birisi ona nasıl ulaştığını sorduğunda, "Ne kadar ulaşmaya çalıştıysam o kadar çok kayboluyordum. Ulaşamadım. Bu yüzden ulaştığımı nasıl söyleyebilirim? Ne kadar çok uğraştıysam, o kadar içine karıştım. Ulaşamadım. Zihin imkânsız olan bir şeyi yapıp kendinin üstüne çıkmaya çalışıyordu. Bu kendine baba olmak gibi, kendine hayat vermek gibi bir şey," diyordu.

Bu yüzden Buda, "Ulaştığımı söyleyemem. Sadece o kadar çok uğraştım ki yok oldum, diyebilirim. O kadar çok uğraştım ki her çaba abes hale geldi. Ve artık uğraşmadığım, zihnimin olmadığı, düşünmediğim bir an geldi. O zaman gelecek yoktu çünkü geçmiş de yoktu. Bu ikisi her zaman yan yanaydı. Geçmiş arkadadır, gelecek öndedir; her zaman birleşiktirler. Eğer biri giderse, diğeri de aynı zamanda gider. O zaman hiç gelecek yoktu, geçmiş yoktu, zihin yoktu. Zihinsizdim, ben—sizdim. Sonra bir şey oldu, bu şeyin o anda olduğunu söyleyemem. Sadece bunun her zaman olageldiğini söyleyebilirim ancak ben farkında değildim. Her zaman oluyordu ancak ben kapalıydım. Bu yüzden bir şeye ulaştığımı söyleyemem," diyordu.

Buda, "Sadece bir şey kaybettiğimi söyleyebilirim—egoyu, zihni kaybettim. Hiçbir şey elde etmedim. Şimdi bende bütün olanın her zaman orada olduğunu biliyorum; o her katmandaydı. O her taşta, her çiçekte vardı ama ben şimdi bunun hep öyle olduğunu anlıyorum. Ben kördüm. Körlüğümü kaybettim. Hiçbir şey elde etmedim, bir şey kaybettim," diyordu.

Eğer Tanrısallıkla başlarsan, elde etmek için başlarsın. Eğer kendinle başlarsan, kaybetmek için başlarsın. Bir şeyler yok olmaya başlar ve sonuçta sen de yok olursun. Ve sen olmadığında Tanrısallık—bütün merhametiyle, bütün sevgisiyle, bütün şefkatiyle—vardır. Ama bu sadece sen olmadığında olur.

Senin yolduğun kesin koşuldur; bu kural kimse için gevşet ilemez. Kategoriktir, kesindir.

Sen engelsin.

Düş ve o zaman bilirsin.

Ve sadece bildiğinde bilirsin. Onu anlayamazsın, onu sana açıklayamam. Onu anlamanı sağlayamam. Bu yüzden bütün söylediklerimde metafizik hiçbir şey söylemiyorum. Sadece sana kendinle başlaman gerektiğini göstermeye çalıyorum.

Eğer kendinle başlarsan, Tanrısallıkla sonlanırsın çünkü o senin öbür parçan, diğer kutbundur. Ama bu kıyıdan başla. Orada olmadığın diğer taraftan başlama. Oradan başlayamazsın. Olduğun yerden başla ve ne kadar derine gidersen, o kadar az orada olacaksın.

Ne kadar çok kendini bilirsen, benliğin o kadar azalır. Ve bir kere kendini tamamen anlamaya eriştiğinde tamamen yok olursun, yok oluşa gidersin, tamamen boşa çıkarsın—*değil* olursun. Ve bu *değil*'de, bu toplam yoklukta her zaman düşen, sonsuzluktan her zaman yağan merhameti tanırsın. Etrafında her zaman bulunan sevgiyi tanırsın. O her zaman orada olmuştur ama sen ona hiç dikkat etmemişsindir. Yok ol ve onun farkına varırsın.

5 -EN BÜYÜK MACERA

Sevgili Osho,
Meditasyon gerçekten nasıl çalışır? Kişi sürekli meditasyon haline nasıl ulaşabilir? Ve kundalini uygulaması ne şekilde meditasyonla ilişkilidir?

Meditasyon bir maceradır, bilinmeyene doğru bir macera—insan zihninin yaşayabileceği en büyük macera. Ve macera derken onun içinde biçimlendirilemeyeceğini kastediyorum. İlk olarak, hiçbir şeyi önceden bilemezsin. *Bilmediğin* sürece, onu bilemezsin. Söylenen her şey sonuçta hiçbir anlama gelmez: gerçek söylenmeden kalır. Birçok şey söylenmiştir, hiçbir şey hakkında birçok şey söylenmiştir; ancak gerçek hakkında tek bir sözcük fısıldanmamıştır.

Bilmediğin sürece, onu bilemezsin. Ama onun hakkında bir şeyler işaret edilebilir. Bu işaretleme hiçbir zaman tam bilme olmaz, olamaz. Bilmenin doğası öyledir ki bu imkânsızdır. *Bunun* meditasyon olduğunu söyleyemezsin. Söylenebilecek tek şey *bunun* meditasyon olmadığı, şu/um meditasyon olmadığıdır. Geri kalan meditasyondur. Geri kalan işaret edilmeden kalandır.

Bunun için pek çok neden vardır. Meditasyon zihinden büyük bir şeydir. Zihinde olan bir şey değildir. O zihinde olan bir şey değildir, zihne olan bir şeydir; öyle olmasaydı zihin onu tanımlayabilir, onu bilebilir, anlayabilirdi. Zihinde olan bir şey değildir, zihne olan bir şeydir. Bu oluşum, tıpkı ölümün hayata oluşu gibidir.

Ölüm asla hayatın içinde olmaz, o hayata olur. Meditasyon tıpkı ölümün hayata olduğu gibi zihne ölümdür. Meditasyonun daha derin bir ölüm—fiziksel olarak değil, ruhsal olarak—olduğunu söyleyebiliriz. Ölüm ne kadar derin olursa, yeniden doğma olasılığı da o kadar derin olur. Fiziksel ölüm olduğunda, fiziksel olarak tekrar doğarsın. Ama *sana* göre hiçbir şey olmamıştır, tamamen hiçbir şey. Aynı olarak kalırsın—aynı devamlılık, aynı eski kişi.

Ölüm ne kadar derin olursa, yeniden diriliş o kadar derin olur. Eğer ruhsal olarak ölürsen, eğer zihin ölürse, *sen* yeniden doğarsın. Bu yeniden doğuş, fiziksel yeniden doğuş gibi değildir... Çünkü o zaman vücut değişir; yerine yenisi gelir. Ama zihinsel, ruhsal ölüm olduğunda, zihnin yerine yenisi gelmez. Bilinç zihin olmadan kalır.

Bu yüzden meditasyon zihin olmadan bilinçtir— etrafında hiç duvar olmayan açık bir gökyüzü. Bu evin duvarlarını yok edebiliriz ama odayı değil çünkü oda sadece boşluk demektir. O yüzden şimdi oda, oda olma hali olacaktır. Oda, orada, açık gökyüzünün altında olacaktır. Tabii artık onu bir oda olarak görmezsin çünkü artık onu tanımlayamazsın, gökyüzüyle bir hale gelmiştir. Ama aslında oda öncekinden fazla oradadır, sadece duvarlar yoktur. Bu yüzden eğer odayı oda olma hali, duvarlar arasındaki boşluk olarak tanımlarsan duvarlar olmadığında da oda orada olacaktır. Büyümüş, sonsuz hale gelmiş olacaktır. Böylece zihin öldükçe— zihnin öldüğünü söylerken, sadece zihnin duvarlarını kastediyorum—buradaki boşluk kalır, daha büyük hale gelir. Bu bilinçtir.

Ayrımı yap. Ben içerideki boşluğa bilinç, onu çevreleyen duvarlara zihin diyorum. Veya şöyle söyleyebilirsin: küçük 'z'li zihin ölür, büyük 'Z'li zihin yaşamaya devam eder. O zaman o senin *zihnin* değildir, senin olamaz. Eğer bu duvarlar kaldırılırsa bu oda zihin olmayacaktır. Oda orada olacaktır ama zihin olmayacaktır çünkü zihin sadece duvarlar olabilir, zihin sadece sınırlar olabilir. Saf boşluk zihin olamaz. Bu yüzden o zaman küçük 'z'li zihin ölür ve büyük 'Z'li zihin oradadır; sen orada değilsindir. Ve onun yerine başka bir zihin gelmez. Yerine hiçbir şey gelmez.

Meditasyon incelikli bir ölümdür—senin, senin zihninin, egonun, seni tanımlayan her şeyin derin bir ölümü. Ama içeride olan kalır. Bu saf bilinçtir.

Bu yüzden ilk olarak, zihnin duvarları, zihinsel süreçler meditasyon değildir. Onlar engellerdir. Zihnin duvarları nelerdir? Zihin kendini nasıl tanımlamıştır? Sınırlı bir şey haline nasıl gelmiştir, zihnin Zihin'den ayrılmasına neden olan sınırlar, duvarlar neredeedir?

Üç şey vardır: birincisi hafızadır. Zihnin en büyük parçası hafızadır. Ve bu hafıza çok uzundur; bu yaşadığın bütün hayatların gerisine gider. Zihin sadece bilinçli olarak biriktirdiklerini değil, her şeyi biriktirir. Sen uykudayken bilinç biriktirir. Bir komada, tamamen bilinçsizken bile zihin biriktirir. Zihin biriktirir, ondan hiçbir şey kaçamaz. Bilinçsiz zihin hatıraların büyük Çin seddidir—çok uzundur.

Bu hafıza sadece beyninin bir parçası değildir, o senin varlığının her hücresinin bir parçasıdır. Erkekten gelen yirmi dört hücrenin ve kadından gelen yirmi dört hücrenin seni yaratmaya başlamasının nedeni budur. Onların içinde yapılmış bir program vardır, onların içinde hazır bir program vardır. Bir gün, senin rahimdeki ilk gününde bile senin gelecekte nasıl bir burna sahip olacağını bilebileceğiz. Yeni yumurta senin ne tip gözlerin olacağını, ne kadar yaşayacağını, ne kadar akla, ne kadar egoya sahip olacağını gösterecek.

O çok basit gibi görünen hücre senin kadar karmaşıktır. Bütün ırkın hafızadır, ortak zihni taşır. Ve sonra senin ruhun, egon, zihnin onun içine girer. Bu yüzden bedeninin kendi hafızası vardır, zihnin kendi hafızası vardır. Sen bir kavşaksın—Bütün ortak ırkın, bütün ortak zihnin hafızasıyla bir zihin ve bir beden. Bedenin hatıraları zihnin hatıralarından daha güçlüdür, bu yüzden her zaman onların kurbanısındır. Ne kadar onların karşında olsan da zamanı geldiğinde beden kazanır. Zihnin onun karşısında hiçbir şey değildir çünkü o ırksal bir zihindir. Bu yüzden bütün dinler bedenle savaşmaya başladıklarında tuzağa düşerler. Onunla savaşamazsın. Eğer savaşmaya başlarsan, sadece hayatını ziyan ediyor olursun.

Bedenle savaşamazsın çünkü gerçekte o ırktır—sadece ırk da değil varlığın kendisinin bütün tarihidir. Her şey, içinde yaşamaya devam eder; var olmuş her şey senin bedeninde yaşamaya devam eder. Senin kendin içinde her şeyi taşır. Ana karnındaki bir çocuğun insanların, evrim süresince geçtikleri her aşamadan geçmesinin nedeni budur.

Rahimdeki dokuz ay bütün evrimin sıkılaştırılmış halidir. Kişi amip olarak, ilk ilkel hücreyle başlar. Bir amipin deniz suyunda başlamak zorunda olduğu aynı durumda başlar. Rahim deniz suyuyla aynı kimyasal koşulları içerir.

Rahimde evrim tekrar başlar. Tabii bu minyatür bir evrimdir. Ama bütün her şey tekrar başlamak zorundadır çünkü hücrenin bir hafızası vardır, başka türlü çalışmaz. Aynı süreçten tekrar geçecektir. Zaman kısa olacaktır. Amipin milyonlarca yıl suda yaşaması gerekti, sonra sudan toprağa çıkabildi. Bu hücre, bu yumurta hücresi bu evreyi bir haftada geçer. Ama bu yedi günde milyonlarca yılın sıkıştırılmış hali olarak aynı evrim ve aynı aşamalar olacaktır. Bu dokuz ay sıkıştırılmış evrimdir ve hücrenin içinde kurulu bir program vardır.

Bu yüzden senin vücudun bir şekilde tüm evrimdir. Çok sıkılaştırılmış, atomik bir durumda bedenin kendine has bir hafızası vardır. Meditasyonda olmayı arzulayan veya buna özlem duyan kişi önce beden hafızasını, fizyolojik hafızasını anlamak zorundadır. Onunla kavga etme. Eğer kavga etmeye başlarsan, yanlış adımı atıyorsun demektir; daha da rahatsız olursun. Onunla işbirliği yap, başka yolu yoktur. Bedeninin tamamıyla rahat olmasına izin ver. Bedeninle kendin arasında gerilim yaratma. Senin gerçek kavgan bedeninle, bedeninin hafızasıyla değil egonun hafızasıyladır—ruhunla, zihninledir. Ve bu başka bir şeydir, tamamıyla farklı bir şey. Bu yüzden bedeninle kavga etme.

Bedenle kavga ettiğimizde, zihinle kavga edecek zamanımız kalmaz. Ve eğer bedenle kavga etmeye başlarsan bu devam eder gider. Bu, intihar etmek gibi olur, yıkıcı olur, sadece kendi yenilgisinin tohumlarını eker. Kişinin yenilmesi kaçınılmazdır—tek bir hücrenin tüm insanlığa, tüm oluşa karşı savaşması mümkün değildir.

Bu yüzden bedenin hatıralarını kendi hatıraların olarak alma. Örneğin açlık bir beden hatırasıdır. Onunla savaşabilirsin ama yenmek çok zor, çok çetin, neredeyse imkânsız olacaktır. Eğer kazanırsan bu zafer senin tam yenilgin olacaktır çünkü eğer açlığı yenebiliyorsan intihara doğru bir adım atmışsın demektir. Doksan gün içinde ölürsün. Beden bile sana onu beslemen gerektiğini belirtmez. Bu yüzden hiçbir zaman kazanmaman iyidir yoksa intihar olur. O zaman seninle bedeninin hatıraları arasında bir köprü olmayacaktır. Bu kazanmak için tek yoldur—ama gerçekte kazanmıyorsun, kendini öldürüyorsun.

Seninle bedeninin arasındaki köprüyü yıkabilecek metotlar vardır. Köprüyü yıkmak için pek çok metot, pek çok hatha yoga metodu vardır. Beden açlık, açlık, açlık diye bağırmayı sürdürür... Ama sen anlamazsın, köprü yıkılmıştır. Beden devam eder ama sen hiç anlamazsın, ona duyarsız hale gelmişsindir. Seni veya senin vücudunu duyarsız hale getirecek bir şeyi asla deneme
çünkü meditasyon tam duyarlılıktır.

Meditasyon yaptığında vücudun çok duyarlı hale gelir—henüz vücut organlarının ne kadar duyarlı olabileceğini anlayamıyorsun. Hiçbir zaman tam olarak duyamıyoruz, tam olarak göremiyoruz—bunları sadece şöyle böyle yapıyoruz. Bir bahçenin içinden geçiyorsun ve bakıyormuş gibi görünüyorsun ama sadece bakıyorsun, görmüyorsun. Gözler duyarsız hale gelmiş, gözlerle savaşmışsın. Vücut duyarsız hale gelmiş, vücutla savaşmışsın.

Bütün kültür bedene karşıdır—bütün bu kültür, nerede olursa olsun, Batı veya Doğu hiç fark etmez. Bu gezegende gelişmiş kültür bir şekilde hastalıklıdır. Bedene karşıdır ve beden büyük bir gizemdir. Bedenin karşısında olursan evrenin karşısında olursun; o minyatür evrendir. Evrenle ilişkin, evrenle köprün, evrene erişme araçların hep beden yoluyladır. Bedenin sadece bir yol istasyonudur.

Bu yüzden bedenle kavga etme. Beden hafızası ile zihin hafızası arasında her zaman açık bir ayrım yap. Açlık bir beden hatırasıdır ve bunu bilebilirsin. Ama zihnin de kendi hatıraları vardır. Varoluşçu değillerdir; aslında hiçbir yaşamsal değerleri yoktur. Beden hatıralarının yaşamsal değeri vardır ve bu en önemli farktır. Eğer beden hatıralarını inkâr edersen, eğer onlarla kavga edersen yaşayamazsın. Fakat psikolojik hatıraların gerçekte hiçbir yaşamsal değeri yoktur. Onlar sadece birikmiş çöptür—eğer biriktirdiysen atılacak bir şey, atılması gereken bir şeydir. Sadece onunla kendine yük edinmişsindir. Ve bu zihin hatıraları çok uzak geçmişe dayanır.

Öfkeli olduğunda iki olasılık vardır: Bu bir beden hatırasıdır veya bir zihin ha tıraşıdır. Bunlar arasında belirli bir ayrım yapılmalıdır. Eğer öfkenin yaşamsal bir değeri varsa, onsuz yaşayamayacaksan o zaman vücut- sal bir ortamı vardır. Ama öfkenin yaşamsal değeri yoksa, o zaman bu, sadece zihnin bir alışkanlığı, sadece zihnin mekanik bir tekrarlamasıdır. O zaman bu bir zihin hatırasıdır. O kadar çok defa öfkelenmişsindir ki, bu sende bir koşullama haline gelmiştir. Biri seni ittiğinde, düğmeye bastığında yine öfkelenirsin. Bu yüzden uyanık ol.

Zihinsel olarak, alışkanlık olarak hiç öfkelenmeyen kişinin bedensel öfkesinin kendine has bir güzelliği vardır. Hiçbir zaman çirkin olmaz. Sadece kişinin ölü olmadığını, yaşadığını gösterir. Ama ne kadar çok alışkanlık olarak öfkelenirsen, bedensel öfkelenme kapasiten o kadar azalacak ve öfken sadece çirkin olacaktır. Sana hiçbir şey eklemeyecektir, kendin ve diğerleri için rahatsız edici olacaktır.

Bunu başka bir yoldan da anlayabiliriz, örneğin cinsellik yoluyla. Bu bedensel bir hatıra olabilir, o zaman yaşamsal değeri olur. Fakat beyinsel, zihinsel, sadece alışkanlık nedeniyle de olabilir. O zaman hiçbir yaşamsal değeri olmaz. Ve bir alışkanlık düzeninde tuzağa kısılmış kişinin cinselliği çirkin olur. İçinde hiçbir sevgi ve güzellik barındırmaz. Herhangi bir müziği, daha derin bir tepkisi olmaz. Cinsellik ne kadar beyinsel olursa bedenin kapasitesi o kadar azalır. Onun hakkında daha fazla düşünürsün ve tam olarak ne olduğunu, en büyük gizeminin ne olduğunu bilemezsin. Zihin cinsellik hakkında düşünmeye devam edecektir ve beden de zihni izlemek zorunda kalacaktır. Ve ne zaman beden zihni izlerse içinde hiç hayat olmaz; sadece ölü bir ağırlık gibi taşınır.

Herhangi bir şey olabilir—cinsellik, öfke veya hırs... Her zaman yaşamsal bir değeri olup olmadığının ayrımını yap; o zaman onunla kavga etmen gerekmez. Eğer sadece bir zihinsel alışkanlıksa, o zaman ona karşı uyanık ol. Geçmişteki bütün davranışlarımızın zihinsel hatırası koşullu bir şey haline gelmiştir: Onları tekrarlamayı sürdürürsün, tıpkı bir makine gibi davranırsın. Buna karşı bilinçli ol. Şunu şaşkınlıkla fark edeceksin ki eğer öfkende zihin yoksa ve bu öfke bütün vücudunla ve hiçbir ön koşullanma olmadan sadece duruma karşı tam bir tepkiyse pişmanlık olmaz. Durumun tam içinde, durumun gerektirdiği gibi davranmışsındır. O zaman hiç pişmanlık olmaz.

Başka bir şey de şudur: pişmanlık yoksa hiçbir psikolojik birikme olmaz. Hiçbir şey sende alışkanlık haline gelmez. Hiçbir şey biriktirmek zorunda değilsin. Zihin neden hatıra biriktirmek zorundadır? Çünkü durumun içinde tam olarak hareket edebileceğinden emin değildir. Hazırlanır, birçok provalar yapar. Eğer şöyle şöyle bir durum olursa ne yapacağından emin değildir. Daha önce olanları bilmek zorundadır, bunları sınıflandırmalıdır, belirli bir durumda neler yapılacağı konusunda programlar yapmalıdır. Bu yüzden zihin hatıraları biriktirir ve 11e kadar fazla biriktirirse tam olarak hareket etme kapasitesi o kadar azalır. Ve tam olarak hareket etme kapasitesi azaldıkça zihne daha çok ihtiyaç duyulur.

Bu yüzden bedeninle hareket et, zihninle değil. Bu garip bir şey gibi görünebilir, böyle bir şey dindar birinden beklenmez—bedenle hareket etmek. Bu durumda davranış ölçülemez, tepki tamdır. Zihninin araya girmesine izin verme. O zaman hiçbir hatıra, hiçbir zihinsel birikme, hiçbir pişmanlık olmaz. Davranış olur, biter. Durum şöyleydi, olayın içine girenler şöyleydi ve geride hiçbir şey bırakmadan tam olarak hareket ettin. Bu yüzden kimse pişmanlık duyamaz. Tam olarak onun içindeydin. Yoksa geride kalan bölüm sonradan pişman olurdu.

Beden tam olarak hareket edebilir; zihin asla tam olarak hareket edemez. Zihin her zaman bölünmüştür, ikilik halinde çalışır. Bu yüzden zihnin bir bölümü öfkelidir, aynı zamanda diğer bölümü pişmandır veya pişman olmaya hazırlanıyordur. Buna da dikkat edilmelidir—eğer bir bölüm sürekli diğerinin karşısındaysa beden yoluyla değil zihin yoluyla hareket ediyorsun demektir. Beden her zaman tamdır; bölünmüş olarak hareket edemez. Beden tıpkı bir akış gibidir, bölünmeler yoktur. Âşık olduğunda, âşık olan bütün bedendir. Önce başın mı âşık oldu, yoksa ellerin mi sevmeye başladı hiç ayrım yapamazsın. Bütün vücut işin içindedir. Ama zihin hiçbir zaman tam olarak bir şeyin içinde olamaz. Bir parçası her zaman eleştiriyor, yargılıyor, emir veriyor, onaylıyor olacaktır; bir parçası hep koltukta oturup yargılıyor, mahkûm ediyor olacaktır. Bu yüzden zihninin bir parçasının ne zaman davranışına karşı çalıştığını görürsen, onu beyinsel, zihinsel olarak yaptığını bil.

Her şeyi bedenle yapmaya başla. Yemek yerken bedenle ye. Beden ne zaman duracağını gayet iyi bilir ama zihin asla bilmez. Bir bölüm yemeye devam edecek ve başka bir bölüm de kınamayı sürdürecektir. Beden tamdır, bu yüzden bedene sor. Yemek veya yememek, durmak veya durmamak konularını zihne sorma. Bedenin neye ihtiyaç duyulduğunu bilir. Yüzyılların bilgeliğini biriktirmiştir. Ne zaman duracağını bilir.

Zihne sorma, bedene sor. Bedenin bilgeliğine güven. Beden senden daha bilgedir. Bu yüzden hayvanlar bizden daha bilgece yaşarlar. Daha bilgece yaşarlar ama tabii ki düşünmezler. Düşündükleri anda tıpkı bizim gibi olacaklardır. Bu bir mucizedir: Hayvanların insanlardan daha bilgece yaşayabilmeleri! Saçma görünüyor. Hiçbir şey bilmiyorlar ama daha bilgece yaşamayı sürdürüyorlar. İnsanoğlunun daha becerikli hale geldiği yegâne yetenek her şeye karışmaktır. Bedenine müdahale etmeyi sürdürüyorsun. Müdahale etme, vücudunun çalışmasına izin ver. Yolunu kapama ve o zaman neyin zihinsel hafıza, neyin beden hafızası olduğu konusunda açık bir ayrım yapabilirsin.

Bedendeki hafıza yaşamaya bir yardımdır, zihinsel hafıza ise engelleyicidir. Bu zihinsel hafıza yok edilmelidir. Yok etmek derken, hiçbir şey hatırlamayacaksınız demek istemiyorum. Aslında hafızayı yok etmek derken hafızayla tanımlanmaman, onunla bir olmaman gerektiğini söylüyorum. Hafıza otonom bir şey olmamalı, kendini sürdürmemelidir.

Kendini sürdürür. Otururbut ve hafıza çalışır. Uyursun ve hafıza çalışır. Çalışırsın ve hafıza çalışır.
Hafıza sürekli olarak çalışır. Ne yapmaktadır? Hafıza ne yapabilir? Sadece gelecek için de aynısını arzulayabilir. Başka bir şey yapamaz. Kendisini sürdürüp geleceğe yansıtır: "Bütün olmuş olanlar tekrar olmalıdır veya olmuş bir şey tekrar olmamalıdır." Hafıza her zaman gelecek için senin etrafında bir model örmektedir. Ve senin için bir kere bir model örmesine izin verirsen asla özgür olamazsın. Her zaman modelin içinde olursun.

Bu düzen bilincin boşluğunun etrafındaki duvarları oluşturur. Sen geleceğe doğru bir adım atmadan önce hafıza pek çok adım atmıştır. Yol açık bir yol değildir, bir hapis haline gelmiştir; hafıza onu devamlı daraltmaktadır. Ama biz aldanırız çünkü hafızanın bize geleceği daha iyi yaşamamız için yardım ettiğini sanırız. Yardım etmez, sadece geleceğinin de geçmişinin aynısı olmasına yardım eder.

Hafıza bilmediği bir şeyi yansıtamaz. Sadece bilineni yansıtabilir ve bunu *yapacaktır*. Tuzağa düşme. Bir an için bile olsa zihnin geleceği tasarlamasına izin verme. Tabii ki bu ölü alışkanlıktan kurtulmak zaman alacaktır. Bunun farkına varmaya başlamak meditasyon- dur. Ve bir kere farkına vardığında, tamamen farkında, yoğun olarak farkında, uyanık olduğunda hafıza senin için geleceği örmeyecektir; onu sadece sen düş kurarken örebilir.

Hafızanın çalışması için temel koşul düş kurmaktır. Bu yüzden uykuda çok gerçek görünen düşler— gerçek olandan daha gerçek görünen düşler—yaratır. Rahat koltuğunda otururken de gündüz düşleri, hayaller vardır. Birazcık uykulu ol ve hafıza örmeye, tasarlamaya başlar. Uyanık, bilinçli ol ve hafıza gelecek için çalışmayı durdurur. Uyanıklık, içeride ve dışarıda daha fazla uyanıklık meditasyonun başlangıcıdır.

Bu uyanıklık pek çok yoldan yaratılabilir. Sana uyanık olmanı söylememle uyanık olmayacağını biliyorum. Bunu düş kurar bir durumda duyarsın ve hafıza tasarlar: "Evet, yarın uyanık olacağım." Ve hafıza bunun üstünde çalışır ve bunu bir proje haline getirir. Eğer bunu duyarsan—"Uyanık ol!"—bunu bir proje haline getirirsin. "Evet, bir ara uyanık olacağım," dersin. Ve eğer mutluluğun uyanıklığı takip ettiğini, mutluluğun sana uyanıklık yoluyla geleceğini söylersem daha da hayalci olursun ve hafıza olaylar tasarlar.

Sana uyanık olmanı söylemek seni meditasyon yapar hale getirmez; hiçbir fark yaratmaz. Bu yüzden araçlar yaratıyorum, uyanık olmadan duramayacağın durumlar, düş kurmanın imkânsız olduğu durumlar yaratıyorum.

Sana bir şey söyleyeceğim... Eğer etrafında daha fazla karbon dioksit varsa hayalci olma olasılığın artar; daha hayalci olursun. Gündüz gece olduğu kadar hayalci olmamanın nedeni budur. Kimyasal bileşenler değişir. Gece havada daha fazla karbon dioksit ve daha az oksijen vardır. Bu yüzden eğer tersi de doğruysa, eğer sende ve çevrende oksijen fazlaysa ve karbon dioksit dışarı anlıyorsa hayalci olamazsın. Kuvvetli nefes alma-nın üstünde bu yüzden duruyorum. Bu, senin içindeki kimyasal atmosferi değiştirmek için bir araçtan başka bir şey değildir. Orada oksijen daha fazla olmalıdır. Oksijen ne kadar fazla olursa düşlere o kadar az yenik düşersin. Ve senin hatıraların hayalcilik ortamı olmadan çalışamaz.

Sabahları tazelik hissederiz. Sabah güneşin doğmasıyla ne olur? Karbon dioksit azalır ve oksijen çoğalır. Bu yüzden senin içinde de aynı kimyasal değişikliğe ihtiyaç vardır. Bugünlerde meditasyon kamplarımızda kullandığımız teknik, vücutta fazla oksijen yaratmak için en etkili metottur. Ve üçüncü aşamadan sonra, dördüncü aşamada öğrenci, onu çok uyanık hale getiren muazzam bir hayat enerjisi ile dolar.

Seni uyanık hale getirecek başka bir araç kundalini uygulamasıdır. Bu, cinsel enerjiyi meditasyon ve farkındalık için dönüştürmeye yarayan bir sistemdir. Cinsel enerjisi kolayca ve doğallıkla meditasyon amaçlarına yönlendirilebilen kişiler için uygundur. Vedalar ve Upanishadlar'ın zamanında, eski Hindistan'da insanlar basit ve doğaldı ve cinsel enerjilerini kolayca dönüştürebiliyorlardı. Onlar için cinsellik zihinsel bir sorun değildi, hiç sorun değildi. Bu, sorun haline geldiğinde, zihinsel hale de gelir.

Bugün, modern dünya cinsel açıdan öyle yoldan çıkmış ve cinselliği öyle kötüye kullanmış durumda ki kundalini—ruhsal enerjinin belirli bir ruhsal kanalda hareketi—zorlaşmıştır. Ama bu metotla bazen kundalinin yükselmeye başladığı hissediliyor. Bu başka bir şey. Eğer bir kişi kundalinisinin yükseldiğini hissediyorsa, ben onun kundalinisinin üzerinde çalışmaya başlıyorum, üzerinde çalışmak için ona teknikler vermeye başlıyorum. Ama kendiliğinden bir kundalini hissi olmadığı sürece, bu noktaya hiç dokunmam bile. Onun hakkında konuşmam. Onu es geçebilirsin ve bu çağ öyle bir çağ ki onu es geçmen gerekecektir. Kundalini sadece doğal, fiziksel, içinde zihin olmayan cinsellikle çalışabilir—masum zihinlerle çalışabilir.

Yolun bir yerinde, meditasyonda daha elerine gittiğinde zihnin senin üzerindeki kavrayışını kaybeder. Sana söylediğim gibi, meditasyonda daha derine gittiğinde beden hafızası ve zihin hafızası arasında bir ayrım yaparsın. Bu iki hafıza arasında bir ayrım ve ayrılma olduğunda beden hakkında daha az zihinsel olursun ve bedenin kendi başına kendi bilgeliğiyle görevini yapmasına izin verirsin.

Sonra bazen kundalini aktif hale gelir. Bu yüzden eğer kendiliğinden çalışıyorsa iyidir. Onun doğrudan denenmesine izin vermem. Dolaylı olarak kendi kendine çalışır. Ve bu çok sık olur—bu metot üstünde çalışanların en az yüzde otuz, yüzde kırkı kundaliniyi hisseder. Onu hissederlerse, ben hazırım, ilerleyebilirler. O zaman bu metot yoluyla kundalininin kapısından ilerlerler. Ama bu metot, kundalini ile sadece dolaylı olarak bağlantılıdır, doğrudan değil.

Bana göre, dünya cinselliği doğal bir olay olarak görmediği sürece, doğrudan kundalini metotları için gelecek yoktur. Ve cinsel olgunluktan önce kullanılan hiçbir kundalini metodu yoktur. Senin içinde kundalini yolu cinsel olgunluktan önce yaratılmadığı sürece her türlü olasılık vardır—cinsellik doğal olarak görülse bile—yoldan çıkmakla kalmaz, sadece bir hayvan olursun.

Sana Upanishadlar'dan bir hikâye anlatayım...

Bir rishi karısı ve oğluyla oturmaktadır. Oradan bir adam geçer ve karısına âşık olur. Onun, evine kadar kendisine eşlik etmesini ister. Kadın adamla gider. Rishi'den gelen herhangi bir eleştiri veya itiraz yoktur ama oğul kızar ve babasına, "Bu hayvanlık. Bu tıpkı hayvanların yaptığı gibi bir şey. Buna izin verilemez. Bir ahlak kanunu yaptığımda buna izin vermeyeceğim. Bu tıpkı hayvanların yaptığı gibi bir şey," der. Baba, "Bu hayvanların yaptığı gibi bir şey değil. Aksine senin hiddetin, senin öfken hayvanların yaptığı gibi. Ahlaki şiddetin bir izdüşümü, tıpkı bir hayvan gibi. Aslında hiçbir hayvan biraz önce olana izin vermez, dövüşür," der.

Bu tutum, babanın bu tutumu gerçekten yüksek bir tutum. Senin tutumunun aynen bir hayvanınki gibi olduğunu söylüyor. Hayvanlar eşleri için dövüşürler. Onların bölgesel, sahiplenici bir akılları vardır ve eğer onların hakkına tecavüz edersen dövüşürler. Ama baba, "Ben insanım. Eğer birisi anneni görüp âşık oluyorsa kimsenin kusuru yoktur. Ve eğer annen hazırsa ben de kim oluyorum? Ben de ona aynı şekilde âşık oldum.. Arada hiç fark yok. Tıpkı bunun gibi ona âşık oldum. Evlenmeyi kabul etti, karım olmayı kabul etti, malım olmayı değil. Başka biri de âşık oldu. İnsanların zayıflıklarını biliyorum çünkü kendimi biliyorum, ben de âşık olmuştum, bu yüzden ortada yanlış bir şey yok. Ve ben bir hayvan değilim, bu nedenle bunun için dövüşemem. Onun da benim gibi bir insanoğlu olduğunu biliyorum. Ve annen güzel. Ben de ona âşık olmuştum," diyor.

Ancak bu çok yüksek bir tutumdur ve bu ancak cinsel olgunluktan önce öğrenilebilir—eğer eğitim aldıysan, yoksa olmaz. Cinsel olgunluktan sonra enerjiyi yönlendiremezsin; bu çok zordur. Ama eğer kanallar önceden hazırlandıysa, enerji onların içinde cinselliğin aktığı doğallıkla akar.

Ve bu adam, bu baba, bu *rishi* kundaliniyi biliyor olmalı yoksa olduğu gibi olamazdı, bu imkânsızdır. Bu rishi kundalinisini geliştirmişti—enerjisi yukarıya gidiyordu—yoksa bu tutum hiç ortaya çıkmazdı.

Aşağıya giden enerji her zaman şiddete doğrudur. Yukarı giden enerji ise her zaman sevgiye, anlayışa, şefkate yöneliktir.

Bu yüzden bu metot dolaylı bir metottur. Birçok kapıyla çalışır. Eğer senin kundalinin kullanılabilirce metot onu kullanacaktır. Onun yolunu kullanacaktır, esnektir. Metot tamamen esnektir. Eğer kundalinin hazırsa ve onu kullanamıyorsa, eğer tehlikeliyse, onu kullanmayacaktır. O zaman başka kanallar, başka rotalar vardır. Başka rotaları kullanabilir.

Bu başka rotaların isimleri yoktur çünkü hiçbir eski öğreti onları kullanmamıştır. Ama başka rotalar vardır. Mahavira hiçbir zaman kundaliniden bahsetmedi, hiçbir zaman. Buda hiçbir zaman kundaliniden bahsetmedi, hiçbir zaman. İsa onu bilmiyordu, Lao Tzu onu hiç duymamıştı. Onlar başka rotaları takip ettiler.

Buda'nın gittiği yol, kundalini yolu olamazdı. Onun için cinsellik tamamen sıkıcı bir şeydi, cinselliğe karşı en ufak bir ilgisi yoktu. Ve bu böyle olmak zorundaydı çünkü babası ona krallığının pek çok güzel kızını ayarlamıştı. Güzel olan her kız onun sarayındaydı. O da bıktı. Bunun olması kaçınılmazdı; bu durumda herkes bıkardı. Cinsellikten o kadar bıktı ki bu enerjinin dönüştürülebileceğini anlamadı. Bunu biç denemedi. Ve birisi ona seks enerjisinin Tanrısal enerji haline gelebileceğini söyleseydi bile ona inanmazdı çünkü cinselliği o kadar çok tanımıştı ki onda onun için Tanrısal hiçbir şey yoktu. Onun için cinsellik sadece şehvetle dolu bir şeydi. Buda başka bir yol kullandı. Kundalini hakkında hiç konuşmadı ama merkezler, çakralar hakkında konuştu. Çakralar üstünde çalıştı.

Kundalini için çalışırsan, yavaş bir ilerleme olur. Kundalini bir devamlılıktır, bir termometre gibi bir devamlılığı vardır. Bir termometre gibi yavaş yavaş yükselir. Geçit devamlılık gösterir. Buda bu geçidi hiç kullanmadı, o, ani sıçramalarla çalışan çakralardan bahsetti. Kişi bir çakradan diğerine zıplar. Devamlılık yoktur, kişi sadece zıplar. Bu sıçrama süreci yüzünden Buda bütün dünyayı çok yeni bir şekilde algıladı. Dünyada hiç devamlılık olmadığını, sadece sıçramalar olduğunu söyledi.

Hiçbir şey devamlı değildir. Çiçek, tomurcukla devamlılık göstermez; çiçek bir sıçramadır. Gençlik, çocukluğun devamı değildir; bir sıçramadır. Ve bu yüzden bu günlerde Budist filozoflar çok mutlu çünkü bugün bilim de devamlılığın olmadığını, her şeyin sıçradığını, sadece sıçramaların olduğunu söylüyor. Devamlılığı görüyoruz çünkü aradaki boşlukları görmüyoruz.

Işığı devamlıymış gibi görüyorsun ama devamlı değildir. Elektronlar zıplıyor ama boşluklar o kadar küçük ki gözlerin bunu bilemiyor. Devamlı değil zıplıyor ama sıçramalar öyle hızlı oluyor ki bir parçacık öldü- günde yenisi geliyor ve aradaki boşluğa dikkat edilmiyor. Sadece ani bir sıçrama var. Akşam ışığı açıyorsun ve sabah kapattığında aynı ışığı kapattığını sanırsın. Oysa o buharlaşmış gitmiş, yerine yenisi gelmiştir. Ama devamlı görünür.

Heraklit aynı nehirde asla iki adım atamayacağını söylemiştir. Nehir aktığı için, onun içinde iki adım atamazsın. Buda bir adım bile atamayacağım söylerdi çünkü nehir akmaktadır; yüzeye değdiğin anda gitmiştir. Sen daha derine gitmeden yine gitmiştir. Sadece bir tek adım ve o arada pek çok nehir geçmiş olacaktır. Ve bu her zaman bir sıçrama sürecidir.

Bu sıçrama kavramı Buda'ya geldi çünkü o hiç kundaliniden geçmedi. O bir sıçramadan, bir çakradan diğerine geçti, bu yüzden yedi çakradan bahsetti. Bu da mümkündür. Senin evine zıplayarak gelebilirim, böylece sadece bazı noktalara değerim. Boşluklar oradadır, devamlılık yoktur.

Mahavira çakralardan veya sıçramalardan bahsetmez, patlamalardan bahseder. Busundur ve sonra şu- sundur. Zıplayacak duraklar bile yoktur. Bu başka bir rotadır—patlama, sadece patlarsın. Bir saniye önce Pusundur, bir saniye sonra *şu* olursun. Devamlılık veya sıçrama yoktur, patlama vardır. Geçilecek bir orta nokta yoktur.

Zen'de iki mezhep vardır: birincisi ani Zen okulu, diğeri kademeli Zen okuludur. Ama kademeli Zen Okulu bile kundaliniden bahsetmez. Başka bir yol kullanmıştır. Zen'de, kademeli okulda bile kundaliniden hiç bahsedilmemiştir, başka bir yol kullanılmıştır.

Bedenin birçok rotası vardır. Kendi içinde büyük bir dünyadır. Nefes alma vasıtasıyla çalışabilirsin ve nefes alma vasıtasıyla sıçrayabilirsin. Cinsellik vasıtasıyla çalışabilirsin ve cinsellik vasıtasıyla sıçrayabilirsin. Uyanıklık vasıtasıyla çalışabilirsin—doğrudan bilinç yoluyla—ve sıçrayabilirsin. Bilincin üzerinde doğrudan çalışmak en derin yollardan biri olmuştur ama sadece bir yol bile pek çok şekilde kullanılabilir. Bunun karmaşıklığını anlamalısın.

Örneğin, bir yol pek çok şekilde kullanılabilir. Bir kişi onu arabayla kullanır, bir başkası at arabasıyla ve bir başkası da sadece yürüyerek. Yol aynıdır ama metot tamamıyla farklıdır. Yürümekle bir arabada oturmak arasındaki ortak şey nedir? Hiçbir şey ortak değildir. Arabada sadece oturuyor, hiçbir şey yapmıyorsundur. Hiçbir şey yapmıyorsundur. Bu yüzden bir kişi, "Ben bu yolu sadece otururak geçtim, "diyebilir ve yanlış bir şey söylemiş olmaz. Ama yürüyerek geçen ve yolun sadece oturularak nasıl geçileceğini bilmeyen bir kişi bu yolu inkâr edecektir. O da haklıdır.

Tek bir rota bile pek çok farklı şekilde kullanılabilir—örneğin farkındalık. Gurdjieff onu kullanır ama ona hatırlama der ve metot farklıdır. Yol aynıdır—bilinç kullanılır—ama farkındalık olarak değil hatırlama olarak. Ve fark nedir? Hatırlamak demek bu yolda olduğunu, sadece olduğunu hatırla demektir. Bir an için dur ve olduğunu hatırla. Olduğunu tam olarak hatırlayarak etrafına bak. Tek bir an için bile olduğunu unutma.

Ama biz unutuyoruz, asla hatırlamıyoruz. Eğer seni görürsem, kendimi unutuyorum ve seni görüyorum. Farkındalık tek oklu hale geliyor, diğer ok orada olmuyor. Gurdjieff onu iki oklu hale getirmemizi söylüyor. Diyelim ki bir konuşma dinliyorsun. Konuşmacının dediklerini dinlemek birinci oktur ve eğer kendinin— dinleyicinin—farkındaysan bu ikinci oktur. Dinlerken kendini unutma, dinlediğini hatırla. Birisi konuşuyor ve sen dinliyorsun; ikisinin de ötesinde ol ve hatırla, iki oklu ol. Yol aynı ama metot farklı.

Krishnamurti, "Bu yolu hatırlama, bu gerilimli bir çaba haline gelecektir. Sadece bütünlüğün farkında ol. Senin burada olmanı ve onun orada olmasını seçme. Seçme. Sadece her şeyi içeren bir farkındalık olsun. Onu odaklama—odaklanmayan farkındalık: Ben konuşuyorum; sen oturuyorsun; korna çalıyor; araba geçiyor... her şey ortada—ve farkındalık odaklanmamış. Okları kullanma, odaklanmamış olsun," derdi. Yol aynı ama metot oldukça farklı.

Tantra aynı metodu, aynı yolu başka bir şekilde kullandı. Hayal edilemez bir şeydi. Uyarıcı maddeler— bhang, charas, ganja, şarap—kullandılar. Ve metot şöyleydi: uyarıcı maddeyi al ve farkında ol. Farkındalığı kaybetme. Uyarıcı maddeyi almaya devam et ve farkında olduğunun farkında ol. Bilincini kaybetme. Hiçbir zehrin etkili olmayacağı metotlar vardı, bu nedenle yılan zehri kullanıldı. Yılanın dili ısırması sağlanırdı. Ve eğer yılan, dilini ısırdığında hâlâ farkında isen, sıçramayı yapmışsın demekti—yoksa olmazdı. Yol aynı ama metot oldukça farklı.

Bu Tantra uygulamasında eğer hiçbir zehirli madde çalışmıyor ve sen bilinçli kalmayı sürdürüyorsan, bilinçli davranıyorsan içinde bir şey kristalleşmiş demektir. Bir şey vücut kimyasının ötesine geçmiştir; yoksa kimya seni etkilerdi. Şimdi vücut kimyasının ötesinde- sindir. Kimya vücudunda bir yerde çalışmaktadır ama sen uzaktasındır; sana dokunamaz.

Dolayısıyla birçok yol vardır ve her yol birçok metotla kullanılabilir. Benim metodum doğrudan hiçbir yolla ilgili değil. Uçabilen, yüzebilen ve yolda gidebilen bir taşıt gibi. Kişiliğinin gerektirdiği neyse, gereksinim metodu, yolu değiştiriyor. Onu çoklu metot olarak adlandırabilirsin. Dolaylı bir yol, direkt olamaz. Sana metodu veriyorum; senin vücudun, senin oluşun metodu belirliyor. Ve uyanmış enerji her rotayı kullanabilir: Tantirik, Budist, Jaina, Gurdjieff, Sufi... Her hangi bir yolu kullanabilir. Ve ben bunu bir varsayım olarak söylemiyorum. Böyle çalıştığım için söylüyorum.

Bana değişik rotalarda çalışmış kişiler geliyor. Bu metodu kullandıklarında, bu onlara rotalarında yardım etmeye başlıyor. Eğer kundalini üzerinde çalışan biri bana gelirse ve bu metotla çalışırsa, bu ona kendi rotasında yardım ediyor. "Bu metot harika, önceki kundalini metodu bu kadar yoğun ve amaca uygun çalışmıyordu," diyor. Ve bu bir kundalini metodu değil ama esnek bir metot. Metot yolu buluyor. Sen onu yapıyorsun ve geri kalan her şey metodun kendisi tarafından yapılıyor.

Geleceğin dünyasında ve bugünün dünyasında da sadece böyle esnek metotlar kullanılabilir çünkü şimdi pek çok değişik tipte insan var. Eskiden dünyada durum böyle değildi. Belirli bir bölgede belirli tipte insanlar yaşıyordu. Eğer bir yerde Hindular varsa, orada sadece Hindular vardı, hiç Müslüman yoktu. Aslında birbirlerinden haberleri yoktu. Birbirlerinin uygulamalarını bilmiyorlardı, bu yüzden kafaları karışmıyordu. Tek bir tipteydiler. Eğer Tibetli Budistler idiyseler, Tibetli Budistler idiler, başka bir şey duymamışlardı. Herkesin koşullanması aynıydı, herkes aynı ortamda yetişmişti. Bu yüzden çalışan sadece bir metoda gereksinim vardı.

Bu şimdi çok zor. Zihinler karışık; aslında tek bir tip yok. Herkes çok—tipli. Birçok etken, birçok çelişkili etken var. Bütün dinler, "Diğerlerini çalışma. Başka öğretmenlere gitme," diyor. Bu sadece dogmatizm değil. Dogmatik gibi görünüyor, temelde kendi tiplerini korumak amacındaydılar. Bu, gereksiz karışıklığa yol açardı. Hiçbir metot, *bu* ya da *şu*, tam olarak kullanılmazdı. Bu kimsenin kafası karışmasın diye yapılıyordu.

Ama şimdi bu imkânsız. Şimdi herkesin kafası karışık ve bunun çaresi yok. Şimdi tek bir tip olamaz ve tipler korunamaz. Bu yüzden hiçbir tipe ait olmayan ve her tiple kullanılabilen yeni metotlara ihtiyacımız var. Bu yüzden bu metot esnek. Ben özellikle kundalini ile ilgili değilim, hiçbir şeyle özellikle ilgili değilim ama hepsiyle derinden ilgiliyim.

Bu metodu kullanıyorsun ve metot yolu buluyor— sende çalışabilecek yolu. Bunu metoda bırakıyorum. Metot onu buluyor ve senin bulabileceğinden daha kesin olarak buluyor. Ama bu buluş bilinçsizdir. Seni sadece bir duruma sokuyor—tıpkı evde yangın varmış gibi. Sen bir duruma giriyorsun. Eğer koşabiliyorsan, koş. Eğer zıplayabiliyorsan, zıpla. Durum orada ve durum seni, senin için mümkün olana doğru itecektir.

Ve bilinçsiz zihin her zaman en az dirençli yolu seçecektir. Bu, matematik, zihnin içsel ekonomisi nedeniyle böyledir. Bilinçsizce herhangi uzun bir yolu seçmezsin, her zaman en kısayı seçersin. Sadece bilinçli zihinle hiçbir yere gitmeyen yolları ya da ölmeden istediğin yere varamayacağın kadar uzun yolları seçmeye başlarsın. Ama bilinçsiz her zaman en kısa yolu seçer. Bu yüzden bu metot durumu yaratacaktır ve senin bilinçaltın da potansiyel olarak kendi tipi olan yolu seçecektir.

6 -MERKEZE GEL

Sevgili Osho,

Bir insan en yüksek derecede ruhsal patlama yaşadığında, etrafındaki diğer ruhsal arayışçıları zincirleme bir reaksiyon gibi etkileyen bir ruhsal patlama süreci başladığını söyledin. O zaman lütfen bize, Senin etrafında bir ruhsal patlamanın zincirleme reaksiyonu başlayıp başlamadığını söyler misin? Daha yüksek bir ruhsal patlama geçirenler oldu mu? Fiziksel olarak yakınında olanlardan çok yakın gelecekte patlama yaşayacak olanlar var mı?

İlk olarak, kişi ruhsal patlamayla ne denmek istendiğini anlamalıdır. Bununla birçok şey ima ediliyor. Birincisi, patlamanın senin doğrudan bir şey yapamayacağın bir olay olduğudur. Çabaların anlamsızdır, o senin yönetebileceğin bir şey değildir. Patlama sana olur. Sen patlamanın olması için herhangi olumlu bir şey yapamazsın çünkü patlama senin tarafından yapılırsa o hiç de bir patlama olmayacaktır. *Sen* kalırsın ve sen devam edersin. Patlamadan sonra bile *sen* orada olursun.
Eğer ona *sen* ulaştıysan, sen onun içinde patlamazsın. Bu yüzden olumlu olarak patlamaya yönelik hiçbir çaba olası değildir; bu ilk şeydir, patlamada saklı olan ilk temel anlamdır.

Patlama, geçmişle sürekliliğin bir kopuşudur. Eski tamamen gitmiş ve yeni gelmiştir. İkisi arasında bir devamlılık yoktur. Bu yeni, eski ile bağlantılı değildir. Nedensel bir bağlantı yoktur, eski tarafından yol açılmamıştır. Eğer yeniye eski yol açarsa hiç patlama olmaz; o zaman devamlılık vardır, eski formda devam etmiştir. O zaman bir şey kazanmış olabilirsin, kendine bir şey eklemiş olabilirsin ama sen aynısındır, merkezinde oluş aynı kalmıştır. Sadece kenara bir şey eklenmiş ve biriktirilmiştir. Egon güçlenir, eskisinden güçlü olursun; daha zengin olursun. Bu yüzden süreklilikte patlama yoktur.

Patlama, eskinin tamamen öldüğü ve yeninin oluştuğu anlamındadır. İkisi arasında nedensel bir bağlantı yoktur. Bir boşluk vardır—köprü kurulamayan bir boşluk, bir uçurum. O zaman ona patlama diyebilirsin. Bunu anlamak çok zordur. Hayatlarımızda her şeyi anlamak kolaydır, her şey nedenseldir. Bizim bütün mantıksal düşüncelerimiz nedensellik üzerine kurulmuştur, her şey birbirine bağlıdır, her şey ilişkilidir ve başka bir şeyle süreklilik içindedir. Hiçbir şey yeni değildir; her şey sadece eskinin bir modifikasyonudur—bu yüzden anlaşılabilir. Bu, zihin süreklilik olduğu için böyledir. Zihin birikmiş bilgiyle, hafızayla doludur. Zihin eskiyi her zaman anlayabilir ama yeni onun için anlaşılmazdır. Yeni zihin tarafından anlaşılamaz. Ve eğer zihnin yeniyi anlamaya çalışırsa, onu geçmişin acısına dönüştürecektir. Ona şekil, anlam verecek ve onu kategorize edecektir. Eğer her şey eskiyle bağlantılı olursa, zihin rahat olur çünkü anlayabilir.

Patlama zihin tarafından anlaşılabilecek bir şey değildir. Aslında, patlamada zihin patlar ve tamamen atılır. Bu yüzden bilinmesi gereken ikinci şey şudur: Patlamayı anlayamazsın. Anladıkların patlama olmayacaktır; sadece bir şeyi, bilinen eski bir şey haline çevirmiş olursun. Hakkında konuştuğum şeyin başka herhangi bir patlama gibi olduğunu düşünebilirsin ama ruhsal patlama başka hiçbir olguya benzemez.

Eğer bir bomba patlarsa her şey yok olur. Eski düzen gider ve kaos gelir. Ama bu kaosa eski yol açmıştır; bu bir devamlılıktır. Yeni hiçbir şey oluşmamıştır. Bütün bu kaos, bütün bu düzensizlik sadece eski düzenin bir devamıdır. Eskinin düzensiz halidir. Hiçbir maddesel patlama, ruhsal patlama için sembol bile olamaz veya mecazi olarak kullanılamaz. Bu sözcük maddesel bir olaydan geliyor ve oldukça yanlış yönlendirici bir çağrışımı var. Ruhsal patlama eskinin düzensizleşmesi, eskinin kaotik hale gelmesi demek değildir. Ruhsal patlama, yeni bir şeyin yaratılması, yeni bir şeyin oluşması demektir.

Maddesel patlama yıkıcıdır. Ruhsal patlama yaratıcıdır. Ama eğer onu benzerlikle anlamaya çalışırsak anlayamayız. Yeni bir şey, oldukça yeni bir şey oluşmuştur. Ona anlam veremezsin çünkü sen eskisindir. Onu yaratamazsın. Sadece boş olman gerekir. Ona sadece yolduğunla, olmayışınla negatif yönden katkıda bulunabilirsin. Eğer yok olursan, patlama oluşur. Senin yardımına sadece negatif yönde ihtiyaç vardır. Ama pozitif bir şey yapmak kolaydır, negatif bir şey yapmak ise çok güçtür.

İşbirliği yapmak kolaydır, işbirliği yapmamak kolaydır; ama negatif olarak işbirliği yapmak çok zordur. Negatif olarak işbirliği yapmak, engeller yaratmamak demektir. Ve biz, yeninin oluşmaması için hep engeller yaratmayı sürdürürüz. Her zaman eskiyi vurgularız, eskiye yapışırız, eskiyle özdeşleşiriz. Eski olan gerçekte "biz"dir, "ben"dir. "Ben" dediğimde, bu bütün geçmiştir. Dolayısıyla "ben" yeniye nasıl yardım edebilir? "Ben" geçmiş demekse "ben" nasıl geleceğe yardım edebilir? Her "ben" dediğinde, bu tek bir sözcükte bütün geçmiş demek oluyor. Şimdi ölü olan, şimdi gömülmesi gereken her şey bu "ben" in arkasında duruyor. Bu yüzden bu "ben" bir mani, yeninin gelmesine tek engel haline geliyor.

Bu nedenle "ben" ile pozitif olarak hiçbir şey yapamazsın ama negatif olarak bir şey yapabilirsin. Eski olduğunu anla ve bu anlayışın elerine gitmesine, senin en içteki derinliğine sızmasına izin ver. Yeninin oluşmasına yardımcı olamayacağının tamamen farkına var. Yeni gelmediği sürece ruhsallık yoktur. Yeni patlamadığı sürece, yeniden doğmazsın, Tanrısallığın boyutunda olmazsın.

Bu, "ben"in özgürleşmesi değil, "ben"den, kendimden özgürleşmektir. Bu, bu olgunun oluşması için bir şey yapmam değil yapmamam gerektiği anlamındadır. Ama biz bir şeyi veya diğerini yapmaya devam ederiz. Bu, "ben"den gelir; "ben"i uzatır, "ben"i devam ettirir. "Ben"i geleceğe taşır ve patlama olamaz.

Toz gibi biriken ölü geçmiş, ayna gibi bilincimde birikmeye devam eder ve ayna gibi bilincim kaybolur, sadece toz kalır. Tozla özdeşleşiriz. Kendini geçmişin olmadan hayal edebiliyor musun? Eğer bütün geçmişin yok olursa nerede yaşarsın? O zaman ne yaparsın? Kim olursun? Eğer geçmişindeki her şey alınırsa, yavaş yavaş bütünlüğünü kaybettiğini ve kaybolduğunu hissedersin.

Geçmişin olmadığında sen kimsin? Neredesin? Neyle özdeşleşirsin? Eğer geçmiş yoksa hâlâ var olursun ama aynı şekilde değil. Aslında, önceden olduğuna taban tabana zıt bir hale gelirsin. Eğer bütün geçmiş senden alınırsa sadece bir bilinç olursun. Aruk bir ego olamazsın.

Ego birikmiş olaylardır, geçmiştir. Eğer senden alınırsa, sen her şeyi yeni bir kimlikle yansıtan bir ayna haline gelirsin. Eğer kendinin engel olduğunun farkına varırsan, hiçbir şey yapmak zorunda olmazsın. Bu yeni farkındalık eski kimliği yok edecektir. Ve eski kimlik tam olarak yok olduğunda senin gerçek varlığınla hatıraların arasında bir boşluk olduğunda, o boşlukta oluşur. Patlama o boşlukta olur.

Bu patlama, akılla herhangi bir şekilde anlaşılamaz. Ne kadar çok anlamaya çalışırsan, o kadar az anlarsın. O yüzden bu konuda gergin olma, sadece rahat ol. Ve beni de anlamaya çalışma, bunun yerine söylediklerimi içinde hisset. Eğer senin geçmiş olduğunu söylüyorsam sadece sözcüklerimi duyup bunların yanlış veya doğru olduklarını düşünme. İçine git ve söyleneni hisset. Gerçekler açısından düşün. Bunlar gerçeklerdir.

İçine git ve kendinin geçmiş olup olmadığını, söylediklerimin hakikaten birer gerçek olup olmadığını gör. Geçmişten başka bir şey var mı? Ölü geçmiş misin yoksa içinde geçmişin bir parçası olmayan yaşayan bir şey var mı? Bu nedir? Onu kendinle sınırlayamazsın çünkü "ben" hapistir. Geçmişin limitleri olduğu için onu sınırlayabilirsin. Geçmiş sınırlıdır, olmuştur, sonludur. Ama içinde, geçmişe değil burada ve şimdiye ait olan şeyin farkına vardığında, o zaman bütün geçmiş yok olsa bile, o şey yine var olacaktır.

Eğer içinde geçmişin yok olmasıyla yok olmayacak, var olmaya devam edecek bir şey varsa, bu, ayna gibi bilinçtir—saf bilinç. O zaman artık "sen" yoksundur, sadece her şeyi yansıtan bir aynasındır. O zaman ayna ile kendin arasındaki boşluğu, aralığı hissedersin Eğer bu anlayış ve bu farkındalıkta kalabilirsen, bu bir meditasyon haline gelir. Eğer bu anlayış ve bu farkındalıkta, gerçek varlığın—bilincin—ve geçmiş arasındaki bu boşlukta kalabilirsen, o zaman birikmiş varlık, ego sadece bir dışsal katman haline gelir.

Sadece bir sınır çizgisi haline gelir ve merkezde saf bilinç vardır. Onun içinde kal. Hiç de kolay olmayacaktır; çok zahmetli ve güç olacaktır çünkü daha önce böyle kalmamışızdır. Biz her zaman çeperde koşarız, her zaman çeperle özdeşleşiriz. Merkezde değil, çeperde yaşarız. Çeper egodur çünkü bütün olaylar çeperde, çevrede olur.

Çevre başkalarıyla ilişkiye geçtiğin noktadır. Eğer seni seviyorsam, sevginin oluştuğu yer çeperdir çünkü benim sadece çeperim senin çeperine dokunabilir ve temasa geçebilir. Bu dünyadaki her şey çeperde, sınır çizgisinde olur. Bu yüzden biz hep sınır çizgisinde kalırız. Bu, hareket alanıdır. Ama varlık her zaman ortadadır. Öyleyse bu boşlukta, bu aralıkta kalabilirsen, eğer kendin olabilirsen—çeperde değil, merkezde olursan— eğer çeperin ölü bir geçmiş, bir yüzey, bir beden olduğunun farkına varırsan, "sen" kaybolursun.
Ben bu fiziksel bedenden bahsetmiyorum. Gerçekte ego bedendir.

Bu yüzden, akılla, mantıkla anlaşılamayan ama var oluşla hissedilen bu boşluk oluştuğunda çok zahmetli olacaktır. Ölüyormuşsun gibi rahatsız olursun çünkü hep çeperde kalmışsındır, hayatın böyle olmuştur. Başka bir hayat bilmiyorsundur. Tıpkı batıyormuş, ölüyormuş, boğuluyormuş gibi hissedersin ve zihin, "Çepere dön. Hayat orada," der.

Ama çeperde hiç hayat yoktur—sadece hareket vardır. Olmak değil yapmak vardır. Yapacak bir şeyin olmadığında bir şey yapmamak o kadar zor hale gelir ki bunu başaramazsın, bir şey yapmaya başlarsın. Gazete okuyabilirsin, radyoyu açabilirsin, herhangi bir şey yapabilirsin. Veya yapılacak hiçbir şey yoksa uyuyabilirsin. Ama hiçbir şey yapmama durumunda kalmak en güç şeydir. Bir tek saniye için bile hiçbir şey yapmama durumunda kalamazsın. Ve varlık, sadece bir şey yapmama durumunda kalanlara, merkezde kalanlara gösterilir.

Negatif işbirliği ile kastedilen budur—senin işbirliğin negatif bir yönden gereklidir. Bir şey yapman değil, bir şey yapmama durumunda kalman gerekir. Ve o zaman patlama gerçekleşir.

O, sana olur. Ve olduğunda, her zaman merkezde olacaksındır. Bu hiçbir şey yapamayacağın anlamında değildir. Yapabileceksin ama hareketin kalitesi tamamen değişik olacaktır. Artık merkezden yeni bir tür sevgi mümkündür, merkezden değişik bir tür hareket mümkündür. Artık sevgi bir hareket değil, bir zihin durumu olacaktır. Bazen sevme, bazen sevmeme halin olmayacaktır. Şimdi o, senin varoluşun haline gelecektir. Sevgi dolu olursun ve her hareketin, her ilişkinin değişik bir kalitesi, değişik bir anlamı, değişik bir derinliği olur. Bu patlama yoluyla zihinden, egodan, bedenden, çeperden tamamen ayrılmış olursun—tamamen ayrılmış.

Özdeşleşmenin yok olması patlamadır. Artık devamlı değilsindir çünkü her devamlılık çeperdedir. Bu çeperle devamlılığı olan bir şey değildir, bu bir sıçramadır. Eğer çeperde dönmeyi sürdürürsen, bir ömür boyu gidebilirsin ama her adım öncekine bağlıdır ve her adım seni bir sonrakine götürür. Bu bağlantılı bir süreçtir. Ama çeperden merkeze sıçramak eskiyle devamlılık göstermez. Devamlılık değildir—öteye bir adım değildir ve önceki adım tarafından ortaya çıkmaz. Tamamen yeni ve nedensizdir.

Bunu anlamak zordur çünkü bu oluşlar ve olaylar dünyasında hiçbir şey nedensiz değildir. Ama modern fizik bu noktaya yaklaşmış; paralel bir duruma gelmiştir. Elektronun hareketi devamlı değildir. Bu yüzden bütün fiziksel bilim, elektronların hareketi nedeniyle yeni bir boyuta girmiştir.

Bu yüzyıldan önce fizik, bilimsel metoda en çok dayanan sistemdi. Her şeyin nedeni vardı, her şey bir devamlılıktı. Ve her şey kesindi çünkü sadece nedensel bir bağlantıda kesinlik vardır. Olaylar nedensiz oluşa- bildiğinde, kesinlik yoktur, uygulanabilecek kurallar yoktur.

Bugün bütün bilim dünyası bocalıyor çünkü elektronun hareketini belirleyemiyorlar. Nedensiz hareket ediyor. Bazen bir noktadan kayboluyor ve arada bir devamlılık olmadan başka bir noktada ortaya çıkıyor. A noktasında elektron kayboluyor; B noktasında ortaya çıkıyor. Ve A ile B arasında varlığının devamı yok. Devamlılık göstermemiştir, yolculuk etmemiştir. Bu gizemli bir şeydir ama ben bunu bir benzerlik olarak alıyorum.

İki tip düşünce vardır: Birincisi mantıksal düşünme, diğeri de benzeşimli düşünme. Mantıksal düşünce sırayla ilerler: "Bu böyle, o zaman şu olacak." Neden belirlenir, sonra etki takip eder. Mantıksal süreç belirli, kesin bir süreçtir. Belirli öncüller verildiğinde, belirli sonuçlar otomatik olarak takip edecektir; özgürlük yoktur. Mantıksal düşüncede özgürlük yoktur. Her şeye geçmiş yol açar, bu yüzden geçmişin baskısı altındadır. Eğer sana belirli miktarda zehir verirsem ölürsün; özgür değilsindir. Belirli bir miktarda zehir ölüme yol açar. Ölüm takip etmelidir; bu bir kesinlik, bir devamlılık, bir nedensel bağlantıdır.

Benzeşimli düşünce ise oldukça değişiktir—tamamen değişiktir. Benzeşimli düşünce bir şekilde şiirseldir. Bir şeyden başka bir şeye mantıksal sıra yoluyla değil, sadece paralellik yoluyla zıplarsın. Örneğin birini sevebilirim ve içinde, "Benim sevdiğim ay gibidir," dediğim bir şiir yazabilirim. Hiçbir bağlantı yoktur. Benim sevdiğimin yüzüyle ay arasında hiçbir nedensel bağlantı yoktur. Hiçbir ilişki yoktur, sadece paralellik vardır. Bir noktadan diğerine hiçbir sırada yolculuk etmeden zıpladım. Bu, tıpkı elektronun hareketi gibidir.

Şairler her zaman böyle hareket etmişlerdir, bir noktadan diğerine benzeşim yoluyla zıplamışlardır. Hiç aşikâr bir benzeme olmayabilir ama eğer şair için bir şekilde bir benzerlik, bir yankılanma varsa, bu yeterlidir. Bir şey yeniden yankılanmıştır. O zaman bir sıçrama, bir sıçrama benzetmesi olur.

Mistisizmin bütün literatürü benzetmedir. Mistikler sana sadece bir benzetme verebilirler, bu kadar çok mesel olmasının sebebi budur. Hepsi benzeşimliydi; İsa benzetmeli konuşuyordu, Buda da, hepsi de. Onlar herhangi bir mantıksal neden veya iddia vermiyorlar. Gerçekten İsa hiçbir zaman ortaya iddia koymamıştır. İddia yoktur, sadece benzetme vardır.

Ancak başkalarının duygu ve düşüncelerini anlayan biriysen benzetilen düşünceyi anlayabilirsin. Eğer böyle biri değilsen anlayamazsın çünkü benzetme mantığa değil senin anlayışlı tutumuna ve aynı süreci içinde de sürdürebilip sürdürememene bağlıdır.

Bu yüzden ben benzetme için elektronun hareketini alıyorum: ruhsal patlama tıpkı bunun gibidir. Eski, çepere damlar; çeperle merkez arasında bir bağlantı yoktur, yolculuk yoktur. Çeperden merkeze seyahat etmezsin. Eğer seyahat edersen çeperden bir bağlantı olacaktır, merkeze doğru ilk adım çeperden atılmış olacaktır ve bir öncekine bağlı olacaktır; o zaman nedensel bir bağlantı vardır.

Sen çeperdeyken birden bire kendini merkezde bulursun. Arada bir seyahat yoktur. Bu patlamadır.

Başka bir benzetmeyi ele alalım çünkü fiziği çok iyi bilemeyebilirsin. Örneğin, Bombay'da uyuyorsun ve rüyanda kendini Londra'da görüyorsun. Sabah uyandığında rüya bittiğinde Londra'dan Bombay'a seyahat etmiş mi oluyorsun? Yine Bombay'da uyurken rüyanda kendini Londra'da görüyorsun. Birisi seni uyandırıyor ve sen Londra'daydın. Londra'da mı, Bombay'da mı uyanırsın? Bombay'da uyanırsın. Ama nasıl geri döndün? Hiç mesafe kat ettin mi? Eğer yol kat edersen uyanmazsın çünkü yol ancak rüyada kat edilebilir. Eğer yol kat edersen, bir uçağa binersen, uçak da rüyanın bir parçası olacaktır. Eğer sadece uyanırsan, rüya Londra'da devam etmez, Bombay'da uyanırsın ve arada seyahat olmaz. Bu yüzden uyanma yeni bir şeydir. Rüyayla bir devamlılık değildir.

Öyleyse çeper düştür—yapmanın düşü, egonun düşü. Bu yüzden Hindistan'daki mistikler, "Bu bir hayal," demişlerdir. "Bu sadece bir hayal; bütün dünya sadece bir hayal." Ve Shankara ve diğerleri bu dünyanın bir hayal olduğunu söylediklerinde bu bir benzetmedir ve yanlış anlaşılmamalıdır. Ama yanlış anlaşılmıştır. Yanlış anlayanların söyledikleri saçmalıkları duymuş- sundur. Bu dünya bir hayal mi? Oysa ne kadar gerçek!

Hintli mistik filozof Shankara da bunu biliyordu. Aslında gerçektir. Ama o benzeşimli konuşuyordu.

"**Dünya bir hayaldir**." Bu söylendiğinde dünyanın gerçekten bir hayal olduğu kastedilmemektedir. Bu sadece, içinde uyandığında, eski farkındalığın devamlılığının olmayacağı anlamındadır. Rüyayla uyanma arasında hiçbir bağlantı bulamazsın. Herhangi bir bağlantı, herhangi bir ilişki bulamazsın. Sadece nasıl Londra'ya gittiğin ve geri döndüğün konusunda şaşırırsın.

Ama gerçekte kimse şaşırmıyor. Rüyası bittiğinde kimse şaşırmıyor. Sen hiç şaşırdın mı? Sadece, "A, bir rüyaymış," dersin ve konu kapanır. Onun hakkında hiç düşünmezsin. Aynı şey patlama oluştuğunda da olur. "Rüya gören varlık eridi. Bir hayaldi ve şimdi merkezdeyim," dersin. Asla, "Nasıl? Nasıl çeperdeyim ve merkeze nasıl geri geldim? Nasıl yol aldım?" diye sormazsın.

İnsanlar Buda'ya sorarlardı: "Nasıl aydınlandın?" Bu soru saçmadır. Bu, bir insana bir rüyadan nasıl uyandığını sormak gibidir. Metodu nedir? Tekniği nedir? Bir rüyadan çıkmaya nasıl çalışabilirsin? Rüya sadece biter ama rüyanın da kendine özgü bitme yolları vardır. Bazen rüya bir kâbus olur, dayanılmaz hale gelir. Sonra da onun dayanılmazlığı, ıstırabı onun bitmesine yol açar.

Böylece eğer çeperdeki hayat bir kâbus haline gelmişse, yaşamak cehennem gibi olmuşsa bunlar seni rüyadan çıkarır. Ama ondan çıktığında, bir nedeninin olmadığını, bir devamlılık olmadığını anlarsın. Bu yüzden buna patlama diyoruz. İçinde yeni bir şey oluyor— tamamen yepyeni bir şey. Bu, eskiye göre düşünerek anlaşılamaz.

Bu nedenle negatif olarak da olsa ne yapabilirsin? Negatif olarak en az üç şey yapabilirsin. Birincisi, farkında ol—sadece bir saniye için bile farkında olabiliyorsan. Senin varlığın olmayan bir geçmişle özdeşleşmiş olduğunun farkında ol. Varlık şu andadır, burada ve şimdi ve sen burada ve şimdi olmayan bir şeyle özdeşleşmişsindir. Bunun farkında ol. Bu farkındalık sana herhangi bir yerde, aniden gelsin. Sokakta yürürken bir an dur, aniden farkında ol. Herhangi bir yerde, herhangi bir durumda, bir an dur ve nerede olduğunun farkında ol—çeperde misin, merkezde mi? Başlangıçta bu, bir saniye için, hatta bir saniyeden daha kısa bir süre için gelebilir. Bir saniyenin bir bölümünde kısa bir bakış olacaktır. Onu hissedeceksin, sonra gidecek. Ama bu bakış derinleşecek ve çeperden merkeze yeni bir hareket, bir zıplama, bir sıçrama—elektronun hareketi gibi—olacak. Durum zamanla derinleşecektir.

Kalabildiğin kadar farkında kal ve her durumu kullan. Örneğin, soluk verdin ve soluk almadın. Bir boşluk vardır—ikisinin arasında çok küçük bir süre, çok kısa bir boşluk vardır. Ne soluk alıyorsun, 11e soluk veriyorsun. Bu boşluğun farkında ol. İçinde bir saniye kal; merkezi hissedersin ve çeperden uzak olursun. Rüyadan çıkarsın.

Uyuyacağın zaman uykunun geldiğinin, senin üzerine indiğinin, senin onun içinde battığının farkında ol. Ne uykuda ne ele uyanık olmadığın bir an vardır. Zihin boyut değiştirmektedir. Sadece bir an için uykuda da değilsindir, uyanık da. Bunun farkına var ve boşlukta kal ve merkeze girmiş olursun. Çeperden çıkmış olursun.

Sabahleyin uyku halinden geri dönersin. Uyanık hale gelmediğin ama uykunun gittiği anı hisset. Her zaman böyle bir an vardır. Zihin bir halden diğerine geçerken bir boşluk vardır. Her yerde bir boşluk vardır çünkü boşluk olmadan değişiklik mümkün değildir ve bu boşlukta asla çeperde olmazsın. Boşluk, çeperle devamlılık halinde değildir.

Söylediğimi tam olarak anlamalısın.

Hiçbir boşluk çeperde değildir; her boşluk merkezdedir.

Tek devamlılık çeperdedir—bir olay olur, başka bir olay olur. Ve arada, boşlukta her zaman merkez vardır. Her zaman merkeze geri dönersin ve başka bir an tekrar çepere gidersin. Ama bu olay o kadar hızlıdır, bir şekilde öyle zamansız gibidir ki normalde bunun farkına varmazsın. Ama eğer farkında, dikkatli, izleyici hale gelirsen yavaş yavaş kısa bakışlar elde etmeye başlarsın.

Birini seversin ve sonra sevgi gider ama henüz nefret gelmemiştir. Bir an vardır. Sevgi çeperde oluşur, nefret çeperde oluşur ama aralarındaki boşluk her zaman merkezdedir. Bu yüzden sevdiğinde çeperde olursun; nefret ettiğinde çeperde olursun. Ama sevgiden nefrete veya nefretten sevgiye değişirken çeperde olmazsın. Boşluk her zaman merkezdedir. Geri atılmışsındır. Çeperde bir şey değiştiremezsin çünkü çeperde sadece bir şey yaparsın. Olmak merkezdedir; değişmek için oraya dönmek zorundasındır. Ama bu geliş ve gidiş öyle hızlıdır, öyle zamansızca hızlıdır ki normalde onun farkına varmazsın.

Her değişimde uyanık ol. Hastalanmışsındır, şimdi hastalık gitmiştir, ama sağlık tam olarak geri gelmemiştir. Farkında ol—merkezdesindir. Çeperde hiçbir değişiklik mümkün değildir. Herkesin uykuya ihtiyacı olmasının nedeni budur çünkü uykuda büyük bir değişiklik olur. Eğer elerin uyuyamıyorsan yaşayamazsın çünkü hayatın her gün bazı değişikliklere ihtiyacı vardır. Her gün bedende, zihinde ve duygularda değişecek pek çok şey vardır. Her gün çok fazla değişiklik vardır. Bu yüzden doğanın seni bilinçsiz hale getirmek için bir yolu olmalıdır çünkü bilinçli olarak merkezde fazla kalmazsın. Bilinçsiz hale gelirsin, böylece çeperden çıkarsın, çepere koşmazsın. Uykudayken bilinç- sizsindir. Böylece merkezde olursun, varlığa yerleşirsin.

Ama uyanıkken bile değişiklikler vardır. Benzetme olarak arabandaki vites değişimini düşün. Çok kısa bir süre için araba boşta kalır. Ve her zaman bu boş pozisyon vasıtasıyla vitesi değiştirirsin. Boş vites demek, hiç vites olmaması demektir. Eğer birinci vitesten ikinci vitese geçeceksen, doğrudan geçemezsin. Önce vites boşa alınmalıdır, sonra değiştirilebilir. Bu, ne kadar uzmanlaşırsan o kadar az zaman alır. Gerçekten de uzman bir şoför her vites değiştirdiğinde boştan geçtiğinin farkında olmaz. Öyle hızlı değişir ki farkına varmasına gerek kalmaz. Sadece öğrenen bir kişi farkındadır, bunun dışında kimse farkında değildir. Ve boş vites öğrenmedeki en büyük zorluktur. Bir hareketten diğerine geçerken boş duruma, merkeze geri dönersin.

Bu yüzden farkında ol.

Diyelim ki biri sana hakaret etti—şimdi değişeceksin, aynı kalamazsın. Çeperde değişmek zorundasın. Aynı yüz alakasız hale gelmiştir, bütün yüzünü değiştirmen lazım. Şimdi içeride neler olduğunun farkında ol. Merkeze gideceksin ve tekrar çepere döneceksin, ancak bu şekilde yüzünü değiştirebilirsin. Bu yüzden eğer biri sana hakaret ederse içinden meditasyon yap. İçine gir. Hakaret eden, sana bir değişiklik noktası vermiştir.

Tantra, arayışta olanların, bilincin değişim durumlarının farkında olmaları için uyarıcı maddeler kullanırdı. Sana maddeyi vermeye devam ederlerdi ve öğretmen, "Boşluğun farkına var," elerdi. Bir noktaya kadar farkında olur, sonra farkındalığını kaybetmeye başlardın. Burada, bilinçten bilinçsizliğe geçerken farkında olmak önemliydi.

Kişi her zaman değişir ve eğer bu değişim anlarının farkına varırsa, merkezin farkına varmış olur.

Bir Zen ustası seni pencereden atabilir ve arkandan bağırabilir, "Farkında ol!" Atıldın, aradasın, pencereyi geçiyorsun, yere çarpmak üzeresin. O bağırıyor, "Farkında ol!" yere düştün, yüzün değişmeli. Şimdi durum oldukça değişik. Oysa sen oraya metafizik bir soru sormaya gitmiştin ve o sana hiç de metafizik olmayan bir şey yaptı. Seni pencereden attı! Tanrı'nın olup olmadığını soruyordun. Seni pencereden atmak tamamen alakasız bir şeydi. Ama, "Farkında ol," diyor.

Tam yüzünü değiştireceğin, durumunu değiştireceğin, pencereden geçtiğin anda sadece bedenin bir değişimden geçmez. Bilinç durumun da bir değişiklik geçirir. Ve bir öğretmen tam olarak ne zaman değiştiğini bilir. Tam zamanında bağıracaktır: "Farkında ol!" Ve o an için onu dinleyebilirsen merkezde olursun—çeperden çıkmış olursun.

Öyleyse herhangi bir değişen durumda, içeri bakmaya dikkat et. Hiç yolculuk yok, sadece çeperden merkeze, merkezden çepere bir zıplama var. Ve hareket tıpkı elektronunki gibi veya rüyalardaki gibi. Bu farkındalığı derinleştir. Bütün yapabileceğin budur. Bu negatiftir çünkü farkındalık bir 'yapış' değildir, farkındalık bir davranış değildir.

Değişen bir durumda olduğunda farkında ol ve hiç hareket olmayacaktır. Farkında olduğunda hareket duracaktır. Eğer farkında olursan soluk bile olmayacaktır. Eğer boğazına bir hançer saplarsan soluk bile durur. O kadar farkında olursun ki her şey durur. Merkeze atılmışsın dır.

Farkındalık bir hareket değildir. Hareket bağımlılığı sadece farkındalıktan kurtulmak içindir ve hepimiz bağımlı olmuşuzdur—kişi bir şey yapmalıdır. Bu bağımlılık devamlılığa yardım eder.

Farkında olmak için her fırsatı kullan—her fırsatı. Ve her gün binlerce ve binlerce fırsat ortaya çıkar. Uyanık ol ve çeperden merkeze olan zıplamayı hisset. Merkezde olmak senin için kolay hale gelebilir. Diyelim evinin dışındasın, hava sıcak oldu. Hemen içeri gidersin. Ne zaman içine gitmek istersen gidebilirsin. Ne zaman dışarı çıkmak istersen çıkarsın. Hiçbir zorluk yoktur. Çeperden merkeze olan hareket bu hale geldiğinde, o zaman patlamayı yaşarsın.

'O zaman' sözünü kullanıyorum... 'Yavaşça' sözcüğünü kullanıyorum. 'Gitgide' diyorum. 'Yavaş yavaş' diyorum. Bu sözcüklerin hepsi alakasız ama başka bir şey yapamam, bu sözcükleri kullanmak zorundayım. Patlamaya göre bunlar alakasızdır. O hiçbir zaman gitgide değildir, hiçbir zaman yavaşça değildir, hiçbir zaman yavaş yavaş değildir. Anidir. Ama bu şekilde anlayamazsın. Bu yüzden senin anlaman—ya da eğer istersen yanlış anlaman diyelim—için bu sözcükler kullanılır.

Dilin bütün düzeni çeper için yapılmıştır. Başka bir şey yapılamaz. Dil, çeperdeki zihinler tarafından yaratılmıştır. Çeperdeki zihinler ona gereksinim duyar. Bu, merkezin değil, çeperin bir gerekliliğidir. Merkez tamamen sessizdir, orada dile ihtiyaç yoktur. Bu yüzden merkezi çeperin diliyle yorumlamalıyız, o zaman da bu olmak zorunda.

Bu yüzden gitgide dediğimde beni yanlış anlama. Asla gitgide demek istemiyorum. Patlama asla yavaş yavaş gelmez. Bu yüzden bu sözcükler sadece senin kendine güvenmen içindir, böyle umabilirsin, senin için anlaşılır olabilir, çeperdeki bir şey anlaşılır olabilir. Bu, rüyadaki bir insana uyanan bilinç dünyasından bahsetmek gibidir. Kişinin saçma bir şey olan rüya dilini kullanması gerekir. Her dil saçmadır. Her ifade bir şekilde saçmadır ama bir şey yapılamaz. Kişi çaresiz hisseder ve bu büyük bir çaresizliktir.

Kişi bir şey bilir—örneğin ben patlamanın ne demek olduğunu biliyorum, merkezde olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Ama sana söyleyemem. Bana sorarsın, sana bir şey söylerim ama her zaman sana anlatamayacağımı bilirim. Konuşmaya başladığımda çeperin dilini kullanmaya başlarım. Çeperin dili kullanıldığında her şey bozulur. Bu yüzden içinde saklı olan anlamları anla.

Zincirleme patlamaları soruyorsun. Bir patlama olduğunda birçok şey olmaya başlar. Bu olgu çok büyük olduğu için, bir kişinin başına geldiğinde, nerede olursa olsun, o kişi bulaştırıcı olur. Bunu istemeyebilir ama bu olmaya başlar. Onun merkezde oluşu, yakınındaki herkesi de merkeze itecektir. Ve bu nedenle insanlar pek çok durumda kendilerini onun tarafından reddedilmiş hissederler.

Örneğin Gurdjieff pek çok insan tarafından itici görülüyordu. Ondan kaçmak istiyorlardı çünkü onun yanındayken bilmedikleri bir şekilde itiliyorlardı. Birçok kadın arayışçı Gurdjieff'ten kaçıyordu çünkü onun yanında olduklarında kendilerini cinsellik merkezinden vurulmuş gibi hissediyorlardı. Onun bir şey yaptığını zannediyorlardı. Hiçbir şey yapmıyordu ama bizim tek çalışan merkezimiz cinsellik merkezi olduğu için ilk vuruş hep orada hissedilir. Gurdjieff'e gelen erkek arayışçılar bunu o kadar hissetmezlerdi ama kadınlar hissederlerdi. Bunun nedeni erkeğin fiziksel bedeninin pozitif biyoelektriğe, dişinin fiziksel bedeninin negatif biyoelektriğe sahip olmasıdır, böylece karşı cinsler birbirini çeker. Aydınlanmış erkek kadın arayışçılar için muazzam bir enerji yayar. Ve iki şey birden olur: Kadın arayışçılar Gurdjieff gibi bir insana doğru çekilir ve aynı zamanda itilir. İçsel vuruş pek çok şekilde hissedilir ve herkes onu kendi şeklinde hissedecektir.

Batıda bu, pek çok nedenle çok derinden hissedilmiştir. Birinci neden ön hazırlıkların olmayışıdır. Hindistan'da arayıştaki kişi gurunun ayağına dokunmalı- dır. Gereksiz görünüyor, formalite gibi görünüyor ama sırlar vardır. Eğer bir öğretmene boyun eğersen, ayağına dokunursan, seks merkezin onun varlığı tarafından vurulmayacaktır çünkü teslim olduğun anda onun enerjisi bütün bedeninde hissedilecektir. Teslim olmuş bir beden bir bütün haline gelir. Bunu hissetmemiş olabilirsin ama şimdi sana söylediğim için artık hisseder ve bilirsin.

Hintlilerin ayağa dokunma yöntemi tamamen toprağa yatmak şeklindedir. Bedenin bütün bölümleri toprağa değmelidir. Biz buna *sashtang* eliyoruz. Bu, toprağın üstünde yatarken bedenin bütün bölümlerinin toprağa değmesi demektir. Birçok bilimsel olay olmaya başlar. Bedenin bir hale gelir ve darbe, sadece bir bölümde değil bütün vücutta titreşir. Sadece belirli bir merkeze değil bütün vücuda girer. Yatay durumdayken darbe senin içinden baştan ayaklara doğru geçer. Eğer dikeysen, ayaktaysan, darbenin bir kısmı senden geçer ama bütün vücudundan geçemez; bacaklarından geçemez. Sendeki tek duyarlı bölüm cinsellik merkezidir, o yüzden cinsellik merkezinden geçer. Eğer öğretmen ortada iken ayakta duruyorsan, onun darbesi, onun titreşimleri senin merkezinden geçer. İtici olabilir veya çekici olabilir; her iki durumda da zorluklar olacaktır. Eğer yerde yatıyorsan, o zaman akım senden geçer, sana dokunur, senin içinde bir baştan bir başa akar ve yatıştırıcı bir etkisi olur.

Bu içsel bilimin geliştiği bu ülkede bu, yüzyıllar sürdü. Ve bu, pek çok deneyimle bilindi çünkü insanlar üzerinde domuzlarda yapıldığı gibi deneyler yapılamaz. Bu şeyleri bilmek yüzyıllar aldı—deneyimler ve olaylar vasıtasıyla. Kişinin güvenle, imanla başlamasını temel koşul haline getirdiler. Eğer imanlı olursan açık hale gelirsin. Eğer şüpheliysen kapalısındır. Eğer kapalıysan, sana patlamaya doğru yardım edebilecek aynı enerji döner durur. Sana sızamaz, kapalısındır. Sana yardım etmek mümkün olmayacaktır. Eğer açık ve güvenliysen, o zaman içinde derine gider. O zaman patlama bir zincirleme patlama haline gelir. Ve bu olabilir, bu her zaman olur. Bu yüzden güvenli bir tutum büyük patlama zincirleri yaratır.

Bazen zincirleme patlama sürekli devam eder, ilk öğretmen ölse bile. Örneğin Sih geleneğinde onuncu guru sonuncuydu. Onuncuya kadar gurular biri diğerini takip ederek devam etti. Ama onuncuda gelenek durdu ve bitti. Nedeni neydi? Govind Singh niye zinciri durdurdu? Namık'tan Govindh Singh'e kadar devamlıydı. Yaşayan bir güçtü ama Govindh Singh'le bitti. Kimse yeterli olmadığı için teslim edilemedi ve gönderilemedi. Kimse onu tamamen, bütünüyle almaya açık değildi ve o yarım olarak verilemez. Ya tamamen açık- sındır ya da değil.

Yarım güven, güven değildir. Bu sadece aldanmadır. Yüzde doksan dokuz inanman da olmaz—yüzde doksan dokuz bile yeterli olmayacaktır. Yüzde bir şüphe bile bütün şeyi öldürmeye yeterlidir çünkü yüzde bir şüphe seni kapalı hale getirir. Eğer açıklıkla güvenirsen, o zaman bir zincirleme reaksiyon olur, o zaman tamamen temasa geçersin. O zaman bu temas sadece bir temas olmaz, o senin varlığının bir bölümü ve parçası haline gelir.

Eğer açıksan, bu senin benden bir şey aldığın anlamında değildir. Böyle bir "ben" yoktur. Başka birinden bir şey alıyor değilsin, sadece sen kendin kendinde yansımış olursun. Biz ego yüzünden ayrı görünüyoruz. Eğer açıksan zincir yüzyıllar boyu devam edebilir. Örneğin Buda'nın zinciri hâlâ devam ediyor. Tabii ki bugün o kadar geniş değil; çok dar bir akım haline geldi ama devam ediyor.

Bodhidharma Hindistan'dan Çin'e gittiğinde amacı birisine bir şey öğretmek veya Çinlilere veya diğerlerine Buda'nın mesajım vermek değildi. Sadece patlamayı verebileceği, ölmeden önce her şeyi transfer edebileceği açıklıkta birini aramak içindi. Bu yüzden dokuz yıl boyunca Çin'de bir duvara bakarak oturdu. Onun yanına gitsen sana bakmazdı bile. Bütün ziyaretçilere arkası dönüktü. Birçok kişi soruyordu, "Bu nedir? Neden böyle oturuyorsun?" Bodhidharma da, "İnsanlara yıllarca baktım ama yüzlerinde bir duvardan başka bir şey görmedim. Kimse alıcı değil; herkes bir duvar gibi. O yüzden artık fark etmiyor. Eğer bana bir duvar olarak gelmezsen, o zaman seninle yüzleşirim, sana bakarım," eliyordu.

Dokuz yıl boyunca Bodhidharma'nın yüzleşebileceği yeterlilikte kimse gelmedi. Sonra Hui Neng geldi. Geldi, arkasında durdu, sonra elini kesti ve Bodhidhama'ya verdi ve "Şimdi bana dön yoksa kafamı keseceğim," dedi. Bodhidharma Hui Neng'e baktı ve "Şimdi adam geldi. Senin için ben bütün Himalayalar'ı geçtim," dedi. Ve yazılı bir şey olmadan bir iletim oldu. Bodhidharma yazılı bir şey bırakmadı, bunun için iletimin yazısız olduğunu söylerler. Sadece Hui Neng'in gözlerine baktı ve bir iletim oldu, bir noktadan diğerine, arada bir yolculuk olmadan.

Bu yüzden bu anlaşılmalıdır. Patlama zinciri de yine bir zıplamadır. Benim bilincimden senin bilincine bir şey gittiğinde, bu bir sıçramadır. Buradaydı sonra orada oldu ve hiç arada olmadı. Hiçbir süreç olmadı. Eğer alıcıysan, eğer açıksan, buradaki alev anında orada da bulunur. Hiç zaman boşluğu olmaz. Zincir sonsuza dek devam edebilir ama hiç etmez. Çok zordur çünkü yaşayan bir usta ile bile açık olmak zordur.

Zihin her şekilde kapalı olmaya çalışır çünkü açık olmak ölmektir. Zihin için o ölümdür. Bu yüzden kapalı olmaya çalışacak, tartışacak, kapalı olmak için pek çok nedenler bulacaktır. Çok saçma şeyler bulacaktır. Daha sonra, başka anlarda, bu şeylerin seni nasıl şüphelendirdiğini, bu anlamsız şeylerin seni nasıl kuşkucu bir hale getirdiğini anlamayacaksın. Anlamı olmayan bu şeylerin hepsi engel yaratırlar. Ve eğer açık değilsen, o zaman zincir, iletim mümkün değildir.

Senin bütün meditasyonun ve benim meditasyon üzerinde bu kadar duruşum ve onu vurgulamam sadece seni açık hale getirmek içindir. Her an açık olabilirsin ve iletim gerçekleşir.

Küçük patlamalar her gün olur. Bunlar sadece merkeze kısa bakışlardır. Ama bu kısa bakışlar yeterli değildir. Yardım edebilirler ama onlarla tatmin olma. Normalde biz bunlarla tatmin oluruz. Kısa bir bakış olur ve kişi tatmin olur. Onu bir servet olarak görür ve hatırlamayı sürdürür. Eğer bu bakış merkezden kenara geçerse bir hatıra haline gelir. O zaman sen onu beslersin, hatırlarsın ve kendini sevinçli hissedersin. Sonra her zaman, onun ne zaman tekrar olacağını merak edersin. O zaman kenarın, hafızanın bir parçası haline gelir. Faydasızdır.

Küçük patlamalar, eğer onları hatıra olarak beslersen ölümcül bile olabilir. Onları at, onları unut. Onların tekrarını isteme. Sadece o zaman büyük olan mümkün olabilir. Sadece o zaman tam patlama mümkün olabilir.

Böyle birçok küçük patlama vardır ama ben onlara dikkat etmem. Ve sen de onlara dikkat etmemelisin çünkü sadece böyle hafızanın bir parçası haline gelirler. Hafızayı yok edemezler; aksine güçlendirebilirler. Bu yüzden küçük bir deneyim, önemsiz bir deneyim işe yaramaz. Onu at. Tam olan elde edilmediği sürece tatmin olma.

Son derecedeki patlamadan önce tatmin olma. Hoşnutsuz kal. Olan hiçbir şeyi hatırlama. Hiçbir deneyim biriktirilmemeli, beslenmemelidir. Olduğu zaman onu al, unut, yoluna devam et. Tam patlama olmadığı sürece... Bundan küçük hiçbir şey işe yaramaz, o yüzden önemseme.

Bir şeyler olmuştur, bir şeyler olmaktadır ama ben küçük patlamalar hakkında hiç konuşmam. Eğer biri bana gelip küçük bir patlama olduğunu söylerse, onu sadece atmaya çalışırım. Bu hatırlanmamalıdır, bu bir engel olacaktır. Geri dönüşün olmadığı noktaya erişene dek merkeze doğru devam et. Bu noktaya geldiğinde o artık senin hafızanın bir parçası olmaz. Sadece kaybolan şeyleri hatırlarsın. Seninle her zaman olan şeyi hatırlamana gerek yoktur.

Gerçekte, sadece deneyim kaybolduğunda farkına varırsın. Eğer, "Seni çok seviyorum," diyorsan bu sevginin sona ermekte olması için her olasılığın var olduğunun farkında ol. Şimdiden bile bitmiş olabilir. Vurgulamanın nedeni budur—"Seni *çok* seviyorum." "Çok" boşluğu doldurmak için bir çabadır. Ve bir boşluk vardır. Sevgi gitmiştir. Sevgi varken onu hisseder ve yaşarsın, sessizlik yeter. Gittiğinde onun hakkında konuşmaya başlarsın. Artık sessizlik yeterli değildir. Aksine sessizlikte ölü sevgi ortaya çıkar. Sessizlikte onu gizle- yemezsin. Şimdi onun hakkında konuşmaya başlarsın. Normalde biz bir şeyleri anlatmak için konuşmayız. Aksine bir şeyleri saklamak için konuşuruz. Sessizlikle, hiçbir şeyi sözcüklerle saklayanlayız.

Herhangi bir küçük patlamanın farkına vardığında onu hafızayla besleme ve tekrarını isteme. Gitmiştir, ölü geçmişin bir parçası olmuştur. Onu at. Ölünün gömülmesine izin ver ve yoluna devam et. Ve gerçek patlama, büyük patlama, son derecedeki patlama oluştuğunda, onu hatırlamazsın. Hatırlamana gerek kalmaz, o seninledir, o senin merkezin olacaktır. O senin varlığın olacaktır, onu unutamazsın. Hatırlamanın veya unutmanın anlamı yoktur. Ve büyük oluşmadığı sürece hiçbir anlamı yoktur.

Ve bana, etrafımdaki insanların patlama yaşayıp yaşamadıklarını sordun. Evet, ona doğru gidiyorlar.
Eğer ona doğru gidiyor olmasalardı benimle uzun süre kalamazlardı, devam edemezlerdi. Bu yüzden bana yetersiz kişiler geldiğinde ya kendi kendilerine giderler, ya da ben gitmelerini sağlayacak durumlar yaratırım. Onlarla bir şey yapılamaz. Ama benimle kalanlar benimle devam ederler. Bunu yapmalarına sadece patlamaya doğru gidiyorlarsa, anlayışları derinleşiyorsa, eğer daha uyanık ve daha farkında hale geliyorlarsa izin veririm. Tabii ki bu yol zahmetlidir, birçok gizli tehlike vardır. Kişi bir adını gider ve sonra iki adını geri düşer; bu her gün olur. Dümdüz bir yol değildir, çaprazlama ilerler. Ve bir düzlem üzerinde değildir; tepelerden geçen bir yol gibidir. Bu yüzden pek çok kereler sadece daha yüksek bir düzlemde, aynı noktaya tekrar gelirsin.

Sadece olasılıkları, potansiyelleri olanların yakınımda olmasına izin veririm; yoksa kendiliklerinden gidecekleri durumlar yaratırım. Birinin gitmesi için bir durum yaratmak çok kolaydır. Birinin kalması için bir durum yaratmak ise çok zordur. Herkes gitmeye hazırdır çünkü merkeze gelmek gerçekten de yegâne güç maceradır. Ve benimle, sürekli bir uğraş içinde olacaklardır. Benimle, kenarda var olamazlar. Zihinleri kenarda olmak için her metodu deneyecektir ama sadece merkeze doğru ilerliyorlarsa benimle kalabilirler.

Benimle olduğunda kenarda olmayı sürdürürsün ve ben merkezde olmayı sürdürürüm. Bütün süreç tıpkı her birinizdeki içsel uğraş gibidir. Varlığın merkezdedir, egon kenarda kalır. Uğraş ve gerilim vardır. Ve bana geldiğinde sen kenar olursun, ben merkez olurum ve aynı uğraş başlar. Ama benimle olmak birçok şekilde yardım eder. Benimle birlikte bir süre devam edebi- lirsen, varlığınla, merkezinle daha kolayca kalabilirsin. Bu olgu her bireyin içinde aynı şekildedir. Hiç fark yoktur.

Sana konuştuğumda, sana senin merkezin olarak konuşuyorum. Benimle olduğunda bu merkezinle birlikte olmak gibidir. Ve bir gün sen de merkeze patladığında bilirsin. Bundan önce bilemezsin, bundan önce sadece bana güvenmen gerekir.

Merkezine geldiğinde daha önce benimle yaşamadığını, sadece merkezinin yansımasında yaşadığını bilirsin. Ama bu, sadece daha sonra, onu geçtikten sonra gelir. Ama bu olacaktır. Herkes potansiyel olarak yeterlidir. Eğer kendini engellerse, bu başka bir şeydir. Yoksa eğer kendini engellemezsen, eğer kendine düşman değilsen herhangi bir buda kadar yeterlisindir ve o şey olacaktır.

7 -iNiSiYASYONUN GiZEMLERi

Sevgili Osho,
Ruhsal hayata başlatılmak ne demektir? İnisiyasyonun daha derin esrarengiz yönleri ve ezoterik önemi nedir? Sannyasin olmayanlara ve sannyasinler'e Sen ne tür bir inisiyasyon veriyorsun? Lütfen bize detaylı olarak anlat.

İnsan uykuda gibi var olmaktadır. İnsan uykudadır—uyanmak olarak bilinen şey de uykudur. **İnisiyasyon demek uyanmış bir kişiyle yakın temas içinde olmak demektir.** Eğer uyanmış bir kişiyle yakın temas içinde olmazsan uykudan dışarı çıkman imkânsızdır çünkü zihin uykunun dışında da rüya görebilir. Zihin artık uyku olmadığının rüyasını görür ve herhangi bir rüyada bunun bir rüya olduğunu bilmenin imkânı yoktur. Sadece ondan çıkınca bunun bir rüya olduğunu bilebilirsin.

İçindeyken bir rüyayı asla bilemezsin. Yalnızca gittiğinde, bittiğinde farkına varırsın. Hiç kimse, "Bu bir rüya," diyemez. Bir rüya için asla şimdiki zaman kullanılmaz. Her zaman sonradan bunun bir rüya olduğunu söylersin, rüyanın kendisi gerçek gibi görünür.

Eğer bir rüya gerçek görünmüyorsa bitecektir. Sadece bir gerçeklik görünüşü varsa rüya yaratılabilir.

İnsanın uykuda olduğunu söylüyorsam bu anlaşılmalı. Biz sürekli, günde yirmi dört saat rüya görüyoruz. Gece dış dünyaya kapalı oluyoruz, içimizde rüya görüyoruz. Gündüz duyularımız dış dünyaya açık olur ama içerde rüya devam eder. Bir an için gözlerini kapa ve bir rüyanın içinde olabilirsin. Bu içerde bir devamlılıktır. Dış dünyanın farkındasındır ama bu farkındalık rüya gören zihni içermeyen bir farkındalık değildir. farkındalık rüya gören zihne dayatılır ama içerde rüya devam eder. Sözde uyanıkken bile neyin gerçek olduğunu görmememizin nedeni budur. Gerçekliğe rüyalarımızı dayatırız. Olanı asla görmeyiz, her zaman yansıttıklarımızı görürüz.

Eğer sana bakarsam ve içimde bir rüya varsa, sen bir yansıtma nesnesi haline gelirsin. Rüyamı senin üzerine yönlendiririm ve senin hakkında anladığım her şey benim rüyamla, benim yansıtmamla karışmış olacaktır. Seni seversem, bana bir şekilde görünürsün. Seni sevmezsem, bana tamamen farklı görünürsün, aynı değil- sindir. Seni yalnızca bir ekran olarak kullanıp rüya gören zihnimi üstüne yansıtmış olurum. Seni sevdiğimde rüya değişiktir, bu yüzden değişik görünürsün. Seni sevmediğimde, sen aynısındır, ekran aynıdır ama yansıma farklı olur. Şimdi seni, benim başka bir rüyam için ekran olarak kullanıyorumdur. Rüya yine değişebilir.
Seni yine sevebilirim, o zaman bana yine farklı görüneceksindir. Hiçbir zaman olanı görmüyoruz. Her zaman kendi rüyamızın olanın üstüne yansımasını görüyoruz.

Böylece rüya gören zihin etrafında gerçek olmayan bir dünya yaratır. *Maya*, hayal ile kastedilen budur. Hayal derken, dünyanın olmadığı, dışarıdaki gürültünün olmadığı kastedilmemektedir. Öyledir—ama olduğu şekliyle, rüya gören zihin içerde hareketini sürdürdüğü sürece biz bunu bilemeyiz. Birisi için gürültü müzik olabilir, bir başkası için sadece gürültü; bazı anlarda gürültünün farkına varmayabilirsin, başkalarında varabilirsin; bazı anlarda onu kaldırabilirsin, bazı anlarda dayanılmaz, katlanılamaz olur. Gürültü aynıdır, sokak aynıdır, trafik aynıdır ama senin rüya gören zihnin değişir.

Rüya gören zihinle etrafındaki bütün her şey yeni renkler alır. Dünyanın maya, hayal olduğunu söylerken bu dünyanın olmadığı anlamında değildir; vardır. Ama bizim gördüğümüz şekliyle, bu görüş hayaldir. Hiçbir yerde bulunmaz.

Böylece birisi uyandığında, bu basitçe dünyanın yok olması değildir ama uyanmadan önce bildiği haliyle dünyanın tamamıyla yok olmasıdır. Onun yerine tamamen yeni bir dünya, nesnel bir dünya gelir. Senin tarafından verilen bütün renkler, senin tarafından senin rüya gören zihnine göre verilen bütün şekiller, bütün anlamlar ve yorumlar artık yoktur.

Bu maya dünyasına, bu hayal dünyasına, bu yansıma dünyasına göre biz asla tek bir dünyada yaşamıyoruz. Her insan kendi dünyasında yaşıyor. Ve rüya gören insanların sayısında dünya var. Ben her biriniz için aynı değilim. Herkes benim üstüme bir şey yansıtıyor. Bana göre ben birim. Ama eğer ben kendim de rüya görüyorsam, o zaman benim için bile ben her an farklıyım. Her an için yorumum değişecektir. Eğer uyanırsam aynı olmam. Buda, bir yerde kişinin aydınlanıp aydınlanmadığım anlamanın yolunun, deniz suyu gibi her yerde aynı olup olmadığına bakmak olduğunu söylemiştir. Deniz suyu herhangi bir yerde, her yerde tuzludur.

Eğer uyanırsam, o zaman kendim için aynı olurum—sadece bu hayatta değil bütün geçen hayatlarımda. Ezelden beri hep aynı olmuşumdur. Gerçek ben hep aynı kalmıştır. O değişmez, sadece yansıma değişir. Ekran aynı kalır—film değişir, resim değişir. Ama ekran hiçbir zaman görünmez. Hiçbir yansıma olmadığında ekranı görürsün, yoksa ekran görünmez. Ve ekran aynı kalır. Resim değişir ve sen bende bir değişiklik görürsün. Eğer ben uyanmışsam, ben, benim için hep aynı olurum ama sen bana pek çok yönden bakarsın çünkü bana, yansıtma yapacak olan rüya gören zihninle gelmişsindir. Birisi için bir arkadaş gibi görünebilirim ve bir başkasına bir düşman gibi görünebilirim. O kendini yansıtacaktır.

Kendi etrafımızda bir dünya yaratıyoruz ve herkes kendi dünyasında yaşıyor. Çarpışma olmasının nedeni bu; dünyalar çarpışıyor, senin dünyan ve benimki. Bu yüzden iki kişi bir odada yaşamaya başladığında orada yaşayan iki dünya olur ve çarpışma kaçınılmazdır. Odada yaşayan sadece iki kişi değildir. Odada iki kişi için yeterince yer vardır—ama odada iki dünya için yer yoktur. Bir odada ne zaman iki kişi olursa, iki dünya da vardır.

İnsan toplumunun, İnsan ilişkilerinin bütün çelişkisi insanlar arasında değil, dünyalar arasındadır. Eğer, gerçekte, ben rüyaları tarafından yaratılmış bir dünyası olmayan bir insansam ve sen de rüyaları tarafından yaratılmış bir dünyası olmayan bir insansan, bir odada hiçbir çarpışma olmadan sonsuza dek yaşayabiliriz çünkü bu oda iki kişi için yeterlidir. Ama iki dünya için bütün gezegen bile yeterli değildir. Her birey bir dünya olduğu için çok fazla dünya var. Herkes kendi dünyasında yaşıyor ve herkes kapalı. Bu bir uyku. Etrafında yansımalardan, fikirlerden, kavramlardan, yorumlardan oluşan bir duvar var. Hiçbir yerde olmayıp sadece senin içinde olan şeyleri yansıtmayı sürdüren bir projektörsün ve bütün dünya bir ekran haline geliyor. Derin bir uykuda olduğunun farkına kendi başına varamazsın.

Hijra diye bir Sufi ermişi vardır... Rüyasında bir melek görünür. Ona biriktirebildiği kadar su biriktirmesini zira yarın bu dünyanın bütün sularının şeytan tarafından zehirleneceğini ve bu suyu içenlerin delireceğini söyler. Bu yüzden fakir bütün gece su biriktirir. Ve gerçekten de olay gerçekleşir. Ertesi sabah herkes delirir. Kimse bütün şehrin delirdiğini bilmemektedir. Sadece fakir deli değildir ama bütün şehir fakir delirmiş gibi konuşmaktadır. O, diğerlerinin delirdiğini bilmektedir ama kimse ona inanmaz. Hijra kendi suyunu içmeye devam eder ve yalnız kalır ama bu şekilde devam edemeyecektir. Kimse onu dinlemez ve şimdi onun yakalanıp hapse gönderileceği söylenmektedir.

Bir sabah onu yakalamaya gelirler. Ya ona hasta gibi davranılacak ya da hapse girecektir. Özgür bırakılamaz çünkü tamamen delirmiştir. Dedikleri anlaşılır değildir, başka bir dilde konuşmaktadır. Fakir, onların anlamasını sağlamaya çalışırken çaresizdir. Geçmişlerini hatırlatmaya çalışır ama onlar her şeyi unutmuşlardır. Geçmiş hakkında, onları delirten o sabahtan önceki herhangi bir şey hakkında hiçbir şey bilmemektedirler. Anlayamazlar ve fakir de onlar için anlaşılmaz hale gelmiştir. Fakirin evinin etrafını sararlar.

Ve fakir, "Bir dakika verin," der. "Kendimi iyileştireceğim." Ortak kuyuya koşar, suyu içer ve onlara benzer. Şimdi bütün şehir mutludur. Fakir şimdi iyidir. Şimdi deli değildir. Aslında şimdi delirmiştir! Ama şimdi ortak dünyanın bir parçasıdır.

Eğer herkes uykudaysa, sen asla uykuda olduğunun farkına varmazsın. Eğer herkes deliyse ve sen de deliysen, bunun farkına varmazsın.

İnisiyasyonla kastedilen, senin uyanmış birine teslim olmandır. Sen, "Onu anlamıyorum. Anlayamam ve ben deli ve uyumakta olan bu dünyanın bir parçasıyım. Ben her zaman rüya görüyorum. Benim mantığım düzmece çünkü ne zaman hareket edersem, zihnimin mantıksız tarafından hareket ediyorum. Her zaman bilinçsizce hareket ediyorum, sonra oıu mantıklı hale getiriyorum. Birine âşık oluyorum ve sonra niye âşık olduğumu mantıklı hale getiriyorum—mantık nerede? Olaylar bu şekilde oluyor. Önce bir şeyi seviyorum, sonra onu sevme nedenlerimi buluyorum. Önce sevme geliyor, sonra mantıklı hale getirme. Ve sevmek mantıksızdır," diyorsun.

Bu his uyumakta olan bir insandan bile gelebilir çünkü uyku her zaman derin değildir. Uyku iki durum arasında gider gelir, bazen çok derin olur, sonra yukarı çıkar, alçalır. Uyku hiçbir zaman bir düzeyde değildir. Uykuda yükselip alçalmalar vardır; sıradan uykuda bile yükselip alçalmalar vardır. Bütün gece aynı düzlemde değilsindir. Bazen çok derine gidersin, öyle derine ki sonra bir şey hatırlamazsın. Eğer çok derin uyursan, sabah, "Hiç rüya görmedim," dersin. Rüya görmüşsündür ama uyku o kadar elerin olmuştur ki hatırlayamamak- tasındır. Şimdi senin rüya gördüğünü gösterebilen araçlar var. Sen inkâr edersin çünkü orada hafıza yoktur— o kadar derindeydin, bilinçli hafıza ile aranda o kadar çok mesafe vardı ki zihin rüyadan bir şey alamamıştır. Bazen uyku çok alçaktadır, tam sınırdadır. O zaman rüyanı hatırlayabilirsin. Normalde her zaman uyanmadan hemen önceki sabah rüyalarını hatırlarız çünkü uyku çok alçaktır ve boşluk çok küçüktür.

Sıradan uyku pek çok seviye, pek çok düzey arasında bir iniş çıkıştır. Bazen uyku ile uyanma arasında bocalıyorsundur. Böyle bocalarken, iniş çıkışlar tam sınırdayken dışarıdan bir şeyler duyabilirsin. Uykuya geçmişsindir, bir şey duyarsın, birisi bir şey hakkında konuşmaktadır. Bir şeyler anlaşılır, bir şeyler kaybolur ve sen duyabilirsin. Ama tam uykuda, derin uykuda olduğunda birisi konuşursa duyamazsın. Yorumlama im-kanı yoktur, anlama imkanı yoktur; duyamazsın.

Normal uykudaki aynı şey, benim hakkında konuştuğum metafizik uykuda da olur. Bazen sınır çizgisinde, Buda'ya çok yakın olursun. O zaman Buda'nın neden bahsettiğin, neler söylediğinden bir şeyler anlayabilirsin. Bir şey anlayabilirsin. Tabii ki, bu hiçbir zaman tam söylendiği gibi olmaz. Ama en azından bir şeyin vardır, gerçeğe bir göz atmışsındır.

Bu yüzden metafiziksel uykusunun sınır çizgisinde olan bir kişi inisiyasyon isteyecektir. O, bir şeyler duyabilir, bir şeyler anlayabilir, bir şeyler görebilir. Her şey bir sis bulutunun arkasında gibidir ama yine de bir şeyler hisseder. Bu yüzden uyanmış bir kişiyle yakınla- şabilir ve ona teslim olur. Uykulu bir kişi tarafından bu kadarı yapılabilir. Teslim olmak için bu kadarını yapabilir. Bu teslim oluş, onun, uykusundan oldukça farklı bir şeylerin olduğunu anlaması demektir. Bir şekilde bunu hissetmektedir. Tam doğru olarak bilemez ama bunu hisseder.

Bir buda geçtiğinde, uykunun sınırında olanlar bu adama bir şey olduğunu anlarlar. Değişik davranmaktadır, değişik konuşmaktadır, değişik yaşamaktadır, değişik yürümektedir. Bu adama bir şey olmuştur. Sınır çizgisinde olanlar bunu hissedebilir. Ama uykudadırlar ve bu sınır çizgisinde duruş kalıcı değildir; tekrar derin uykuya geçebilirler. Ama tek bir sözcük bile onları çıkarabilir, böylece daha derin bilinçsizliğe düşmeden önce uyanmış kişiye teslim olabilirler.

Bu başlatılanın tarafından inisiyasyondur. "Kendi kendime hiçbir şey yapamıyorum. Çaresizim. Ama şu an teslim olmazsam tekrar elerin uykuya geçebileceğimi biliyorum. O zaman teslim olmak imkânsız olur," der. Bu yüzden kaybedilemeyecek anlar vardır. Ve bu anları kaybeden kişi bir daha bunları yüzyıllar boyu, birçok hayatlar boyu elde edemeyebilir çünkü sınır çizgisine gelmek bir kişinin elinde değildir.

Bazen senin kontrolünün ötesinde birçok nedenle olur. Uykunu kontrol edemezsin. Bazen senin olduğun yerden bir buda geçer. **Teslim olabilirsin ama sadece sınırdaysan.**

Buda'nın hayatında çok anlamlı bir hikâye vardır..

O uyanmış olduğunda yedi gün boyunca sessiz kaldı. Konuşmak istemedi. Bu çok güzel bir hikâyedir. Tanrılar rahatsız oldu çünkü Buda sessiz kalırsa, sınırdakilere ne olacaktı? Derin uykuda olanlara bir şey yapamazdı; bir Buda bile onlar için bir şey yapamazdı. Ve zaten uyanmış olanlara da bir şey yapamazdı, onların yardıma ihtiyacı yoktu. Ama hemen sınırda olan birkaç kişi vardı ve sadece küçük bir itiş onları uyandıracaktı. Onun varlığı onları uyandırmak için yeterli olabilirdi.

Bu yüzden Tanrılar Buda'ya geldiler, ona dua ettiler ve konuşmasını istediler. Buda onlara, "Yardım edilemeyecek kişiler var. O kadar uykudalar ki onlara konuşmak faydasız. Beni dinleyebilecek kişiler zaten uyanmış. Onlarla konuşmaya ela gerek yok. Öyleyse neden benim konuşmamı istiyorsunuz? Bu anlamsız. Sessiz kalmama izin verin," eledi.

Ve Tanrılar, "Ama kalan bir kategori var. Anlayacak kadar uyanık olmayanlar var—onlar tam sınırda. Onlar senin dediklerini dinlemeyebilirler ama sadece bir sözcük bile onları dışarı çekebilir. Konuşmalısın. Bir insan, binlerce ve binlerce yıl sonra bir buda haline geliyor. Konuşmalı, sessiz kalmamalı. Fırsat kaçırılmamalı," elediler.

Buda ikna oldu. Evet, üçüncü bir kategori vardır.

Bu üçüncü kategori başlatılanların kategorisidir, orta kategoridir.

Başlatılan kişinin tarafından bu, teslim olmaktır, inisiyasyon, teslim olmak dernektir. İnisiyasyon ve başlatılan kişi için kullanılan Budist terimi *shrotopanna'*dır, bu, akıma giren kişi demektir. Buda tıpkı bir akını gibi akmaktadır. Kendini teslim eden kişi akıma düşer ve akmaya başlar, artık shrotapann'dır. Akım sana gelemiyor. Evinin kenarında akıyor, onun içine atlayabilirsin. Ama eğer yüzmeye başlarsan, direnmeye, akımla savaşmaya başlarsın. O zaman amaçların, bir yere varma gayen olacaktır.

Bu yüzden aydınlanmış kişiye gelip tartışmaya başlayanlar vardır. Sebepler isteyeceklerdir, kanıt isteyeceklerdir, ikna olmak isteyeceklerdir. Bu yol mücadeledir—aydınlanmış kişi ile mücadele ederler. Bu, aydınlanmış kişiye zarar vermez ama sana zarar verir ve çünkü an kaçırılmaktadır. Orta kategorideydin, bu yüzden gelmiştin. Ama şimdi anı kaybetmektesindir; tekrar derin uykuya girebilirsin. Teslim olmak, akıntıyla birlikte olan, kendini akıntıya veren kişi demektir.

Artık nehir akar; o da onu izler. Sadece bir bırakma, tamamen bırakma içindedir. Başlatılan için inisiyasyon, bir bırakma, kesin bir güven, tam bir teslim demektir. Asla yarım olamaz. Eğer yarım teslim oluyorsan, teslim olmuyorsun demektir, sadece kendini kandırırsın. Yarım teslim olamaz çünkü yarım teslimde bir şeyleri geride tutuyorsundur ve bu geride tutma seni tekrar derin uykuya itebilir. Teslim olmayan bu bölüm ölümcül olacaktır; her an tekrar derin uykuda olabilirsin. Teslim her zaman tamdır. İnisiyasyonda iman bu yüzden önemlidir ve hep önemli olacaktır.

İmana, tam bir koşul, tam bir gereklilik olarak her zaman ihtiyaç vardır. Ve tam olarak teslim olduğun anda, her şey değişmeye başlar. Artık rüya âlemine geri dönemezsin. Bu teslim olma bütün yansımayı paramparça eder. Bütün tasarlayan zihni paramparça eder çünkü bu tasarlayan zihin egonun boyunduruğu altındadır. Ego olmadan yaşayamaz. Onun ana merkezi egodur. Biri için arkadaşım eliyorum. Neden? Biri için düşmanım diyorum. Neden? Düşman benim egomu yaralayan kişidir ve arkadaş da benim egomu besleyen kişidir. Bu nedenle, "İhtiyaçta arkadaş olan kişi arkadaştır," eliyoruz. Neden ihtiyaç? İhtiyaç nedir? İhtiyaç, egon acıktığında olur, o zaman arkadaş bilinir. Bizim rüya dünyamızın, rüya gören zihnimizin temeli egodadır. Eğer teslim olursan, en temeli teslim etmişsin demektir. Tamamen teslim olmuşsundur. Artık bocalamaya devam edemezsin çünkü rüyadan vazgeçilmiştir.

Bu yüzden başlatılanın tarafından bu tam bir teslimiyettir. Başlatılan kişi tarafından inisiyasyonun ne olduğunu anlamak çok zor değildir. Çok basittir. Bu sadece uyumakta olan ama uyanmak için yardım isteyen bir kişidir ve uyanık bir kişiye teslim olur. Bu çok basittir. Çok karmaşık değildir.

Ama seni başlatan kişi için bu çok karmaşık, çok zordur. Normalde biz teslim olmanın çok zor olduğunu düşünürüz. Çaresizsindir, bir şey yapamazsın. Teslim olmayabilirsin ama daha çok şey bildiğinde teslim olma noktasına geleceksin. Bir gün bu gelmek zorundasındır çünkü başka bir şey yapamazsın. Teslim olmayan bir tutumla devam edemezsin çünkü bu senin için perişanlık, keder ve cehennemi andıran durumlar yaratacaktır. Bir gün hüsranın, kâbusun nedeniyle teslim olacağın bir an gelecektir. Bu, inisiyasyonun zor bölümü değildir. Bu çok basit bir şeydir. Ama seni başlatan kişi için bu çok zor bir iştir; bunun içinde pek çok şey vardır. Birçok şey ekzoterik değil ezoteriktir. Ekzoterik, dışarıdaki şeyleri anlayıp sonra ezoterik, içsel şeylere doğru ilerlemek iyidir.

Teslimiyete ilk karşılık gelen şey sorumluluktur. Uyuyan kişi teslim olur, uyanık olan kişi sorumluluğu alır. Bir Buda'ya, bir İsa'ya, bir Muhammed'e gidip teslim olduğunda, o bütün sorumluluğu alır. Seninle birlikte olanı teslim edersin. Daha fazla bir şey teslim edemezsin—sen uyku ve rüyadan başka bir şey değilsin. Bunu teslim edersin—uykunu, rüya görmeni, bütün geçmiş saçmalığını teslim edersin.

Teslim etmek geçmiştendir; sorumluluk her zaman gelecek içindir. Geleceğin yoktur, sadece hülyalı bir geçmişsin. Birçok hayatın içindeki hatıraların, rüyaların teslim edilir. Bunu da teslim etmen çok güç olur. Bunu, bu tozlu geçmişi bile teslim etmek çok zordur. Seninle olan başka bir şey yoktur. Uykudaydın ve rüya görüyordun. Birçok rüya kaydın vardır—iyi veya kötü, güzel veya çirkin, ama bütün rüyalar aynıdır. Kaybolmadan önce teslim olursun: o da büyük bir zorlukla, mücadeleyle olur, buna karşı da geride bir şeyler tutmaya, direnmeye çalışırsın. Bir şey saklanmalıdır. Ama neyin var ki? Uzun bir rüya serisinden, uzun bir uykudan başka hiçbir şey.

Böylece başlatılan için o, geçmişi teslim etmektedir. Seni başlatan için ise gelecek için bir sorumluluktur. O sorumlu olabilir ve sadece o sorumlu olabilir. Sen asla sorumlu olamazsın—uykuda olan bir kişi nasıl sorumlu olabilir? Sorumluluk asla uykunun bir parçası değildir. Uykunda bir cinayet işlersen, eğer uykusunda yürüyen bir uyurgezersen ve bir cinayet işlersen, hiçbir mahkeme seni sorumlu bulmayacaktır çünkü sorumluluk yoktur. Derin uykuda olan bir kişi nasıl sorumlu olabilir? Rüyaların için hiçbir zaman sorumluluk hissetmezsin. Rüyalarında her şeyi yapabilirsin ama asla sorumluluk hissetmezsin. Cinayet işleyebilirsin ama bunun sadece bir rüya olduğunu söylersin.

Sorumluluk uyanışla gelir. Bu, hayatın gerçekten temel bir kuralıdır. Uykuda olan kişi kendisi için bile sorumlu değildir ve uyanmış olan kişi başkaları için bile sorumludur.

Aydınlanmış, uyanmış bir kişi senin yarattığın bütün karmaşa için bile kendini sorumlu hisseder. Bir buda şefkat hisseder. Bir buda senin suçların, senin günahların için suçlu hisseder; kendini karışmış, sorumlu hisseder. Senin bilmediğini bilir ve tamamen farkındadır. Örneğin diyelim ki üçüncü dünya savaşı olacak. Uyanmış kişi onun geleceğini bilir. Her gün daha yakınlaşmaktadır. Yakında hepimizin üstünde olacaktır. Sen elerin uykudasındır. O uyumamakta, rüya görmemektedir. Radar gibi tamamen bilinçlidir; gelen geleceği bilir. Suçlu hisseder, bir şey yapmalıdır.

Örneğin, diyelim ki bir uçaktasın, gökyüzünde uçuyorsun. Uyursun, rüya görürsün ama pilot farkın- dadır. Eğer herhangi bir şey olacaksa, eğer motor gürültü, çok küçük bir gürültü yapmaya başlarsa; eğer kimse bir şey bilmiyorsa ama bir şeyler yolunda gitmiyorsa, sadece o sorumlu olacaktır. Başka kimse sorumlu değildir. O tamamen uyanıktır ve böyle olan tek kişidir.

Bir buda bizim bütün suçlarımız ve günahlarımız için kendini sorumlu hissedecektir. İsa'nın bütün hikâyesi bu sorumluluk üzerine kurulmuştur. Hıristiyanlığın bütünü, bütün kavram sorumluluktan başlar. İsa, Âdem'den bize kadar insanların bütün günahları için kendini sorumlu hisseder. İsa sorumlu hisseder ve suçlarımızın affedilmesi, bağışlanması için Çarmıhı omuzlarına alır. Hiçbir şekilde sorumlu değildir. Eğer Âdem bir şey yaptıysa ve bütün insan zihni bir şey yaptıysa, o niye sorumlu olsun? Dogmatik Hıristiyanlar bunu yüzyıllardır tartışmışlardır. Isa hiçbir günah işlememiştir ama yine de ben diyorum ki uyanmış olduğu için kendini sorumlu hissediyordu. Uyanışın olgusu dolayısıyla uykuda olanların yaptıklarından sorumlu hale geldi. Yükü arttı, çarmıhı ağırlaştı. Onun çarmıha gerilişi semboliktir, bizim yaşamamız için ölmüştür. İsa'nın çarmıha gerilişi bu yüzden tarihi bir olay haline gelmiştir.

Bütün insan ırkı için sorumluluk hisseden biridir ve insanoğlunun dönüşmesi için ölür. Ama onun ölümüyle bile biz dönüşmedik. Onun mesajı bizim rüyamızda duyuldu ve onu kendi yollarımızla yorumladık. Ondan sonra onun hayatı rüya gören dünyamızın bir parçası haline geldi. Kiliseler ve dogmalar yarattık, mezhepler yarattık. Katolik ve Protestan mezhepleri ve daha birçokları oluştu. Bütün saçmalık pek çok şekilde döndü ve dünya aynı kaldı.

Ona tapmaya başladık. Yani onun hakkında rüya görmeye, onun Tanrı'nın oğlu olduğunu söylemeye başladık. Başlatılmadık, dönüşmedik. Aksine, bunun yerine onun gerçekliğini bizim rüyamız haline dönüştürüyoruz. Onun için bir kilise yaratıyoruz, ondan bir idol yaratıyoruz, ona tapıyoruz—ve uykumuza devam ediyoruz. Gerçekte onu bir sakinleştirici olarak kullanıyoruz. Bir Pazar işi haline geliyor. Haftada bir gün ona gidiyoruz ve sonra kendi yolumuzda devam ediyoruz. İyi uyumamıza yardım ediyor, vicdanımız rahatlıyor, kendimizi dindar hissediyoruz. Kiliseye dua etmeye, tapınmaya gidiyoruz ve eve aynı şekilde dönüyoruz. Rahatlıyoruz. Artık dindar olma, dönüşme yükü kalmıyor. Tapındığımız ve dua ettiğimiz kiliseye gittiğimiz için dindar olmuş oluyoruz. Zaten dindar olmuş oluyoruz ve bütün her şey aynı şekilde sürüyor.

Teslimiyete karşılık gelen şey sorumluluktur. Sorumluluk, cevap verebilirlik demektir, İsa'nın senin için cevap verebilir hissetmesi demektir. O, eğer Tanrı varsa, kendisinin sorumlu olacağını hissediyor. Ona sorulacak ve o, insanlığa olan şu veya bu şey için cevap vermek zorunda kalacak. Sorumluluğun anlamı budur. O, bunu kendisinde olan doğal bir şey olarak görüyor. Eğer gelip ona teslim olursan, senin için özellikle sorumlu oluyor.

Krishna, Arjuna'ya, "Her şeyi bırak. Bana gel, ayaklarımda bana teslim ol," diyebildi. İsa, "Ben gerçeğim. Ben kapıyım, ben geçidim. Bana gel, benden geç. Ben senin kıyamet gününde şahidin olurum. Ben senin için cevap veririm," diyebildi. Bu bir benzetmedir. Aslında her gün kıyamet günüdür ve her an hüküm anıdır. Hiçbir son gün olmayacaktır. Bu sadece İsa'nın konuştuğu insanlar tarafından anlaşılacak olandı: "Sizin için sorumlu olacağım ve Tanrı sorduğunda sizin için cevap vereceğim ve orada bir şahit olarak bulunacağım. Bana teslim olun; ben sizin şahidiniz olacağım," diyordu.

Bu büyük bir sorumluluktur. Uykuda olan kimse onu alamaz çünkü uykuda kendi sorumluluğunu bile almak zordur. Başkalarının sorumluluğunu taşıyamazsın. Başkalarının sorumluluğunu ancak kendinde sorumluluk kalmadığında, kendin tanı olarak yüksüz olduğunda—yani artık sen diye bir şey olmadığında—taşıyabilirsin. Artık olmamayı bildiren pek çok şey vardır.

İsa, "Ben cennette olan babanın oğluyum," elediğinde gerçekte söylemek istediği, babası olarak bilinen kişinin oğlu olmadığı, annesi olarak bilinen Meryem'in oğlu olmadığıdır. Neden? Bazen bu çok acımasız görünür. Bir gün bir kalabalıkta duruyordu ve birisi, "Annen Meryem geldi. Seni bu kalabalığın dışından çağırıyor, seni bekliyor," dedi. Ve İsa, "Benim annem yok! Benim annem ele kimmiş? Benim babam kim? Kimse benim annem değil, kimse benim babam değil," eledi. Acımasız görünüyor. Anne kalabalığın dışında duruyor. Onu bekliyor ve İsa ona, "Kimse benim annem değil, kimse benim babam değil," diyor. Neden? Sadece senin rüya düzenini inkâr ediyor. "Bu benim babanı, annem, karım, kardeşim." Bu rüya gören zihnin, rüya gören dünyanın, yansıma dünyasının düzenidir ve İsa bunu inkâr eder. Ve anneni inkâr ettiğinde bütün dünyayı inkâr etmişsin demektir çünkü her şey—bütün dünya— onunla başlar. Bu başlangıçtır, bu hülyalı dünyaya gelişin köküdür, ilişkinin köküdür, samsara'nın köküdür.

Eğer anneni inkâr edersen, her şeyi inkâr etmişsin demektir. Derin uykuda olanlar için acımasız görünebilir ama bu sadece bir gerçektir. "Cennette olanın oğluyum," vurgusu sadece, "Ben birey değilim. Ben Meryem'in oğlu İsa değilim. Ben Tanrısal gücün, evrensel gücün bir parçasıyım," demek içindi.

Böyle hisseden, evrenin parçası gibi hisseden bir kişi seni başlatabilir. Yoksa, kimse seni başlatamaz. Hiçbir belirli birey birini başlatamaz. Ve bu çok fazla olur, her gün olmaktadır—kendileri uykuda olan kişiler başka uykuda olanları başlatmaktadırlar; bu, körün köre yol göstermesi gibidir. İkisi de hendeğe düşerler. Uykuda olan hiç kimse bir başkasını başlatamaz. Ama ego başlatmak ister; bu egoist tutumun çok yanlış olduğu görülmüştür.

Bütün inisiyasyon olayı, onun bütün gizemi, bütün güzelliği, başlatmaya hakkı olmayanlar tarafından çirkin hale getirilmiştir. Sadece içinde ego olmayan, içinde uyku olmayan, içinde rüya olmayan birisi inisiyasyon yapabilir. Yoksa inisiyasyon en büyük günahtır çünkü sadece başkalarını değil kendini ele kandırmış olursun—çünkü inisiyasyon büyük bir sorumluluktur, en son derecedeki sorumluluk. Şimdi başka birisi için sorumlu hale geliyorsundur. Başka birisi için sorumlu olmak basit bir oyun değildir, eline imkânsızı almaktır. Delilikte olan başka birisi için sorumluluğu almaktır.

Bu yüzden bu sorumluluk sadece tam teslimiyet varsa alınabilir; yoksa alınamaz. Kendini geri çeken birinin sorumluluğu alınamaz çünkü o kendini devam et- (irecektir; seni dinlemeyecektir. Seni kendi yolundan yorumlayacaktır.

Bir Sufi hikâyesi vardır...

Zengin bir adam ölmüş. Çok nadir görülen bir şekilde sadece zengin değilmiş, aynı zamanda da bilgiliymiş. Oğlu sadece on, on iki yaşlarında olduğu için köyün yaşlılarına, *panchayata* okumaları için bir vasiyetname bırakmış. "Mallarımdan en çok beğendiklerinizi alın; ondan sonra çocuğuma verin," demiş. Vasiyetname güneşin doğuşu kadar açıkmış.

Beş kişi bütün malları kendi aralarında paylaşmışlar. Herhangi bir değeri olan ne varsa bölüşmüşler. Kullanışsız olan birazcık bir şey dışında hiçbir şey kalmamış. Onu kimse almak istememiş, o yüzden çocuğa verilmiş. Ama yaşlı adam oğlu için de büyüdüğünde açılmak üzere bir mektup bırakmış. Büyüdüğünde oğlan bu mektubu açmış, mektupta, "Yaşlılar tabii ki vasiyetnameyi kendi yollarından yorumlamış olabilirler. Büyüdüğünde ona bu yorumu yap. Bu benim yorumum, benim söylemek istediğim: En çok beğendiklerinizi alın ve sonra en çok beğendiklerinizi oğluma verin," yazıyormuş.

Oğlan mektubu yaşlılara götürmüş. Onlar daha önce bu anlamı anlamadıkları için malı kendi aralarında paylaşmış durumdaymışlar. Her şeyi geri vermişler çünkü şimdi anlam açıkmış ve oğlan artık hazırmış. Mektupta aynı zamanda, "Senin alma zamanın gelmeden onların vasiyetnameyi kendi açılarından yorumlamaları iyi olur çünkü eğer sana doğrudan, yaşın gelmeden verirsem, bu yaşlılar onu yok eder. Bıraktım ki sen teslim almaya hazır olana kadar onu kendi malları gibi korusunlar," yazıyormuş. Ve onlar da onu kendilerinin gibi korumuş durumdaymışlar.

Yarım teslimiyet olduğunda her mesajı, her tavsiyeyi, her emri senin en çok hoşuna giden yönden yorumlarsın. Uykunda, uykulu zihninle ona anlam verirsin. Bu yüzden kişi tam teslim olmadan sorumluluk alınamaz. Ve bir kişi tam olarak teslim olduğunda, tüm sorumluluk ustaya, uyanmış kişiye gelir. O zaman tam olur.

Eskiden, inisiyasyon kolay değildi; bu en zor şeydi. Bu olgu öyle bir şeydi ki güç olmak zorundaydı. Kişi inisiyasyon için yıllarca beklemek zorundaydı. Bir ömür boyu bile bekleyebilirdi çünkü kişi hazır olmadan başlatılmıyordu. Bu bekleme aşaması bir deneme zeminiydi. Sen sabırlı mısın? Bekleyebilir misin? Sadece beklerken olgunluğun belli olur. Bir çocuk bir saniye bile bekleyemez. Eğer bir oyuncak isterse, onu hemen ister; bekleyemez. Zihin ne kadar sabırsız olursa, olgunluğu o kadar azdır. Bu yüzden eski günlerdeki inisiyasyondan önce kişinin pek çok yıl beklemesi gerekirdi. Bu bekleme bir deneme zeminiydi ve bu bekleme aynı zamanda bir disiplindi.

Örneğin Sufiler sadece sen belirli bir süre bekledikten sonra seni başlatırlar. Sorgulamadan, ustanın kendisinin cevap vereceği anı beklersin.

Kişi pek çok şey yapmak zorundaydı. Örneğin bir Sufi ayakkabıcı olabilir. Eğer başlatılmak istiyorsan ona yıllarca ayakkabıcılıkta yardım etmen gerekir ve bu sorgulanamaz bile. Ayakkabıcılıkla ne olacak? Nasıl kendini bilen bir kişi haline geleceksin? Nasıl Tanrısal olacaksın? Bunun ayakkabıcılıkla ne alakası var? Eğer alakayı sorarsan bile atılırsın çünkü bu seni ilgilendirmez.

Alakanın ne olduğunu bilmek ustanın işidir. Sen nasıl bilebilirsin? Sen Tanrısallığı bilmiyorsun, bu yüzden ayakkabıcılıkla ne ilgisi olduğunu bilemezsin; bilemezsin. Biri beş yıldır bekliyor ve ustaya ayakkabıcılıkta yardım ediyordur. Usta, ayakkabıcılıktan başka bir şeyden bahsetmemektedir. Beş yıldır beklemektesindir—ama bu bir meditasyondur. Bu sıradan bir meditasyon değildir, onun yoluyla temizlenirsin.

Bu basit, sorgulanmayan bekleme, bu güven tam teslimiyet için zemini hazırlayacaktır. Ve bazen bu dışarıdan çok kolay görünür. O kadar kolay değildir, çok zordur. Zihnin direnecektir, zihnin sorular soracaktır, zihnin sorunlar çıkaracaktır. "Ne yapıyorum? Doğru bir şey mi yapıyorum, yoksa zamanımı boşa mı harcıyorum? Bu adamla, bu ayakkabıcılıkla birlikte olmaya değer mi? Bu herhangi bir şekilde arayışla ilgili mi?" diye soracaktır.

Zihin sormaya devam edecektir. İçinde köpürüyor olup yine de soramayacaksındır. Güvenmek, zamanını beklemek zorundasın. Eğer bir yıl bile bekleyebilirsen, zihin kendi kendine sessizleşecektir. Onu günlük olarak beslemezsen, ona günlük olarak yardım etmezsen devam edemez. Onun tarafından günlük olarak rahatsız edilmezsen, devam edemez. Sen sadece bekliyordun ve zihin de konuşuyor, sorular buluyordu.

Sen bekledikçe, bekledikçe ve bekledikçe, soru anlamsız hale gelecektir. Zihin yorulacaktır. İlgisini kaybedecek, ölüme gidecektir. Ve beklemene rağmen, artık sorgulamanın olmadığı bir an gelecektir. Sorgulama olmadığında, usta cevap verecektir. Müridin içinde hiç sorgulamanın kalmadığı an ustanın cevaplayacağı andır çünkü şimdi duyabilirsin. Senin konuşman durmuştur, şimdi sessizsindir, artık bir geçit haline gelmişsindir. Ama normalde biz zihni günlük olarak besleriz. Rahatsız oluruz, bir saat sürüp sürmeyeceğini görmek için bile bir saat beklemeyiz. Bu zihnin devam edip edemeyeceğini bekleyip göremeyiz bile.

Devam edemez, çünkü zihinle hiçbir şey kalıcı değildir, Kendi kendine gidecektir.

Tibetli bir Usta, Milarepa bunu bir kural haline getirmişti; kendisine bir şey sormaya gelen olursa, ona yedi gün bekledikten sonra cevap veriyordu. Bu kişinin her şey için ödemek zorunda olduğu fiyattı. Eğer bu an sorarsan, seni dışarı atar ve "Yedi gün bekle, soruyla kal," elerdi. Ve gerçekten yedi gün soruyla kalamazdın. Yedi gün çok uzundur.

Bazen biri bana gelir ve bana bir soru sorar ve eğer ben onu atlatıp iki dakika için bile olsa başka bir şeyden bahsedersem, soruyu unutur; bu soru için asla tekrar gelmez. Bir saat konuşabilir ve bu soruyu bir daha sormaz. O sadece geçici bir heves, bir dalgadır, bir anlamı yoktur. Bu yüzden eğer beş yıl bekleyebil irsen, aynı olmayacaksın dır.

Beklemek büyük bir zorluk olacaktır. Eskiden inisiyasyon, uzun bir beklemeden sonra yapılıyordu. O zaman teslimiyet kolaydı ve sorumluluk alınabiliyordu. Şimdi her şey değişti, kimse beklemeye hazır değil. Modem zihnin en akut: hastalığı telaştır. Modern zihnin yeni olgusu zaman bilincidir; zihinde oluşan temel değişiklik zaman bilincidir. O kadar zaman bilinçli hale geldik ki tek bir saniye için bile bekleyemiyoruz. Bu bir imkânsızlıktır.

Bütün bu çağın çocuksu hale gelmesinin nedeni budur. Hiçbir yerele olgunluk yok çünkü olgunluk beklemenin bir yan ürünüdür. Ve bekleme zaman bilinci ile değil, zamansız bilinçle mümkündür. Bu zaman bilinci yüzünden inisiyasyon imkânsız hale gelmiştir. Başlatılamazsın. Buda'yı koşarken geçip, sorarsın: "Beni başlatır mısın?" Koşarken sokakta Buda'ya rastlarsın. Ve bu üç, dört sözcüğün söylenmesi bile ayakta duran bir pozisyonda olmamıştır, koşmaktasındır.

Olgunluk imkânsız hale geldi. Ama bir engel olan bu zaman bilinci neden en büyük engeldir? Daha önce neden yoktu? Şimdi neden bu kadar büyük?

Zaman bilinci sadece ölümden korkar hale gelirsen derinleşir. Bunun farkında olmayabilirsin ama ölümün ne kadar çok farkına varırsan, o kadar zaman bilinçli hale gelirsin. Tek bir saniye bile kaybedilmemelidir. Ölüm oradadır; kaybedilen her an sonsuza dek kaybedilir. Ve ölüm yakınlaşıyor, öleceksin, o yüzden her saniyeyi kullan. Bekleyemezsin çünkü beklemek sadece ölümü beklemek demektir. Ölüm geliyor, kimse bekleyemez. Yarın ne olacağını kimse bilemez. Bir sonraki an ölüm gelebilir. Rahatsız olabilirsin, titremeye başlarsın, koşmaya başlarsın.

Modern zihnin bütün bu koşuşu ölüm korkusu nedeniyledir.

Tarihte ilk defa olarak insanlar ölümden bu kadar çok korkuyorlar çünkü ilk defa olarak ölümsüzlükten bu kadar bihaberler. Eğer ölümsüzlüğün farkındaysan, o zaman telaş olmaz. Sonsuzluğun içinde yaşıyorsun ve her zaman yeterince zaman, gerekli olandan fazla zaman vardır. Hiçbir şey kaybolmaz çünkü zaman sonsuzdur. Bu yüzden eğer bir saniye kaybolursa, bu daha az zamanın kaldığı anlamına gelmez. Zamanın aynı kalır çünkü sonsuzdur. Ölçüsüz bir hazineden hiçbir şey kaybedemezsin. Kaybetmeye devam edebilirsin, hiç fark etmez; kalan aynıdır. Ondan bir şey alamazsın. Ama bizim zamanımız kısıtlı. Zaman kısa ve ölüm orada.

Biz sadece ölecek olan bedenin bilincindeyiz, ölümsüz olan içsel bilincin bilincinde değiliz. Eski günlerde ölümsüzlüğün bilincinde olan insanlar vardı. Ölümsüzlük bilinçleri yüzünden bir atmosfer, içinde telaş olmayan bir **noesfer** (dünyayı kaplayan gerçekler ve bilgiler katmanı) yarattılar. Her şey hareket ederse bile yavaş hareket ederdi. O zaman inisiyasyon kolaydı, o zaman beklemek kolaydı, teslimiyet kolaydı, o zaman sorumluluklar kolaydı. Şimdi bunlar zor hale geldi. Ama yine de bir alternatif yoktur; inisiyasyon gereklidir. Eski inisiyasyon imkânsız hale geldi, bu yüzden onun yerine yeni bir inisiyasyon gelmelidir. Eskinin yerine yenisi gelmelidir. Benim bütün çabam buna yönelik.

Eğer telaş içindeysen, seni işlerinin yoğun temposu içinde başlatırım çünkü yoksa hiç başlatma olmaz. Bir önkoşul olarak senden beklemeni isteyemem. Önce seni başlatmalı sonra bekleyişini pek çok şekilde uzatmalıyım. Birçok vasıtayla seni beklemeye ikna edeceğim çünkü bekleme olmadan olgunluk olmaz. Bu yüzden sen hazır olduğunda eski günlerde ilk olabilecek yeni bir inisiyasyon olacaktır. Şimdi bu ilk olamaz.

Bazen insanlar şaşırıyor. Bazen biri bana gelir; benim hakkımda bir şey duymamıştır, beni tanımamaktadır ve ben onu *sannyas'a* başlatırım. Bu saçmadır, hiç anlaşılabilir değildir. Ama ben biliyorum. Ve yaptığım her şeyi bile bile yapıyorum. Bu inisiyasyon sadece başlangıçtır çünkü sadece bu inisiyasyon yoluyla onun beklemesi için vasıtalar yaratabilirim; yoksa bekleyemez. Ona, "Beş yıl bekle ve seni sonra başlatacağım," dersem bekleyemez. Eğer bunu ona şimdi verirsem, bekleyebilir.

Bu yüzden böyle olsun, hiç fark etmez. Süreç aynı olacaktır. Sen bekleyemediğin için ben değişiyorum. Sonradan beklemene izin vereceğim ve sonra ikinci bir inisiyasyon olacak. Birincisi resmi inisiyasyondur, ikincisi gayrı resmi. İkincisi bir oluş şeklinde olacaktır. Sen bana sormayacaksın, ben vermeyeceğim; sadece olacaktır. En içteki varlıkta olacaktır ve olduğunda bileceksindir.

Artık bu dünya için, bu an için başka hiçbir yol mümkün değildir. Bu zaman—bilinçli zihin için başka yol yoktur. İlk önce seni iteceğim, sonra senin üzerinde çalışmaya başlayacağım. Çalışına da oldukça değişik olacak. Aynı olamaz. Örneğin, aklınla çok fazla çalışmam gerekecek, önceden bu asla gerekli değildi. Her zaman bir engel olarak düşünülürdü. Ben de onun bir engel olduğunu biliyorum; akılla hiçbir şey olmayacağının farkındayım. Ama aklınla çalışmak ve uğraşmak zorundayım çünkü şimdi eğer biri aklın gerekli olmadığını söylerse, bu ifade senin aklın tarafından yorumlanır. Sadece o kişiyle bağın kopar, aranızda daha ileri bir yakınlık olamaz. Bu bir kapının kapanışı olacaktır. Bugün bu söylenemez. Tabii ki bu temel gerçektir ama söylenemez. Eskiden söylenebiliyordu.

Artık aklınla yapacağım çok şey vardır. Ve aklınla daha önce hiç çalışılmamış bir şekilde, kapasitenin üstünde öyle bir çalışmalıyım ki sen, "Aklım at," cümlesi için hazır olabilesin—daha önce değil. Eğer söylenen her şeyin mantıklı olduğuna ikna olursan—ki akıl çok kolay ikna olur çünkü çok yüzeysel bir bölümdür—sadece o zaman mantıksız olana başlarını. Bu gerçek başlangıçtır.

Ama kalbine gelmek için aklın yollarında dönüp durmam gerekir. Aklın labirentinde seyahat etmek gerekir—gereksizdir ama bu çağ için gerekli olmuştur. Şimdi, mantıksız olan bile mantıklı bir çabayla bulunabilir.

Bu bekleme süreci aklın, öteye doğru eğitilmesi olacaktır ve ben aynı zamanda seni meditasyona doğru zorlar ve iterim. Eskiden meditasyon çok gizli, çok ezoterikti. Sana, sadece tamamen hazır olduğunda verilirdi çünkü o, en gizli hazinenin en gizli anahtarıydı. Yalnızca tamamen hazır olduğunda verilirdi, yoksa verilmezdi.

Ama ben senin hazır olmanı beklersem, o sana hiç verilmeyecektir. Bu yüzden sana anahtarı veriyorum— tabii sahte olanı. Onunla oynayabilirsin ve onunla bekleyebilirsin. O anahtardan çok beklemenin faydası olacaktır. Sahte bir anahtarla bile daha rahat olursun. Ama anahtar öyle bir şekilde yapılmıştır ki eğer onu kullanmaya devam edersen gerçek hale gelir. Anahtar öyle bir şekilde yapılmıştır ki eğer onu kullanmaya devam edersen ...

Kapının kilidini şu anda açamaz. Anahtar sahtedir, sahip olmaması gereken köşeleri vardır. Ama onunla denemeyi sürdürürsen, bu köşeler aşınacak, gidecektir. Gerçek bir anahtar haline gelecektir ve her gün biraz daha fazla hareket edecektir. Sanırım beni anlıyorsun. Onu başka bir anahtarla değiştirmeyeceğim—aynı anahtar çok fazla kullanımla gerçek anahtar olacak. Gereksiz köşeleri gidecek. Ama kapıyı hemen şimdi açacak hazır anahtarı vermek için senin hazır olmanı bekleyemem. Kapı hazır, anahtar hazır ama *sen* hazır değilsin.

Böylece iki yol vardır. Eski yokla beklemen gerekir. Sana, "Beş yıl bekle. Bu kapı, bu anahtar ama beş yıl bekle. Bana bir daha anahtarın nerede olduğunu sorma. Kapıya meraktan bile olsa dokunma, kilide yaklaşma. Bekle! Kilide baktığını görürsem bile seni atarım. Sadece bekle. Hiç kilide bakma, açgözlü olma. Bu anahtardır. Sana hazır olduğunda vereceğim," derim. Bu eski yoldur. İnsanlar yıllarca, hatta ömürler boyunca beklerlerdi.

Bir hikâye vardır...

Bir mürit üç hayat boyunca beklemiş. Usta onun ne kadar bekleyebileceğini test ediyormuş. Ona, "Senin ne kadar bekleyebileceğini merak ediyorum," demiş.

Mürit de, "Tamam, ben de senin ne kadar bekleyebileceğini göreceğim," demiş.

Bu iki kişi için de bir bekleme olacakmış; asla bunun tek taraflı bir bekleyiş olacağını düşünme. Eğer sen bekliyorsan, ben de bekliyorum. Ve benim daha çok acelem var çünkü bir daha olmayabilirim. Böylece mürit, "Bakalım kim daha fazla bekleyebilecek," demiş.

Ustaya zor gelmeye başlamış. Üç hayat daha gelmesi gerekmiş ve mürit bekliyormuş. Her defasında mürit gelip oturuyor ve her defasında aynı hikâye tekrarlanıyormuş.

Sonunda usta sabrını kaybetmiş ve "Bu anahtarı al. Sen kazandın, beni yendin," elemiş.

Mürit, "Niye böyle acele ediyorsun? Ben daha çok bekleyebilirim," demiş.

Usta, "Sen bekleyebilirsin ama ben bu bekleme için boşuna dünyaya geliyorum ve sonsuza dek devam edebilirsin gibi görünüyor. Onun için bu anahtarı al," demiş.

Ama mürit, "Bu anahtar bana geldi çünkü böyle uzun bir bekleyişin kendisi bir anahtar haline geldi. Artık ona ihtiyacım yok," demiş.

Usta, "Acele etmemin nedenlerinden biri de buydu—çünkü eğer daha fazla beklersen anahtarın verilmesine gerek kalmayacaktı. Bu bekleyiş anahtar haline gelecekti," elemiş.

Bu eski yoldu. Önce bekliyordun, sonra anahtar veriliyordu. Şimdi bu mümkün değildir, bu yüzden bütün her şeyi değiştirmem gerekir. Sana anahtarı veririm, onunla oynayabilirsin. Meşgul olmadan bekleyemezsin ama meşgul olursan bekleyebilirsin. Artık anahtarın, kilidin, kapın, hazine hakkında duyduklarının vardır; her şeyin vardır. Hazine hakkında konuşmayı sürdürürüm. Anahtarın vardır. Bekleyebilirsin, kilit ve anahtarla oynayabilirsin. Ve bu oynayış ve bekleyiş nedeniyle sahte anahtar gerçek anahtar haline gelir.

Ustanın sorumluluğu senin teslimiyetine karşılık gelir. Ustanın, müridin yaptıklarına karşılık gelmeyen pek çok yaptığı şey vardır. Sadece bir şey usta ile mürit arasında karşılıklıdır, bu köprüdür. Müritten gelen teslimiyet, ustadan gelen sorumluluk—bu köprüdür. Sadece ustadan gelen birçok şey vardır. Gerçekte, müridin fazla bir şey yapması gerekmez, ustanın pek çok şey yapması gerekir. Ve bu doğrudur, olması gereken budur. Mürit her zaman kendisinin çok fazla şey yaptığını düşünür ama çok şey yapan ustadır.

Sana bir şey işaret edebilir. Seninle, aynı anda pek çok katman üzerinde çalışmak zorundadır. Vücudunla çalışmak zorundadır ve bunu anlayamazsın çünkü bedeninin hiç farkında değilsindir. Bedenin hakkında hiçbir şey bilmiyorsundur. Bedenini sadece aç olduğunda, ağrı ve hastalık hissettiğinde bilirsin; o kadar. Bu bedeninle tek temastır. Bedenin ne kadar muazzam bir olgu olduğunu bilemezsin.

Usta bedeninle çok şey yapmak zorundadır çünkü bedenin dönüşmezse, en içteki ele alınamaz. Ve bunu öyle bir şekilde yapmalıdır ki bedeninle bir şey yaptığını anlamamaksın, çünkü eğer farkına varırsan, bu bilinç bedeninde rahatsızlıklar yaratacaktır. Ve usta bir şey yapamayacaktır. Çünkü bu, bedenin gizli bir olgusudur, sadece sen onun farkında olmadığında çalışacaktır. Eğer farkına varırsan, çalışmaz.

Bir deney yapabilirsin. Yarın yemek yerken bilinçli ol, sonra midenin yiyecekleri yaşamak için gıdaya dönüştürdüğünün bilincine var. Yirmi dört saat bilinçli ol ve hasta gibi hissedeceksindir, miden rahatsız olacaktır. Gıda tarafından beslenemeyeceksindir, zehir haline gelecektir. Onu tamamen atman gerekecektir, bütün sistem rahatsız olacaktır.

Bu yüzden uykuya ihtiyacın olacaktır. Uykuda, vücudun daha iyi çalışabilir. Bilinçli değilsindir. Birisi hasta olduğunda, doktor önce uykusunun iyi olup olmadığına bakar. Yoksa hiçbir ilaç işe yaramaz, hiçbir yardım verilemez. Ona yardım edilemez çünkü vücudu çalışamaz, fazla bilinçlidir. Bu bilinçlilik yüzünden gereksiz yere pek çok hastalığımızı sürdürürüz. Bir kere miden rahatsız olduğunda, onun hakkında bilinçli olursun. Sonra mide iyileşir ama bilinçlilik devam eder; sonra da bu bilinçlilik rahatsız eder. Ve bu tehlikeli bir döngü haline gelecektir—bilincin mide tarafından rahatsız edilir ve mide bilinç tarafından rahatsız edilir. Artık dışarı çıkamazsın. Onun içinde devam edersin ve bu hayat boyu süren bir şey haline gelir.

Bir gün uykun kaçmıştır. Başka bir gün iyisindir ama bilinçli hale gelmişsindir, bugün de uykunun gelmeyeceğini düşünürsün. Bugün bilinçli hale gelmişsindir. Uyku gelmeyecektir, fazla bilinçlisindir. Artık ertesi gün daha da bilinçli olacaksındır.

Bu yüzden ustanın bedeninle yapacağı ama sana bahsedemeyeceği pek çok şey vardır. Sadece bir temas bile bir şey yapıyor olacaktır, sadece başının üstüne koyduğu bir el bile bir şey yapıyor olacaktır. Eski dünyada, eski insanlarla bu çok kolaydı. O kadar beden— bilinçli değillerdi. Zaman bilinci ile karşılıklı bir olgu olan bir beden bilinci vardır. Ben buna *ölüm*—bilinci diyorum. Gerçekten de 11e kadar fazla ölüm—bilinçli olursan, o kadar beden bilinçli olursun.

Bugün herkes o kadar beden—bilinçli hale geldi ki utandırmadan ona dokunamazsın. Utandığı anda, temas, onun içsel anlamı, içsel çalışması durmuştur. Öyle alıngan hale geldik ki herkes sürekli kimsenin ona dokunmaması gerektiğinin farkında. Bir kalabalıkta duruyorsun: Herkes dokunuyor ama içinde bir yerde her zaman dokun almamaya çalışıyorsun. Her şey zorlaştı, gereksiz yere zorlaştı.

Birçok şekilde, bedeninin değişebileceği vasıtalar yaratmak zorundayım. Meditasyon metotlarımda sadece senin vücut merkezini değiştirmek için arındırıcı bir bölüm ekledim. Hiçbir eski meditasyonda bu eklenmemiştir çünkü bu bölüm usta tarafından gerçekleştirilebilir. Onun dokunuşu, herhangi bir merkeze sadece tek bir teması arınma yaratabilir. Ama artık bu çok zordur.

Örneğin Zen öğretmeninin elinde bir değnek olurdu. Bu değnekle dövebilirdi. Hiçbir Batılı bunun anlamını anlayamaz—en anlayışlı olanlar bile. Ve bir Zen öğretmeni de bunun anlamını söylemeyecektir.

Bu basit bir dövme değildir; bu belirli bir merkeze bir şey sokmaktır. Hiç dövmek değildir. Ama bunun saklı olması gerekir. Diyelim ki senin omurgana, belirli bir noktaya vuruyor. Eğer sana, "Bu bölgeye, vücudunun belirli bir şekilde çalışması için dokunuyorum," derse utanırsın. Bunu söylemeyecektir. "Uykulu oldu-
ğunu hissediyorum, bu yüzden seni dövüyorum," diyecektir. Ne zaman uykulu olursan gelip sana vuracaktır ve bu vuruş bütün işi kamufle etmek için gizli bir numaradır. "Beni dövüyor!" diye düşüneceksindir. Dokunduğu merkezin farkına varmayacaksındır. Ama şimdi bu da kullanılamayacaktır.

İçsel akımını değiştirmek için *asanalar* kullanılırdı, *mudralar* kullanılırdı ama bunların hepsinin uzun süre uygulanması gerekir. Şimdi kimse o kadar uzun süre uygulayamaz. Ve onların ortalıkta değil herkesten uzak bir yerde uygulanması gerekir. Çünkü belirli asana ve mudraları

uyguladığında belirli merkezler o kadar duyarlı hale gelirler ki tamamen tek başına kalman gerekir. Yoksa içine pek çok rahatsız edici etki alacak- sındır çünkü merkezlerin açıktır.

Bu yüzden ustanın, vücudunla yapması gereken pek çok şey vardır. Yeni metotlar oluşturmak onun görevidir çünkü eski metotlar faydasız hale gelir. Daha çok şey bildiğinde daha fazla farkında olacağın için yeni metotlar kullanmak gerekir. Ve sadece aydınlanmış kişiler yeni metotlar kullanabilir. Aydınlanmamış olup da inisiyasyon yapanlar eski metotlara güvenmek zorunda kalacaklardır çünkü yeni metotlar düzenleyemezler. Onlar eski derken neyin kastedildiğini bile bilmezler, sadece dışsal hareketleri bilirler. Bu yüzden hatha yogayı, pranayamı kullanmayı sürdüreceklerdir; devam edeceklerdir. Her yeni aydınlanmış kişiyle bu dünya yeni vasıtalar kazanır; yoksa yeni vasıtalar kazanamaz. Ve her yeniçağın araçlara ihtiyacı vardır çünkü zihin değişmiştir.

Bu yüzden ustanın bedeninle yapacağı çok şey vardır; bu başlangıçtır. Ve bunun zor tarafı, senin bunun farkında olmaman gerekmesidir. Bu yüzden bir ustayla yaşamak, bir tekkede yaşamak, bir ustayla uyumak anlamlıdır—çünkü o zaman bedenin, sen farkında olmadan, onun çalışmasına duyarlı hale gelir. Ustalar seni bilinçsiz hale getirmek, senin bedeninle çalışmak için zehirli maddeleri bile kullanmışlardır. Anestezi, sadece cerrahlar tarafından kullanılmaz; ustalar da onu kendi yollarından kullanmışlardır. Tamamen bilinçsiz olduğunda onlar çalışabilirler çünkü normalde bir yılda yapılamayan iş bir saniyede yapılabilir çünkü o zaman bu noktaya dokunulabilir, bu nokta döndürülebilir, değiştirilebilir. Bütün akım değişik hale getirilebilir.

Sonra işler daha zor hale gelir çünkü kullanılacak enerji cinsellik merkezindedir. Daha bile zor hale gelir—bu da bütün kompleksin bir parçasıdır. Zaman bilincinden, ölüm bilincinden, cinsiyet bilincinden bahsediyorum, bunlar hep bölümlerdir. Ne kadar çok ölüm—bilinçli olursan, o kadar cinselliğe düşkün olusun—çünkü cinsellik antidottur. Cinsellik hayatın başlangıcıdır ve ölüm sonudur; eğer ölümün farkına daha çok varırsan, cinselliğin de daha çok farkına varırsın. Sadece ölümün bilincinde olan bir toplum cinselliğin bilincinde olacaktır. Bu cinsellik olmayacaktır demek değildir ama onun bilincinde olmayacaktır; bu sadece doğal bir şey olacaktır.

İlkel bir topluma gidip bir kadının göğsüne dokunabilirsin ve onun ne olduğunu sorabilirsin. Hiçbir ahlak değerine, hiçbir utangaçlığa, hiçbir cinselliğe değinmeden otomatik bir şekilde cevap verecektir. Onun çocuğa süt vermek için olduğunu söyleyecektir.

Enerji cinsellik merkezinde bulunur. Ve cinsellik merkezinin o kadar farkındayız ki onu sürekli koruruz ve gergin hale geliriz, yardım etmek gitgide zorlaşır. Pek çok vasıta yarattım ve çok fazla boyuttan çok değişik şeylerden bahsetmek zorundayım. Örneğin cinsellikten süperbilince geçmek hakkında yalnızca seni rahatlatmak için bu kadar çok konuştum. Eğer cinsellik merkezinde rahat olursan, eğer gerilim yoksa, enerji yukarı salınabilir.

İnisiyasyon veren için ilk yapılacak şey bedeninin değişmesine yardım etmektir. Bedenin değişmelidir çünkü onun başına yeni bir olgu gelecektir. Gelecek, inecek yeni patlama için, konuğun olacak yeni enerji için hazırlanmalıdır. Bu yüzden sen bir ev sahibi haline gelmelisin. Bütün düzen değişmeli.

Normalde olduğumuz bu düzen işe yaramaz. Bu biyolojik bir düzenlemedir. Bedenin normal yapısı, bedenin düzeni biyolojiktir. Sadece bir cinsellik aracı olarak kullanılır. Bütün süreç sadece onu devam ettirmek içindir. Doğa söz konusu olduğunda bedeninden başka bir beklenmediği için bu şekilde düzenlenmiştir. Şimdi sadece ırkını devam ettirmek istemiyorsun, bütün biyolojik süreci değiştirip biyolojik olmayan, ruhsal olan yeni bir boyut yaratmak istiyorsun. Bedeninin bütün yapısının değişmesi gerekecektir

Bu yüzden ustanın bedeninle çok çalışması gereke- çektir, sonra duygularınla çok fazla çalışacak ve hatta daha da fazla aklınla çalışacaktır. Bu bilinçli, ekzoterik bölümdür. Öğretmen, inisiyasyonda dışsal bölümlere bir şey yapacaktır. Ama içsel, ezoterik bölüm de vardır. Bunun üzerinde, telepatik mesajlarla, rüyaların vasıtasıyla, görüntüler vasıtasıyla, gizli iletişimler vasıtasıyla çalışılır. Aklın doğrudan sakinleştirilebilir; ona konuşulabilir ve direkt olarak sakinleştirilebilir ama duyguların değil. Burada dolaylı olarak çalışmak gerekir; duygularının değiştiği, dönüştüğü ortamlar yaratılmalıdır.

Ama bu da dışsal bir şeydir. Duyguların, aklın, bedenin, bunlar bedeninin dış kısmıdır. Sen içerde yaşarsın, senin varlığın içeride, derindedir. Bu varlık da dönüştürülecektir. Bu, telepatik yollardan, ezoterik, gizli yollardan olur. Rüyaların kullanılabilir—bunlar kullanılır. Sen rüyalarının farkında olmayabilirsin ama ustan farkındadır. Ve o senin uyanık halinden çok rüyalarınla ilgilidir. Senin sözde uyanma bilincin sahtedir. Gerçek değildir; sen bununla ifade edilmezsin, sadece hareket edersin. Rüyaların daha gerçektir. Freud rüyaların analizini, tanımış olduğu bir simyasal gelenek nedeniyle kullandı. Bir ezoterik daireden dışarıya bir şey sızmıştı. Tabii ki senin rüyalarını doğrudan bilemezdi; sana rüyalarını itiraf ettiriyor, senin rüyalarını göstermeni, hatırlamanı, onlar hakkında konuşmanı sağlıyordu. O zaman onu analiz edebiliyordu. Ama inisiyasyonda usta rüyalarını bilir. Rüyalarının içine girebilir, onlara şahit olabilir. Ve o zaman senin hakkında, senin kendinin farkında olduğundan daha fazla gizli şey bilir.

Edgar Cayce, ona rüyan hakkında bir şeyler söylediğin, oto—hipnotik bir komaya girebiliyordu. Senin eksik bağlantıların oradaydı. Bilinçsiz halinde rüyanın içine girebiliyor ve rüyanın bütün resmini görebiliyordu. Sonra sana, "Bunlar eksik bağlantılar, bu senin tam rüyan," diyordu. Ve kimsenin sabah uyandığında rüyasını tam olarak hatırlamaması seni şaşırtacaktır—bu imkânsızdır.

Bilinçli zihin işleri ele aldığında bütün her şeyi bozar çünkü mesaj bilinçsizdendir. Bilinçliye karşıdır, o bozar, o yorumlar. Bir şeylerin eksik olmasına, bir şeylerin eklenmesine neden olur ve her şey saçma bir hale gelir. Sen bunun sadece bir rüya—anlamsız—olduğunu söylersin. Hiçbir rüya anlamsız değildir; onların senin uyanık anlarından daha elerin bir anlamı vardır.

Bu yüzden ustanın senin rüyalarınla çalışması gerekir. Eğer rüyalarınla çalışmazsa, senin uyanman için de çalışamaz çünkü içinde rüya yaratan şey, bütün her şeydir. Bunun yok edilmesi, bilincinden kökünden çıkarılması gerekir. Rüya görme mekanizmasının tamamı kırılmalı, tamamen kökünden sökülmelidir. Tamamen kökünden söküldüğünde önce rüya görmeyi kaybettiğini hissedersin, sonra da uykuyu kaybettiğini. Uyuyacaksındır ama bir şey uyanık kalacaktır. Beden sabahleyin tazelenmiş olacaktır ama sen hep bilinçli kaldığını bilirsin. Eğer rüya görme kaybolursa, uyku da kaybolur.

Rüya görmenin uykuya sürekli bir yardımı olduğunu öğrenmek şaşırtıcı olabilir. Rüya görmeden uyuyamazsın, rüya görmek uykunun devam etmesine yardım eder. Örneğin, uykunda acıkırsan uyanırsın. Beden seni kaldıracak, "Git ve bir şey ye!" diyecektir. Eğer susarsan beden, "Git ve bir şey iç!" diyecektir. Ama rüya yapısı yardımcı olacaktır; "Tamam," diyecektir. Rüya yapısı bir rüya yaratacaktır. Suyu rüyanda içersin—o zaman uykudan uyanmaya gerek kalmaz, gereksinim duyulan şeyi almışsındır. Rüya gerçeğin yerini almıştır ve uyumaya devam edebilirsin.

Çalar saatin çalıyor, saat beş ve kalkmak zorundasın. Rüya yapısı bir rüya yaratacaktır. Bir tapınaktasın- dır ve bir çan çalmaktadır. Dışarıda çalan alarm yer değiştirmiş ve uykunun bir parçası olmuştur. Şimdi zil tapmakta çalmaktadır; artık kalkmaya gerek yoktur ve artık uykuya devam edebilirsin.

Rüya uykuya devam etmekte yardımcıdır. Yoksa uyuyamazsın; uyku çok fazla kez bölünecektir çünkü dışarıda bedenin kaldırabileceğinden çok daha fazla şey vardır. Tek bir sivrisinek bile uykunu rahatsız edecektir. Ama rüya burada da yardım edebilir. Bir rüya yaratabilir ve sivrisineğin sesi rüyanda bir müzik haline gelebilir. O zaman uykuna ve rüya görmene devam edebilirsin.

Bu yüzden rüya görme bilincinin bütün yapısı kökünden sökülmelidir ve ustanın bunun için çalışması gerekir. Bütün rüya görme mekanizmasını yok ettiğinde, sadece içsel kapılar açık olur ve onunla direkt olarak iletişim kurabilir. Artık dile, sözcüklere gereksinim yoktur; doğrudan iletişim kurabilir. Ve sadece sözcükler olmadan doğrudan iletişim olduğunda gerçek sana açıklanabilir; başka türlü olmaz. Böylece en ezoterik bölüm senin rüya görme bilincinledir—onu değiştirmek içindir.

Bir şey dışarı sızabilir... Ve böyle bir olgu pek çok kereler olmuştur. Sadece tek bir sızıntının, ezoterik dünyadan gelen tek bir noktanın üzerine kurulmuş bilimler bile vardır. Onun etrafında bir bilim yaratabilirsin ama hep hatalı olacaktır, her zaman kusurlu olacaktır. Freud'un

analizleri asla mükemmel olamazdı çünkü her şeyi bilmiyordu. Bir yerde, bir tek noktaya rast gelmişti. Onun üzerinde tamamıyla çalıştı ama noktanın kendisi zaten bir parçaydı. Bütün bilinmiyordu.

Rüya görme bilinci alıp götürüldüğünde gerçek ezoterik çalışma başlar. Usta, senin elini elinin içine alıp seni her yere götürebilir—herhangi bir gerçekliğe, bu evrenin herhangi bir derinliğine. Ama bunun hakkında konuşulamaz, bu tartışılamaz. Ustalar öğrencilerini cennete, cehenneme, evrenin her kuytu köşesine, her gezegene, daha yüksek krallıklara götürmüşlerdir. Ama bu sadece senin rüya bilincin tamamıyla gittiğinde olabilir. Hiçbir şey yansıtamazsın, yalnızca bir ekran olman gerekir. O zaman bu dünya senin için farklı olacaktır çünkü sen farklı olacaksındır. Bu dünya aynı kalacaktır ama sen herhangi bir şey yansıtıyor olmayacaksın.

Ama hâlâ, eğer ilgiliysen, içine gitmek için pek çok şey vardır. Bu şeyler hakkında haberdar edilemezsin. Onlar sana tanıtılabilir, ben sana yardım edebilirim, seninle çalışabilirim, seni daha içteki bir boyuta itebilirim—ama seni haberdar edemem. Seni haberdar ettiğim her şey zaten şimdiye kadar izin verilenlerden fazladır. Ama seni daha önceden asla izin verilmeyen pek çok şey hakkında haberdar edebilirim çünkü her zaman bazı anahtar noktaları bırakırım. Onları kendi kendine geliştiremezsin.

Bir şey her zaman eksiktir"—benim için değil, senin için. Olgu senin başına gelmediği sürece hep eksiktir. Ondan sonra .her şey tamam olacak, bağlantılı olacaktır. Bu yüzden pek çok bağlantıdan söz ediyorum. Her zaman senin kendi çabalarınla yerine getirilecek bazı eksik bağlantılar vardır. Seni çok çalışmaya ikna etmek için bu bağlantısız bağlantılar hakkında konuşuyorum. Sen ne kadar çok çalışırsan, ben o kadar çok eksik bağlantılar hakkında konuşurum. Esas bağlantıdan konuşulamaz, sadece yaşanılabilir. Bunu yaşaman için sana yardım etmeye hazırım ve olayların doğası öyle ki sadece yaşanabilir.

Kendi bölümünü yap ve kendi bölümünü yapmaya yeterli olduğunu unutma. Teslim olabildiğinde usta gelir. Usta oradadır. Ustalar hep var olmuştur. Bu dünya hiç ustasız kalmamıştır, her zaman müritler eksik olmuştur. Ama birisi teslim olmadığı sürece usta hiçbir şeye başlayamaz. Bu yüzden teslim olabileceğin bir an olduğunda onu kaybetme. Eğer teslim olacak birini bu- lamasan bile, sadece varoluşa teslim ol. Ama ne zaman teslim olabileceğin bir an olursa onu kaybetme, çünkü o zaman uykuyla uyanıklık arasında sınırda olursun. Sadece teslim ol!

Eğer birini bulabilirsen, bu iyidir. Eğer kimseyi bu- lamazsan, evrene teslim ol. Ve usta görünecek, gelecektir. O, teslimiyet olduğunda koşar gelir. Boşalırsın, boş hale gelirsin—ruhsal olarak boş hale gelirsin—sonra ruhsal güç sana koşar ve seni doldurur. Bu nedenle ne zaman kendini teslim olacak gibi hissedersen anı kaybetme. Tekrar gelebilir veya yüzyıllar sonra gelebilir ve hayatlar gereksiz yere harcanmış olur. O an geldiğinde sadece teslim ol.

Ama zihnin bir hilesi vardır. Eğer öfkeliysen, tam o an öfkeli olacaksındır. Ama eğer kendini teslim olacak gibi hissediyorsan, onu planlarsın, beklersin. Ve zihinle sınırda her zaman tek bir saniye vardır. Bu yüzden yalnızca Tanrısallığa, herhangi bir şeye teslim ol— bir ağaca bile olabilir çünkü gerçek şey kime teslim olduğun değildir. Gerçek şey teslim olmaktır. Bir ağaca teslim ol ve ağaç senin için bir öğretmen haline gelecektir. Ağaçtan sana hiçbir kitabın gösteremeyeceği şeyler gösterilecektir. Bir taşa teslim ol ve taş bir Tanrı haline gelecektir. Ve bu taş sana hiçbir Tanrı'nın gösteremeyeceği şeyler gösterecektir. Gerçek şey teslim olmaktır. Ne zaman teslim olma varsa, senin için sorumlu olacak birisi ortaya çıkar. înisiyasyon ile anlatılmak istenen budur.

8 -SADECE BiR PENCERE AÇ

Sevgili Osho,

Teozoficiler, fiziksel olarak var olan, hatta fiziksel olmadan da var olan değişik usta gruplarından söz etmişlerdir. Bu grupların kaçı bugün hâlâ var? Bu ezoterik gruplar nelerdir ve arayıştakileri ve dünyanın aktivitesini nasıl etkilerler? Senin bu ezoterik usta gruplarıyla ilişkinden bahseder misin?

Ruhsal bilginin var olmakta birçok zorluğu vardır, ilk zorluk yeterince ifade edilememesidir. Bu yüzden birisi bilse bile tam olarak ifade edemez. Bilinen şey transfer edilemez. Birisi bir şey bilmektedir, bilmek isteyen arayıştakiler vardır ama bilgi iletilemez. Sadece sen onu bilmek istiyorsun ve birisi anlatabiliyor diye iletişim mümkün değildir. Ruhsal bilginin doğası öyledir ki onu ifade etmeye çalıştığın anda, ifade edilemeyeceğini hissedersin. Bu yüzden onu ifade etmek ve iletmek için ezoterik gruplara gereksinim vardır.

Bir ezoterik grup, belirli bir bilgi sistemini almak için özel olarak eğitilmiş bir gruptur. Şu benzetmeyi alalım: Einstein pek çok kez bu dünyada iletişim kurabildiği yarım düzineden fazla insanın var olmadığına gönderme yapmıştır. O, ruhsal bilgiden değil matematiksel bilgiden bahsediyordu ama bu bir gerçekti— Einstein'ın rahatça konuşabildiği gerçekten de yarım düzine insan bile yoktu. Matematikte Einstein öyle zirvelere ulaşmıştı ki sıradan matematiksel sembollerle iletişim kuramıyordu.

Eğer Einstein bilgisini nakletmek istese bile onu duyarsın ama anlamazsın çünkü sadece duymak anlamak değildir. Ve anlamadığında her zaman *yanlış* anlama riski vardır çünkü anlamak ile anlamamak arasında yanlış anlama ara olgusu vardır. Hiç kimse anlamadığını kabul etmeye hazır değildir. Anlama olmadığında, bu anlamamanın olduğu demek değildir. Yüz durumun doksan dokuzunda bu, yanlış anlama demektir çünkü hiç kimse anlamadığını söylemeye hazır değildir. Herkes anladığını söyler ve sonra yanlış anlama takip eder.

Matematik ezoterik bir bilgi değildir ve ifade edilemeyenle ilgili değildir. Matematik beş bin yıldır vardır; binlerce yıldır binlerce ve binlerce zihin matematikte eğitilmiştir. Dünyadaki her üniversite onu öğretir, her ilkokul onu öğretir. Bu kadar eğitimle, bu kadar bilgiyle, bu kadar çok üniversitede onu öğreten bu kaçlar bölümle Einstein hâlâ, "Bildiklerimle iletişim kurabileceğim sadece altı kişi var," diyor. Eğer bunu anlarsan, ruhsal deneyimleri iletmenin zorluğunu da anlayabilirsin.

Bir ezoterik grup belirli bir öğretmen için özel olarak eğitilen bir grup da demektir—çünkü bu olgu nadirdir. Çünkü bir Buda ancak binlerce yıldan sonra oluşur ve eğer böyle bir oluşum varsa, o nasıl iletişim kuracaktır? Buda orada olacaktır, dünya orada olacaktır ama bir anlamı olmayacaktır. Buda doğrudan iletişim kuramaz, bu yüzden bir ezoterik grup, bir içsel grup eğitilmelidir. Eğitim öyledir ki bu grup Buda ile dünya arasında bir aracı olarak hareket edecek hale gelir. Özel bir grup, Buda'yı anlamak ve Buda'yı dünyaya yorumlamak için özel olarak eğitilir çünkü Buda ile dünya arasında öyle bir boşluk vardır ki bir Buda hiç anlaşılamaz.

Burada İsa'dan bahsetmek anlamlı olacak. İsa zorluk çekti çünkü bir ezoterik grup yoktu. Buda bunu yaşamadı çünkü ezoterik bir grup vardı. İsa'nın çarmıha gerilmesi gerekti çünkü boşluk öyleydi ki sıradan insanlar onu anlamadılar. Onu yanlış anladılar—bu olmak zorundaydı çünkü İsa ile sıradan kitleler arasında bir grup yoktu. İkisi arasında bir aracı yoktu, İsa bu yüzden acı çekti. Hindistan'da ne Butla, ne Mahavira acı çekti; hiç kimse çarmıha gerilmedi. Onlar da İsa kadar yetkindiler ama İsa'nın çarmıha gerilmesi gerekti çünkü hiçbir ezoterik grup yoktu. Yanlış anlama kaçınılmazdı. İsa'nın her söylediği yanlış anlaşıldı.

Tabii ki İsa'nın takipçileri vardı ama bunlar sıradan insanlardı. Onun başlıca müritleri hiçbir ezoterik eğitimi olmayan sıradan kitlelerden geliyordu. Luke ve Thomas toplumun sıradan ve eğitimsiz kesiminden köylülerdi. İsa'yı seviyorlardı, onu hissediyorlardı ama aynı zamanda onu anlamıyorlardı, bu yüzden pek çok defa çok çocukça sorular soruyorlardı. Örneğin, bir mürit İsa'ya, "Tanrı'nın krallığında bizim durumumuz ne olacak? Sen Tanrı'nın tarafında olacaksın—Biz nerede duracağız? Bizim pozisyonumuz ne olacak?" diye soruyordu. Onun Tanrı'nın krallığı ile ne demek istediğini anlamıyorlardı. Onlar sıradan insanlardı.

Bu ezoterik grup birdenbire yaratılamaz. Buda birdenbire oluşur ama bu grup birdenbire yaratılamaz. Bu yüzden binlerce ve binlerce yıldır ruhsallığı yaşayan ülkelerin bir devamlılık, bir gelenek olarak ezoterik grupları vardır. Ve ne zaman bu çeşit bir oluşum olursa, bu grup çalışmaya başlar.

Ashoka bugün hâlâ var olan bir grup yaratmıştır— dokuz kişilik bir grup. Bir kişi öldüğünde başkası onun yerine geçer, böylece grup devam eder. Bir kişi öldüğünde kalan sekiz kişi onun yerine geçecek kişiyi seçerler. O kişi, bu sekiz kişi tarafından eğitilir, böylece eğitim devam eder. İnsanlar değişir ama grup kalır ve bugün hâlâ grup oradadır çünkü Buda'nın bir reenkarnasyonu beklenmektedir. Her an gelebilir. Ve Buda geldiğinde birdenbire grubu yaratamazsın çünkü ezoterik ustaların bu grubu uzun bir eğitim ve disiplin yoluyla yaratılır. Bu ani bir oluşum değildir.

Bu yüzden birçok İçere gruplar başlatılmıştır. Bazen devam ederler ve sonra yok olurlar. Bazen devam ederler ve sonra yokturlar çünkü pek çok zorluk vardır. Çok fazla güçlük vardır! Ashoka'nın dokuz kişilik grubu devam ediyor çünkü devam etmesine yardımcı pek çok koşul var. Birincisi, kendisi asla kitleler ile doğrudan temas kurmuyor. Arada yine başka gruplar var. Her zaman bilinmez, saklı kalıyor, onların nerelerde olduğunu asla bilemiyorsun. Ve grupta başlatılan bir kişi, inisiyasyon anından itibaren senin dünyandan yok oluyor—tamamen yok oluyor. Ondan sonra onun hakkında hiçbir şey bilemiyorsun, grup isimsiz olarak devam edebiliyor.

Bu grubun birçok anahtarı ve metodu vardır. Bu anahtarlar ve metotlar aracılığıyla birçok yoldan çalışmaya devam eder. Bu grubun üyeleri fiziksel bedendedir, bizim kadar canlıdırlar. Bir kişi bir kere bu grubun üyesi olduğunda, başka bir hayatta bu dokuz kişiden biri olarak seçilemez. O zaman artık o, grupla kitleler arasında bir bağlantı olarak çalışır. Bu, dokuzun etrafında daha büyük bir daire yaratır çünkü pek çok kişi onun üyesi olmuştur. Buda'yı ve ezoterik ustaları doğrudan olarak tanımaktadırlar. O kadar deneyimlidirler ki kitleler içinde kalıp grupla çalışmaya devam edebilirler. Ama onun üyesi olmayacaklardır. Bu gruptan bir kişi bu dünyada doğmasa, fiziksel bir bedeni olmasa, bedensiz bir varoluşta kalsa bile çalışmayı sürdürecektir.

Fiziksel bedende olmayıp çalışmayı sürdüren pek çok usta vardır. Teozoficiler onlara üstad derler—Üstad Koot Humi gibi. Bunlar uydurma isimlerdir ama belirli bir kişiliğe, belirli bir bireyselliğe gönderme yaparlar. Bunlar uydurma isimlerdir ama yardım eden belirli bir soyut ruha gönderme yaparlar. Bu Üstad K. H., Ashoka'nın dokuz kişilik dairesinin eski ustalarından biridir ve bütün Teozofi hareketini yaratmıştır. Buda'nın tekrar hayata gelmesinin mümkün olması için bir durum yaratmaya çalışıyorlardı çünkü Buda yirmi beş asır sonra tekrar geleceğim ve adının Maitreya olacağını söylemişti. Gautam Buda gibi aydınlanmış bir kişi yirmi beş asır sonra kimin aydınlanmış olacağını bilmeye muktedirdir. Böylece Buda önceden söylemişti ve bu oluşum için Ashoka'nın dokuz kişilik dairesi yüzyıllardır çalışıyordu. Şimdi zaman yakın. Bu yüzden Teozofi hareketi bir hazırlıktı. Başarısızlığa uğradı, deney başarılamadı. Maitreya'nın inmesine araç olması için üç veya dört kişi ile deneme yaptılar ama deneme başarısız oldu. Bir şey eksik kaldı. Başarının kenarındaydı ama bir şey oldu.

Krishnamurti araç olmaya tamamen hazırdı. Her şey hazırdı. Kürsüye kendini teslim etmek ve Maitreya'nın gelebilmesi için bomboş olmak üzere geldi. Ama son anda teslim olmayı reddetti. Etrafındaki hiç kimse bunun olacağını düşünemezdi. Krishnamurti'nin son basamakta başarısızlığa uğrayıp geri döneceğine dair en ufak bir ipucu yoktu. Ve bu olgudan sonra, bu geri dönüşten sonra bütün hayatı boyunca, kırk yıl boyunca bireyselliği vurgulamasının, "Bir birey ol," demesinin nedeni buydu.

Bunun bir anlamı vardır. Bütün hazırlık kişinin bireyselliğini kaybetmesi içindi, yoksa araç haline gelemezdi. "Sanki yokmuşsun gibi ol! Senin ötendeki güçlere teslim ol." Tam atlamanın sınırında teslim olmayı reddetti. Her şey hazırdı; bir adım ve Maitreya dünyada olacaktı.

Ama son adım atılamadı. Geri döndü. "Ben kendi- mim," dedi. Bütün felsefesinin, "Teslim olma, takip etme, inanına, mürit olma," haline gelmesinin nedeni budur. Bütün bu şey, bir sonuçtur; sadece mantıklı hale getirmeye çalışmaktır, bir tesellidir.

Kırk yıl boyunca atılamayan bu adımın dışına çıkmaya çalıştı. Hâlâ çıkamadı. Pişmanlık oradadır, yara oradadır. Son anda teslim olamadı. Böylece Teozofi Krishnamurti ile başarısızlığa uğradı ve ölü bir hareket haline geldi çünkü bu hareket sadece bu oluşumun gerçekleşmesi için vardı. Bundan sonra anlamsız hale geldi. Ev kurulmuştu ama usta içinde oturmaya gelmedi. Bu yüzden Krishnamurti'nin Maitreya için bir araç olmayı reddedişinden sonra Teozofi anlamını kaybetti. Hâlâ devam ediyor ama şimdi tatmin edici bir şey yok.

Bütün bu hareket Ashoka'nın dokuz ustası tarafından yaratılmıştı. Hâlâ çalışıyorlar. Birçok şekilde çalışmaya devam ediyorlar. Ve bizim sözde tarihimizin arkasında anlamamızın mümkün olmadığı bir tarih vardır. Tarihin daha derin bir temeli vardır; tarih olarak bildiğimiz çevre, gerçek olaylardan değildir. Sözde tarihimizin arkasında hakkında hiçbir şey bilmediğimiz daha derin bir başkası devam eder.

Örneğin hepimiz Hitler'i, onun faşizmini, bütün hareketini, bir şey yapmak için umutsuzca çabalarını biliriz. Ama kimse onun arkasında gizli bir şey olduğunu bilmez. Hitler başka güçler için bir araçtı sadece. Şimdi onun bu dramdaki gerçek aktör olmadığına dair ipuçları var. O yalnızca bir vasıtaydı, kullanıldı. Arkasında başka biri vardı, başka güçler çalışıyordu. Örneğin Adolf Hitler'in partisinin sembolü svastikanm seçimi—bu, belirli bir usta ekolünün en eski sembolüdür.

Hindistan'da, en eski gruplardan biri jainler'dir. Svastika onların sembolüydü ama tam Hitler'de olduğu şekilde değildi. Hitler'in svastika deseni onun tersiydi. Jainler'in sastikası saat yönünedir; Hitler'inki saat yönünün tersinedir. Saat yönünün tersine olan bu svasti- ka en yıkıcı semboldür. Üç yıl boyunca bir sembol seçmek için araştırma yaptılar çünkü bir sembol sadece bir sembol değildir. Eğer daha derin bir gelenekten bir sembol alabilirsen, sembol bir bağlantı haline gelir. Bu yüzden Ari ırkın en eski sembollerinden birini keşfetmek için Tibet'e insanlar gönderildi çünkü bu sembolle saklı olan pek çok şeyle temas kurulabilir.

Svastika seçildi ama ters yönde. Ve sembolü bulan kişi, Hessenholf, Adolf Hitler'i sembolün terse çevrilmesi gerektiği konusunda ikna etti. O, birçok ezoterik grupla teması olan biriydi ama kafası karışıktı. İki şey arıyordu: birincisi çok eski bir sembol arıyordu, ikincisi yenileştirilebilecek bir sembol olmalıydı. Bu nedenle svastika seçildi ve tersi kullanıldı. Daha önce bu şekliyle hiç var olmamıştı ama buna bağlı olarak olaylar tamamen yeni bir biçim aldı.

Ve bu ters sembolle, dünyadaki ezoterik bilgiyle teması olan herkes için Hitler'in kendisini yok edeceği bilinir oldu. Delirecekti; intihara ait güçlerle teması olacaktı.

Hitler'in felsefesinin bütün kavramları, bazı gizli ekoller tarafından verilmiştir. Onu, Krishnamurti'nin Teozoficiler ve gizli gruplar tarafından kullanılacağı gibi kullandılar. Hitler bir yere, bir ana kadar kazanmayı sürdürdü. Hep kazanıyordu: hiç yenilgi yoktu. Bu olağanüstü bir şeydi, her şeyi kazanabilirdi, sanki yenilemez gibi görünüyordu. Ama belirli bir zaman sonra her şey her şey tersine gitmeye başladı. Neden böyle oldu?

Nazizmin karşısındaki güçler Hitler'i yenilgiye uğrattı ama bu gerçek tarih değildir. Bu sadece dıştaki bir olgudur. Hitler bir ezoterik grup tarafından kullanıldı. Bu en umutsuz çabalardan biriydi çünkü bu ezoterik grup yüzyıllardır çalışıyordu ve insanlığa arzu etliği kadar yardım edemiyordu. İnsanlık bu dünyada kendini yok etmeden önce, insanlığa yardım etmek için umutsuz bir çabaydı. Bu yüzden azizler yoluyla, güçsüz insanlar, ruhsal olarak zayıf olan insanlar yoluyla denediler. Adolf Hitler vasıtasıyla, yok olmadan dünyayı kazanmaya ve insanlığa belirli bir ders vermeye çalıştılar.

Ama Krishnamurti'nin son anda bağımsız olması gibi Hitler de bağımsız oldu. Aşağı gitmeye başladı. Bu savaş tarihinin bir mucizesidir—daha önce hiç olmamıştır—Hitler hiçbir generalin tavsiyesini dinlemiyordu. Hareket ediyor, saldırıyordu ama hiçbir generalden tavsiye alınmıyordu. Ve bütün eğitimli adamlarının tavsiyesinin aksine istediği gibi hareket etmesine rağmen yine de kazanıyordu. Saçma, bir anlamı olmayan hareketler vardı. Savaş hakkında herhangi bir şey bilen biri bu hareketleri yapmazdı. Ama Hitler bunları yapıyordu ve üç yıl boyunca kazandı.

Etrafında olan herkes onun daha büyük bir gücün aracı olduğunu biliyordu. Bu açıklanabilir değildi. Ama emir verdiği zamanlarda bilinçli zihninde değildi. Bu yeni bilinen bir gerçektir. Emir verdiği zamanlarda kendinden geçiyordu. Gözleri kapanıyor, titremeye başlıyor, terliyor ve sonra sesi tamamen değişiyordu. Başka bir ses emir veriyordu. Ama düşmeye başladığı gün kendi sesi emir vermeye başladı. Bu noktadan, bu andan itibaren, hiç kendinden geçmedi. Çalışan bir temas kaybolmuştu.

Şimdi Adolf Hitler'i ve yaşamını araştıranlar bu olgunun sadece siyasal olmadığını hissediyorlar. Kişinin kendisi sadece siyasal bir manyak değildi, yalnızca deli bir siyasetçi değildi çünkü yaptıkları—bütün yaklaşımı—hiç de siyasal değildi. Ve onunla birlikte kalanlar, onun bölünmüş bir kişilik olduğunu hissediyorlardı. Sıradan anlarında öyle sıradandı ki bunu anlayamazdın. Hiçbir büyüsü yoktu, sıradandı. Ama kendinden geçip başka bir gücün yönetimi aldığına girdiğinde tamamen değişik bir kişilikti.

Bunun arkasında kim vardı? Bunun arkasında bir ezoterik grup vardı ve bu ezoterik grup bir şey deniyordu. Hitler bağımsız hale geldiğinde tüm gücü kaybetti. Son günlerinde tamamıyla sıradandı. Bu belirli andan sonra, teması kaybettiğinde, her yaptığı ona karşı oldu. Bundan önce her yaptığı, işine yarıyordu.

Sana bahsettiğim grup, Ashoka'nın dokuz kişilik grubu onun arkasındaydı. Bütün dünyayı ele geçirmeye çalışıyorlardı. Eğer senin gücünün ötesinde olan bir güçle çalışmaya başlarsan, senin kendinin bunun farkında olmama olasılığın her zaman vardır. Eğer başarır- san, başka birinin başardığının farkına varmazsın. *Sen* başarmışsındır, egon güçlenmiştir ve egon öyle güçlenmiştir ki başka bir gücü dinlemezsin. Bu pek çok kez olmuştur.

Bu ezoterik grup, sana söylediğim gibi, esasen, herhangi bir ihtiyaç olduğunda bir devamlılık olarak görev yapar. Birçok yönden yardım edebilirler. Japonya'nın Almanya ile yakınlaşması bir rastlantı değildi. Bu dokuz kişilik grup nedeniyleydi. Bu, gizli gerçekti. Hitler'in arkasında çalışan ezoterik grup Budist bir gruptu, bu yüzden Budist bir ülke olan Japonya, Almanya ile aynı tarafta olması için etkilenebilirdi. Ve bütün Doğu, Hitler kazanırken neşeleniyordu. Bütün Doğu, içsel olarak Hitler ile birlikteydi. Onun arkasında çalışan Doğulu bir gruptu.

Hiçbir şey kazara olmaz, her şeyin arkasında nedensel bir bağlantı vardır. Buda gibi bir öğretmen olduğunda biz ezoterik grubun başlıca çalışması, bir aracı haline gelerek yardım etmektir. Bu ezoterik grupların başka bir çalışması, da bilgiyi, elde edildiğinde, korumaktır. Buda en yüksek derecede bir şey elde etmişti, ama onu kim koruyacaktır? Kitaplarda koruma, koruma değildir; çünkü bilgi çok canlı, kitaplar da çok ölüdür. Bilgi kitaplar taralından değil, sadece yaşayan insanlar taralından korunabilir çünkü kitapların tekrar yorumlanması gerekecektir ve onları kim yorumlayacaktır? Şifrelerinin çözülmesi gerekecektir ve kim bunları çözecektir? Eğer bir kişi onların şifresini çözebiliyorsa, doğru olarak yorumlayabiliyorsa, bu kişi mesajı kitap olmadan da verebilir. Ve kitaplara güvenenler onu doğru olarak yorumlayamayacaklardır.

Bir şekilde bilmediğin hiçbir kitabı okuyamazsın. Sadece *kendini* okuyabilirsin, başka hiçbir şeyi değil. Bu yüzden eğer Buda'nın *Dhammapada*'sını okuyorsan, okuduğun Buda'nın Dhammapada'sı değildir, senin *Dhammapadandır*. Artık yaratıcı sen olacaksındır. Artık Buda'nın söylediklerinin derinliğini, senin derinliğin belirleyecektir. Kendinin ötesine geçemezsin, kendinin ötesine bakamazsın.

Bu yüzden bilgiye ulaşıldığında—incelikli, esastan, son derecedeki—kitaplarda korunamaz. Sadece yorumlanamayan, sıradan herhangi bir okul eğitiminin sana öğretebileceği sıradan bilgi kitaplarda saklanabilir. Eğer dili bilirsen, onu bilebilirsin ama yüksek bilgi bu şekilde saklanamaz. Sadece yaşayan insanlarda, dolayısıyla ezoterik gruplarda korunabilir. Yaşayan bir insandan bir diğerine nakledilir. Ve bu nakil, mekanik bir nakil değildir. Mekanik değildir, olamaz. Tıpkı bir sanat gibidir.

Sana bir hikâye anlatacağım, çok ezoterik bir hikâye...

Bir usta hırsız hakkında bir Budist hikâyesi vardır. Bu hırsız, o kaçlar becerikli, o kadar ustaymış ki yakalanamıyormuş. Ve ne zaman bir eve girse, arkasında, o eve usta hırsızın girdiğini gösteren bir şey bırakırmış. Sanatı o kadar ünlü olmuş ki bir eve girdiğinde, diğerleri kıskanıyormuş çünkü hırsız sadece yeteneklerine layık kişilerin evine girermiş.

Ülkenin imparatoru bile onunla tanışmak istiyormuş. Her şey bildiriliyormuş: Ne zaman birini soyacaksa bir dedikodu çıkıyormuş. Soyulacak kişi, usta hırsızın yakında geleceğinden bir şekilde haberdar ediliyormuş: "Yapmak istediğin her düzenlemeyi yapabilirsin ve sonra o belirli günde, belirli anda hırsızlık olacak— ve hırsız asla yakalanmıyormuş.

Sonra yaşlanmış ve oğlu babasına, "Artık yaşlısın ve ben senin sanatının ABC sini bile bilmiyorum. Beni eğit," elemiş.

Baba, "Bu çok zor," demiş. "Bu bir bilim değil, bu bir teknik bilgi değil. Sen doğuştan bir hırsız değilsen, bunu sana anlatamam, sadece o zaman mümkün olur. Bu çok sanatsaldır, bu yaratıcı bir sanattır. Ben onu yaşadım. Benim için bu bir kötülük değil, benim ruhum oldu. Bu yüzden göreceğiz."

Bir gece oğlundan kendini izlemesini istemiş. Bir saraya gitmişler ve usta duvarı yıkmış. Altmış beş, yetmiş yaşındaymış ama ellerinde hiç titreme yokmuş, oysaki oğlan genç ve güçlü olmasına rağmen terliyormuş. Gece soğukmuş ve o titriyormuş. Babası, "Neden titriyorsun?" demiş. "Sadece tanık ol. Ben hırsızım; sen tanık ol. Neden titriyorsun?"

Ama ne kadar çok titrememeye çalışırsa, o kadar çok titriyormuş. Ve babası sanki kendi evindeymiş gibi çalışıyormuş.

Sonra içeri girmişler. Baba bir kilidi açmış ve oğluna içeri girmesini söylemiş. Oğlan içeri girmiş ve baba arkasından kapıyı kapatmış ve öyle çok gürültü yapmış ki bütün ev uyanmış! Sonra kaçmış ve oğlan kilitli kalmış. Bütün ev hırsızı arıyormuş. Oğlana neler olduğunu anlayabilirsin...

Baba evine gitmiş—hava soğukmuş—yatağına yatmış ve dinlenmiş.

iki saat sonra oğlu koşarak gelmiş. Babasının örtüsünü çekip, "Beni neredeyse öldürüyordun! Beni eğitmenin yolu bu mu?" demiş.

Baba ona bakmış ve "Tamam, geri döndün. Güzel! Bana hikâyeyi anlatma, bu önemli değil. Detaylara girme. Geri döndün, önemli olan bu. Sanat nakledildi. Bana nasıl geldiğini anlatma, geri dönmüş olman yeterli. Sanat nakledildi," elemiş.

Oğlan bu konuşmadan rahatsızmış ve "ilk olarak beni neredeyse öldürecektin, bunu söyleyeyim. Tek oğluna karşı ne kadar da acımasızsın!" demiş.

Baba, "Bana neler olduğunu anlat, ne yaptığını değil. Ben kapıyı kilitledikten sonra ne oldu?" elemiş.

Oğlan, "Ben başka bir insan haline geldim. Ölüm öyle yakındı ki... Bana gelen bu enerjiyi daha önce hiç hissetmemiştim. Her şey sınırdaydı—ölüm veya kalım. Çok keskin olarak farkına vardım. Hiç bu kadar farkında olmamıştım, tamamen farkındalık haline geldim, çünkü her saniye değerliydi. Şu veya bu şekilde her şey yoluna girecekti. Sonra kapının önünden elinde bir mumla bir hizmetçi geçti—ve 'Ne oldu?' derken doğru soruyu sordun çünkü ne yaptığımı söyleyemem. İçeride bir kedi varmış gibi sesler çıkardım. O da kilidi çevirip kapıyı açtı ve mumuyla içeri baktı. Bir şey yaptığımı söyleyemem. Kendi kendine oldu. Mumunu söndürdüm, onu ittim ve koştum. Öyle bir güçle koşmaya başladım ki koştuğumu söyleyemem. Koşma da kendi kendine oldu—*ben* değildim, ben kesinlikle değildim. Sadece koşan bir güç vardı. Beni takip ettiler ve ben derin bir kuyunun yanından geçtim. Kendi kendine oldu. Benim yaptığımı söyleyemem ama bir taş aldım ve kuyuya attım. Hepsi kuyuyu kuşattılar, hırsızın içine düştüğünü düşündüler, böylece şimdi buradayım," demiş.

Ama bu arada baba uyuya kalmış. Hikâyeyi bile duymamış. Sabah uyandığında, "Detayların önemi yoktur. Sanat anlatılamaz, sadece yaşayan örneklerle, sürekli paylaşmayla gösterilir," demiş.

Yüksek bilgi nakledilebilir ve korunabilir. Ve bazen bu ezoterik gruplar beklenen belirli bir insan için, bu bilginin ona nakledilebilmesi için bilgiyi yüzyıllarca korumuşlardır.

Örneğin Mahavira'nın elli bin keşişi vardı. Birçoğu onun zamanında aydınlanamadı, pek çoğu yolun bir yerinde kaldı. Mahavira bu dünyada bir daha olmayacaktı, bu yüzden bu yolda olanlara daha ileri bilginin sunulması gerekiyordu. Onu kim sağlayacaktı? Mahavira burada olmayacaktı.

Dini kitaplara güvenilemez çünkü onlar saçmadır. Birinin onları yorumlaması gerekir ama onlar da anlayışlarının ötesinde yorumlayamazlar, bu yüzden anlamsızdır. Belirli bir zihin durumundaki kişilere anahtarları verebilmek için koruyan bir grup olacaktır. Yoksa kaybolacaklar, gereksiz yere, anlamsızca uğraşmaları gerekecek veya öğretmen değiştireceklerdir.

Birisi öğretmen değiştirdiğinde, yeni baştan başlaması gerekir çünkü eski sistemin hiçbir şeyi yeniden kullanılamaz. Bu yolun hiçbir şeyi o yolda kullanılamaz—her yolun kendine özgü bir organik birliği vardır. Bu yüzden Muhammed'in yolunda anlamlı olan bir şey, Mahavira'nın yolunda anlamlı değildir, Buda'nın yolunda anlamlı olan bir şey, İsa'nın yolunda anlamlı değildir. Bu nedenle, eğer biri Budist yoldan İsa'nın yoluna gelirse, yeni baştan başlaması gerekecektir. Geçmiş hayatların bütün çabası atılmış olacaktır. Bu iyi değildir; bu düpedüz israftır.

Bu yüzden usta olmadığında, bu ezoterik gruplar bilgiyi korur ve bu bilgi bir öğretmen gibi çalışmaya başlar. Ama bu bilgi sadece yaşayan insanlar tarafından korunabilir. Ashoka'nın dairesindeki dokuz kişiden her biri belirli bir anahtarda ustadır. Bireysel olarak bütün anahtarlara sahip değildirler. Her biri belirli bir anahtarda uzmandır. Ve grup dokuz kişi olarak ayarlanmıştır çünkü Buda dokuz kapıdan, dokuz anahtardan, dokuz çeşit: bilgiden söz etmiştir.

Bu yüzden her kişi sadece bir anahtarda ustadır. Sadece bir kapı hakkında bilgi sahibidir. O kapıdan girmek isteyenlere, onun tarafından yardım edilebilir. Buda dokuzu hakkında da bilgi sahibidir ama bu dokuz kişinin her biri dokuzunu da bilemez; bir kapının bir anahtarım bilmek yeterlidir. Dokuz kapıdan girmen gerekmez. Bir kapı yeterlidir; içerde olacaksındır.

Bu dokuz ustanın her birinin bir anahtarı vardır. Her biri, bir tek kapı, bir tek meditasyon yolu hakkında her şeyi bilir. Ve ne zaman bir ihtiyaç olursa, o yardım edecektir. Yardım doğrudan olabilir, dolaylı olabilir ama yardım edecektir. Yeni bir Buda ya da yeni bir aydınlanmış kişi geleceği zaman, bu grup zemini hazırlayacaktır. İnsanları onu dinlemeye, anlamaya hazırlayacaklardır. Eğer böyle bir zemin olmazsa, her öğretmen çarmıha gerilir—çarmıha gerilir çünkü insanlara onu anlamakta yardım edecek kimse olmayacaktır.

Ezoterik grupların başka çalışmaları da vardır. Bazen insanlık önceden bildiği şeyleri unutur. Mısırlıların *Ölülerin Kitabı* bir yerinde, "Cehalet unutkanlıktan başka bir şey değildir," der. Bilinen bir şey unutulmuştur. Hiçbir şey yeni değildir, sadece bir şey unutulmuştur.
Onu tekrar bildiğinde, yeni görünür. Pek çok anahtar, pek çok kez kaybolmuştur—bunun nedeni bazen onları koruyacak ezoterik grupların olmamasıdır.

Bazen grup oradadır ama kimse bilgiye başlatılmak için hazır değildir. O zaman ezoterik grup bilgiyi korumaktan başka bir şey yapamaz. Bazen korumak da imkansızlaşır çünkü bu o kadar kolay değildir. Dokuz kişiden biri öldüğünde, onun yerine birini koymak kolay değildir çünkü yerine koymak seçimle olmaz. Demokratik değildir. Bilgi demokrasiye dayanamaz, yalnızca cehalet dayanabilir.

Bilgi her zaman otokratiktir—her zaman. Atom Komisyonu'nun başına kimin geçeceğine seçimle karar veremezsin. Ve bu şekilde karar verirsen, intiharın için karar veriyorsun demektir.

Bilgi her zaman otokratiktir. Hiçbir zaman aşağıdan değildir, her zaman yukarıdandır. Aradaki ayrımı açıkça gör. Ve aşağıdan gelen her şey cehalet olacaktır. Bu yüzden siyaset cehalete mükemmel bir örnektir. Aşağıdan gelir. En alttaki kişi, en üstteki kişiyi seçer. Ve en üstteki derken ne kastediliyor? En alttaki en üstteki ne karar veriyor, o yüzden en üstteki en ahlakinden altta olmalıdır! Bu yüzden bir demokraside, liderler takipçilerinin takipçilerinden başka bir şey değildirler ve bilgi buna bağlı olamaz. Bilgi her zaman yukarıdan verilir ve bu yüzden otokratiktir.

Ezoterik gruplar anahtarları sağlar, bilgiyi korurlar. Ama birisi belirli bir bilgi sistemini, belirli bir sırrı almaya yetenekli hale geldiği anda, o anahtar teslim edilir. Birisi hazır olana dek grup beklemelidir; bazen yüzyıllarca bile bekleyebilir. Ve onlardan bir kişinin yerine yenisini koymak çok zordur. Başkaları tarafından karar verilemez. Yeterli olan kişiyi sekiz usta bulmalıdır ve yeterli bir kişi bile gruba girmeden önce eğitilmelidir. Bazen grup bir kişi için birçok hayat boyu çalışır ve ancak o zaman bu kişi ölen üyenin yerine geçmek için ehliyetli hale gelir. Ve eğer hiç kimse bulunamazsa, o anahtar kaybolur ve o anahtar, bu grup tarafından tekrar bulunamaz. ancak tekrar Buda gibi bir insan geldiğinde bulunur. Ezoterik grup yalnızca koruyabilir, iletebilir, keşfedemez. Keşif, onların kapasitesi içinde değildir.

Böyle pek çok anahtar kaybolmuştur. Birçok grup çalışmıştır ve birçoğu da hâlâ çalışmaktadır. Gül Haçlılar Batı'daki paralel bir grup olmuştur. Yüzyıllarca çalışmıştır. Aslında Hıristiyan bir grup değildir, Hıristiyanlardan daha eskidir. Gül Haçlılar, Güllü Haç'ın ezoterik grubundandır. Haç, yalnızca Hıristiyanlığın sembolü değildir, ondan daha eskidir.

İsa'nın kendisi Esseniler diye bilinen bir ezoterik grup tarafından başlatılmıştır. Hıristiyanların bütün kutsal günleri—örneğin Paskalya veya Noel—İsa'dan eskidir. Hıristiyanlık sadece eski geleneği almıştır. İsa'nın kendisi de, kitlelere ilettiği pek çok şeyi ona ileten bir ezoterik gruba üyeydi.

İsa için de bir zemin hazırlamaya çalıştılar ama hazır hale getirilemedi. İyi çalışamadı. Ama hepimiz Yahya Peygamber'in İsa'dan önce geldiğini biliyoruz. Ürdün Nehri civarında otuz-—kırk yıl bir öğreti ile devam etti: "Ben haberciyim. Esas olan sonra gelecek. Ben sadece zemini hazırlamaya geldim ve o geldiğinde ben yok olacağım."

İnsanları kırk yıl boyunca Ürdün Nehri'nin kıyısında kalarak vaftiz etti. Herkesi vaftiz ediyordu ve herkese gelecek olan esas kişi için inisiyasyon veriyordu.

Herkes soruyordu, "Kim gelecek?" Bütün ülke "gelecek olan kişi" hakkında kışkırtılmıştı. Yahya peygamber bile ismi bilmiyordu. Onun da beklemesi gerekiyordu. O, Essenilerin bir üyesiydi. İsa önceki yaşamında Esseniler'in önemli bir başlatılan üyesiydi. Sonra İsa, Yahya Peygamber tarafından vaftiz edilmek üzere geldi ve İsa'nın vaftiz edildiği gün Yahya Peygamber sonsuza dek yok oldu. Ürdün Nehri'nde İsa'yı vaftiz etti ve bir daha da hiç görünmedi.

Bu olay, yeni esas kişinin gelmesi, ülkede haber oldu çünkü kırk yıl boyunca sürekli, "Esas kişi geldiğinde onu son kişi olarak vaftiz edeceğim ve sonra ortadan kaybolacağım" demişti. Yahya Peygamber ortadan kayboldu. Vaftiz Hıristiyanlıktan önce vardı. İsa'dan önce vaftiz vardı, sonra Hıristiyanlık başladı.

Yahya Peygamber bir ezoterik gruba, Esseniler'e üyeydi. Birçok grup vardır ama her zaman zorluk, gruptaki kişilerden biri artık orada olmadığında onun yerine kimse geçmiyorsa oluşur. O zaman eksik bir bağlantı olur. Her öğretide bu eksik bağlantı görülür ve bir eksik bağlantı göründüğünde grup sana yardım edemez çünkü bu boşluklar doldurulamaz. Şimdi Hıristiyanlıkta boşluklar var, birçok boşluk. Her öğretide boşluklar vardır. Eğer bir parça kaybolursa, tekrar İsa gibi bir kişi gelmeden yerine konamaz. Bu öngörülebilir değildir, düzenlenemez, planlanamaz. Ama başlatılan arayıştakilerden, onları kullanabilecek yeterlikte biri olduğunda kullanılabilecek bir grup planlanabilir ve yaratılabilir.

Bu ezoterik gruplar sadece bu dünyayla ilgili değildirler. Artık bilim adamları bile bu dünyadan başka en az elli bin gezegende daha hayat olması gerektiğini söylüyorlar. Daha fazlası mümkün ama daha azı değil. Böyle büyük bir evrende, olasılığın sıradan kurallarıyla en az elli bin gezegende hayat olmalıdır. Ezoterik grubun bir görevi daha vardır. Bir gezegenin bilgisi ile diğerininki arasında bağlantı kurmak. Bu biraz daha zordur çünkü her şeyi bilmiyoruz. Bilinen bir şeyi eksik bırakabiliriz. Bir şeyi kısmen biliyor olabiliriz. Başka bir gezegende daha büyük bir bilgi olabilir; başka bir gezegende şu anda başka bir Buda olabilir. Ezoterik grup, evrende var olan değişik bilgi sistemleri arasında içsel bir bağlantı olarak çalışabilir. Bu yüzden eksik bağlantılar başka gezegenlerden de sağlanabilir. Gerçekte, bu hep böyle olur.

Bir şey eksikse ve bu dünyadaki bir insanı görünmesi ve onu keşfetmemiz için çağıramıyorsak, bilgi eğer bir yerlerde varsa, başka bir gezegenden de sağlanabilir. Ve her zaman bir yerlerde vardır. Ezoterik grup bütün evrende var olan her şeyle temas halindedir. Bu çalışma ilkel

bir köye giden üniversiteden birisininki kadar değerlidir. İlkel köy hiçbir şey bilmez, üniversiteden gelen adam bilir. Bu adam, ilkelleri bilgiyi almak üzere eğitebilir, sonra da bilgiyi verebilir. Ve her zaman bilgi kaynağıyla temas kurabilir. Bu sadece bir benzetmedir.

Bu gezegen birçok kez, başka gezegenlerden gelenler tarafından ziyaret edilmiştir. Birçok işaret bırakmışlardır. Bazen bazı gruplarla birçok bilgi anahtarı bırakmışlardır. Bu gruplar çalışmışlardır. Ezoterik gruplar gezegenler arasıdır ama eksik olan bir şey vardır, bu yüzden tanımlamayla anlaşılamaz.

Her çağ kendi metotlarını geliştirmek zorundadır; eski metotlardan hiçbiri sana yardımcı olamaz. Sen değişmişsindir, zihnin değişmiştir. Anahtar eski kilide uymaktadır ama kilit değişmiştir. Ezoterik gruplar kilitlerin değil, sadece anahtarların koruyucusu olabilirler çünkü kilitler seninledir. Anlıyor musun? Kilitler sendedir—Buda'da değil, İsa'da değil. Onlar anahtarlara sahiptir. Onlar anahtarları, pek çok kilidi açacak anahtarları tasarlarlar. Bu anahtarlar ezoterik gruplar tarafından korunabilir ama bu arada kilitler değişmektedir.

Sen Buda'nın açtığı aynı kilit değilsin. Tamamen aynı anahtar işe yaramayacaktır. Eğer aynı anahtar o haliyle işe yarasaydı, her cahil insan onu kullanabilirdi. O zaman bilgeliğe hiç ihtiyaç olmazdı, herkes kullanabilirdi. O zaman sana sadece anahtarı verirdim ve sen gidip kilidi açardın; bilgeliğe ihtiyacın olmazdı. Bu kadarı yeterli olurdu: Bunun anahtar, bunun kilit olduğu. Ama kilitler sürekli değiştiği için anahtarlar bilge bir gruba verilmelidir—kilitlerle her zaman uyumlu olan yeni anahtarlar tasarlamak için.

Kilitler değişmeye devam edecektir, asla aynı olmayacaklardır. Bu yüzden sadece ölü anahtarlar değil, kilitte bir değişiklik olduğunda onu değiştirmek için gerekli olan ilim de saklanmalıdır. Bu, ezoterik gruplarda korunur. Kitaplarda saklayamazsın çünkü kilitler bilinmez. Değişecekler, değişmeye devam edeceklerdir. Hiçbir kitap kilitlerin bütün olasılıkları, kilitlerin bütün kombinasyonları hakkında yazamaz. Değişmeye devam edeceklerdir. Koşullar değişir, eğitim değişir, kültür değişir, her şey değişir, bu yüzden kilitler de farklılaşır. Anahtar nasıl korunursa korunsun, her zaman bir yönüyle hatalı olacaktır. Kilide uymayacaktır. Bu nedenle anahtar, kilidi de her zaman değiştirebilecek olan, yaşayan bir bilge adamlar grubuna verilmelidir. Ezoterik bilgi ile ekzoterik gelenek arasındaki fark budur.

Ekzoterik gelenek, anahtarı, her zaman kilitten bahsetmeden taşımıştır. Eski anahtar hakkında konuşmayı sürdürür; onun tarafından hiçbir kilidin açılmadığına dikkat etmez. Ama ekzoterik gelenek, Hıristiyan kilisesinin üyeleri gibi sıradan kişilerden oluşur. Anahtarı kilise taşır. Bu anahtarın, İsa'nın zamanında pek çok kapıyı açtığını bilmektedirler. Bilgileri doğrudur; tabii ki bu anahtar pek çok kilidi açmıştır. Anahtarı taşırlar, anahtara taparlar, ama attık o hiçbir kilidi açmamaktadır. Başka anahtarlar geliştiremezler, anahtar tasarlamak için zamanları yoktur. Sadece tek bir anahtarları vardır, ona tapmayı sürdürürler ve eğer o bir kilidi açamazsa, kilit sorumludur. O zaman kilit hatalı olmalıdır; kilitte yanlış bir şey olmalıdır, anahtarda değil.

Ekzoterik gelenek her zaman kilidi mahkûm eder ve anahtara tapar. Ezoterik grup kilidi hiçbir zaman kınamaz, her zaman anahtarı değiştirir. Vatikan anahtarı taşır. Onlar anahtara sahiptir ve ona tapmayı sürdürürler. Ama Hıristiyanlıkta içsel ezoterik gruplar da vardır.
Ve şu her zaman olur: Ezoterik grup ekzoterik grupla çelişki içinde olacaktır, çünkü ekzoterik grup, "Bu anahtar işe yaramalı. Bu anahtar senin için değil, sen bu anahtar içinsin.^ Öyle bir şekilde davranmalısın ki, bu anahtar kilidi açabilsin. Anahtar değişemez; sen değişmelisin," fikrinde ısrar eder. Eğer birisi, "Biz anahtarı değiştirebiliriz," derse, bir hain, bir isyankâr olur. O zaman söylediği saçmalık nedeniyle öldürülmelidir: "Anahtarı değiştirdi—İsa'nın bize verdiği, Buda'nın verdiği, Mahavira'nın verdiği anahtarı. Fakat bu anahtar değiştirilemez!"

Bu yüzden ne zaman bir usta, bir şeyi keşfeden gerçek bir usta varsa, ondan iki akım ortaya çıkar: Birincisi ekzoterik olandır—papalı, shankaracharyalı, Ortodoks, görünen bir kilise. Onlar hep aynı anahtar üzerinde ısrar ederler. Bir anahtarın, eğer hiçbir kilidi açamıyorsa, hiçbir anlamı olmadığını asla düşünmezler. Ama o zaman, o bir anahtar değildir ki...Anahtar açmalıdır. Eğer hiçbir kilidi açmıyorsa, ona anahtar demek temelsizdir. Bu, dile ait bir yanlışlıktır. O bir anahtar değildir, ancak bir kilidi açarsa anahtar haline gelir. Cebine koyarken o bir anahtar değildir, ancak muhtemel bir anahtardır. Kilidi açtığında gerçek anahtar haline gelir. Eğer hiçbir kilidi açmıyorsa, anahtar olma ihtimalini bile kaybeder.

Görünen kiliseler her zaman anahtara takıntılıdır, çünkü anahtar gerçek bir usta tarafından verilmiştir. Ama her gerçek usta, aynı zamanda bir içsel daire yaratır. Bu içsel daire, anahtara ve belirli koşullarda nasıl değiştirileceğine dair bilgiye sahiptir. İçsel daire, her zaman dışsalla çelişki içinde olacaktır çünkü dışsal olan, senin daha aşağı olduğunu ve ustanın bize verdiği anahtarı değiştirdiğini söyleyecektir: "Sen kimsin ki? Onu nasıl değiştirebilirsin?" Örneğin, İslam'da bazı Su- filer ezoterik bilgiye sahipti ama öldürüldüler. Mansur öldürüldü çünkü anahtardaki birçok değişiklikten söz etmişti.

Ezoterik grup her zaman kilitle ilgiliydi, anahtara takıntılı değildi. Ekzoterik grup anahtara takıntılıdır ama kilitle hiç ilgili değildir. Eğer açılırsa, iyidir; eğer açılmazsa, sen sorumlusundur. Anahtar, asla sorumlu değildir.

Müslümanların pek çok Sufi usulleri, içsel daireleri, içsel grupları vardır. Onların çok asi şekilde davrandıkları düşünülüp pek çok Sufi öldürüldü. Sonunda yok oldular. Bu yüzden şimdi Su filer var ama sen onları bilemezsin. Birisi bir temizlikçi olabilir; sen onun Sufi olduğundan şüphelenmezsin bile. Birisi sana söylemezse, asla farkına varmazsın. Senin evine her gün geliyor olabilir ama yine de onun anahtara sahip bir kişi olduğunun farkında olmazsın.

Bir ayakkabıcı olabilir. Ayakkabı yapmaya devam edecektir ve sen orada oturanların sadece ayakkabıcılık sanatında eğitildiğini düşünürsün. Bazı müşteriler vardır ama aslında, aralarında sadece ayakkabıcılıkta eğitilmeyen bazı müritler de vardır. Bu ayakkabıcılık işi sadece dış görünüştür. İçeride, başka bir şey devam etmektedir.

Sufiler tamamen yok olmak zorunda kaldılar çünkü dış gelenek onları hoş görmüyordu. Öldürülüyorlardı çünkü bu içsel kişiler devam ederse, dışsal gelenek için hiçbir gelecek olmayacaktı; kesinlikle anlamsız hale gelecekti.

Yalnızca kendini keşfetmiş, kendisi bir anahtar tasarlamış, kendisi bilginin kaynağını tanımış, gerçekle kendisi karşılaşmış kişi bir ustadır. Her zaman iki ekol vardır. Bazen bazı ustalar hiçbir ekzoterik gruba izin vermemiştir. Buda'nın zamanında, onunla aynı rütbede yedi usta daha vardı. İsimlerini bile duymamış olabilirsin. Sadece bir isim bilinir—Mahavira. Diğer altı, tamamen meçhuldür. Onların da anahtarları vardı—Buda ve Mahavira kadar bilgileri—ama etraflarında hiçbir ekzoterik grubun oluşmasına izin vermediler. Sadece içsel daire bir yerlerde, bir şekilde devam etti.

Kişilerden biri Prabuda Katyayandı, bir başkası Purna Kashyap, bir diğeri de Ajit Keshkambal'dı—Buda ve Mahavira ile aynı seviyede, aynı rütbede, aynı içsel gerçekleşmedeydiler. Onların isimleri, sadece Buda onlardan bahsettiği için biliniyor, o kadar. Hiçbir dini kitap, bir takipçi, bir tapınak, bir kilise yoktu ama hâlâ çok gizli ve incelikli bir yoldan devam ediyorlar. Ve hiç kimse onların pek çok kişiye yardım etmediğini söyleyemez, ettiler. Çok kişi tarafından tanınmazlar ama Buda kadar çok insana yardım ettiler.

Buda'nın ismi bilinir; bütün dünya onu tanır. Ama onu daha çok tanıdıkça daha az kullanabiliriz. Onun da çalışan içsel daireleri vardır. Sadece bunlar anlamlıdır. Ama bunlar her zaman dışsal dini düzenle çeliştiler. Ve dışsal düzen her zaman bir güçtür çünkü kitleleler onunladır. Her zaman bir çelişki vardır.

Buda çok seçilmiş bir daire yarattı. Dairesini
Mahakashyapa ile yarattı. Bu isimden sadece bir kez bahsedilmiştir. Sariputta ve Moggalayan ekzoterik usulde onun başlıca müritleriydi ve onların isimleri bütün dünyaca bilinir, mabetleri vardır. Ama gerçek anahtar Mahakashyapa'ya verilmiştir—Sariputta'ya veya Moggalayan'a değil. Ama onun ismi Budist kitaplarında bir kez, sadece bir kez geçer.

Olayı anlatayım...

Buda bir gün elinde bir çiçekle gelmiş. Bir vaaz verecekmiş. Ama vaazı vermemiş, sadece çiçeğe bakarak oturmuş. Herkes ne yaptığını merak ediyormuş. On dakika, yirmi dakika, otuz dakika bu şekilde devam etmiş... Sonra herkes rahatsız olmaya başlamış. Kimse onun ne yaptığını anlamıyormuş. Herkes onun konuşmasını dinlemek için toplanmış—en az on bin kişi. Ve o sadece oturup çiçeğe bakıyormuş.

Mahakashyapa gülmüş. Buda bakmış ve "Mahakashyapa, buraya gel," demiş. Çiçeği Mahakashyapa'ya vermiş ve "Söylenebilecek her şeyi herkese söyledim ve söylenemeyecekleri Mahakashyapa'ya verdim," demiş. Bundan önce veya sonra Mahakashyapa'dan bahsedil- memektedir—ne kim olduğundan, ne de nerede doğduğundan.

Niye bütün dini yazılar onun hakkında bu kadar sessizdi? Buda'nın kendisi için, "Söylenemeyecekleri Mahakashyapa'ya verdim," dediği bu kadar önemli bir insan hakkında. Tabii ki önemli olan bu "söylenemeyecekler"dir. Sadece önemli olmayan söylenebilir, sadece yüzeysel olan söylenebilir, sadece faydacı olan söylenebilir. Bilginin en önemli iletimi sessizlikte mümkündür.
Ama bir daha onun isminden bahsedilmedi ve yüzyıllar boyunca Mahakashyapa'ya ne olduğunu kimse bilmedi. Ama on bir asır sonra Çin'de bir kişi, "Ben doğrudan temastayım, Mahakashyapa'nın zincirine doğrudan bağlıyım," diye ortaya çıktı.

On bir asır sonra, Çin'de biri, "Ben Mahakashyapa'ya aidim. Ben onun müridiyim," diye ortaya çıktı. O, Bodhidharma'ydı. Hint yazılarının hiçbiri Bodhidharma'dan bahsetmez. O, Hindistan'da doğmuştu, hayatının dörtte üçünü Hindistan'da yaşamıştı. Onu kimse bilmez, nerede olduğunu ve ne yaptığını. Birdenbire Çin'de ortaya çıkar ve "Ben Mahakashyapa'ya aidim, Buda'nın çiçeği verdiği adama. Ve çiçek de benimle, hâlâ taze," der.

Tabii ki asla tazeden başka bir şey olamayacak bir şeyden bahsetmektedir. Birisi, "Çiçek nerede?" diye sorar. Bodhidharma, "Önünde duruyor—çiçek benim," diye cevap verir. "Buda'nın Mahakashyapa'ya ilettiği çiçek benim ve doğru insanı aramaya geldim çünkü artık öleceğim. Bu benim son doğumumdu ve Hindistan'dan Çin'e, burada çiçeğin teslim edilebileceği bir kişinin olduğu bilgisiyle geldim. Bu yüzden onu aramaya geldim. Ama aynı bilgi kaynağı bana, ona gitmemem gerektiğini, onun bana gelmesi gerektiğini söyledi. Bu nedenle sadece bekleyeceğim."

Bu "bilgi kaynağı" ile ne denmek isteniyor? Ezoterik gruplar bilgilendirilmesi gereken kişileri devamlı bilgilendirirler. Bodhidharma, "Ama aynı kaynak bana onu aramamam gerektiğini söyledi," demişti çünkü bazen doğrudan arama, karışma anlamına gelir. Eğer ben senin evine gelirsem, bu bir şey olacaktır; eğer sen bana gelirsen, bu oldukça değişik bir iş olacaktır. Eğer ben sana gelirsem, sen bana kapalı olursun; eğer sen bana gelirsen, açık olursun. *Sen* gelmişsindir.

Bodhidharma, "Aynı bilgi kaynağı bana beklemem gerektiğini söyledi ve aynı kaynak çiçeğin verilebileceği kişiyi anlamam için bana bir de belirli işaret verdi," dedi. Böylece dokuz yıl boyunca kimseye bakmadan, sadece bir duvara bakarak oturdu. Ona pek çok kişi geldi. Çin imparatoru Wu bile onunla tanışmaya geldi ama Bodhidharma yüzünü çevirmedi. Sadece duvara bakıyordu.

Wu'nun nedimi onu imparatorun geldiğine ve imparatorun önünde duvara dönük oturmanın çok saygısızca bir davranış olduğuna ikna etmeye çalıştı. Bodhidharma, "Ben imparatora gitmiyorum, o bana geliyor. Saygısız Bodhidharma'ya gelmeyi veya gelmemeyi seçebilir. O özgür. Ben ona gelmiyorum," dedi.

İmparator, Bodhidharma'nın, "Ona gitmiyorum. O bana geliyor, bu yüzden seçmeli. Eğer gelmek istiyorsa, bana olduğum gibi gelmeli," dediğini duydu. Wu geldi. Gelmek zorundaydı, bu bir takıntı haline gelmişti. Adamın ziyaret etmeye değer olup olmadığım araştıramazdı, geldi. Bodhidharma duvara bakarak oturuyordu. Wu ona, "Niye duvara dönük oturuyorsun? Neden bana bakmıyorsun? Neden diğerlerine bakmıyorsun?" diye sordu.

Bodhidharma, "Bütün hayatım boyunca sana ve diğerlerine baktım ama gözlerinizde ölü bir duvardan başka bir şey görmedim. Bu yüzden duvara bakmanın daha iyi olduğuna kadar verdim. İnsan daha rahat oluyor çünkü karşısındakinin bir duvar olduğunu biliyor. Birisine bakıp orada duvarı hissetmek daha zor oluyordu. Seninle böyle daha rahat konuşabiliyorum çünkü sen arkadasın ve ben sana bakmıyorum," diye cevap verdi.

Dokuz yıl boyunca aynı bu şekilde devamlı duvara dönük olarak durdu. Hakkında belirli bir bilgiye sahip olduğu kişi geldi. Bu kişi, Hui Neng geldi. Elini kesip Bodhidharma'ya verdi ve "Geri dön; yoksa kafamı da keseceğim," dedi. Ve Bodhidharma tam bir dönüş yaptı, Hui Neng'e baktı ve "Sana çiçeği teslim ediyorum. Bekliyordum. Belli bir bilgi kaynağı bana işaretleri vermişti—'biri gelecek, elini kesecek, senin önüne koyacak ve bir saniye geç kalırsan kafasını da kesecek,' demişti. Telaşlanma. Sana Hindistan'dan Çin'e yolculuk etmeme neden olan şeyleri vermeye geldim," dedi.

Bu gizli tarikat daha sonra Zen'in ekzoterik tarikatına dönüştü. Zen Budizm'i sadece, ezoterik Bodhidharma geleneği etrafında bir ekzoterik tarikattır. Şimdi Su- zuki'nin anlattıkları ve dünyanın dört bir yanında diğerlerinin anlattıkları bu ekzoterik bilgidendir, ezoterikten değil. Artık o, yine gizli hale geldi; tekrar yok oldu. Ama akım orada, devam ediyor. Ezoterik dairelerin var olmasının nedeni bu; onlar pek çok nedenle var.

Bana ezoterik gruplarla nasıl bir bağlantını olduğunu soruyorsun. Eğer biriyle temas halindeysen, hepsiyle temas halinde olursun. Bu sadece bir ayarlama meselesidir. Eğer senin radyon bir istasyonda çalışabiliyorsa, başka bir istasyonda çalışmasında da zorluk çıkmaz. Eğer mekanizma doğru çalışıyorsa, dünyanın herhangi bir yerindeki bir istasyonu yakalayabilirsin. Eğer bir ezoterik grupla temas kurabiliyorsan, hepsiyle temas halinde olabilirsin. Temas halinde olmak istemeyebilirsin, istemeyebilirsin ama ayarlamayı bildiğinde temas kurabilirsin. Ve birçok kez gizli bir ekole rastlarsın ama fırsatı kaybedersin, yolu kaybedersin.

Benim söylediklerim pek çok yönden ezoteriktir. Sana çok zaman kafa karıştırıcı gelmemin sebebi budur. Hiçbir ekzoterik öğreti kafa karıştırıcı değildir, açıktır. Tıpkı iki kere ikinin dört etmesi gibidir, her zaman basit bir şeydir. Ama ezoterik olanı, içsel olanı, sır olanı anlamak zordur çünkü senin anlayışın, sindirilmesi gereken her yeni bilgi ile rahatsız olur.

Bildiğin bir bilgiyi kolayca sindirebilirsin. Senin bir parçan haline gelir; onu kolayca sindirirsin. Sana yeni olan bir şeyi sindirmek zordur. Ve hiçbir ezoterik bilgi matematiksel yönden alınamaz. Mistik olarak alınmalıdır, şiirsel olarak alınmalıdır. O zaman canlı hale gelir. Aynı anda birçok anlama gelir.

Pek çok ezoterik grupla temas halinde bulundum. Bir gruba bağlı olan ve hâlâ yaşayan birçok kişi tamdım. Gerçek öğretmenler tarafından teslim edilen birçok anahtar tanıdım. Ama eski geleneğin hiçbir anahtarı yeterli değildir, bu yüzden yeni anahtarlar tasarlıyorum. Yeni anahtarlar tasarladığım için hiçbir ezoterik grupla doğrudan ilişkili değilim çünkü her ezoterik grup korunacak belirli bir anahtar ile ilgilidir ve ona bu anahtar emanet edilmiştir. Ben belirli bir anahtar ile ilgili değilim. Ben yeni metotlar, yeni teknikler, yeni anahtarlar geliştirmekle ilgiliyim çünkü bütün eski anahtarlar bir şekilde alakasız hale gelmiştir.

Bir şey anlaşılmalıdır, bütün bu anahtarlar yerel, her zaman yerel bir dünyada geliştirilmiştir. İlk defa olarak, kesinlikle yerel olmayan, evrensel bir dünyada yaşıyoruz. Aslında ilk defa olarak, bir dünyada yaşıyoruz. Önceden, hep dünyanın belli bir bölgesiyle sınırlıydık. Bütün bu anahtarlar, dünyanın belirli yerel koşullarına ve kültürlerine göre geliştirilmişti. Şimdi, ilk defa olarak dünya, bir şekilde, karışık bir kalabalık. Belirli bir kültür yok, belirli koşullanmalar yok. Her şey karışık. Ve yakında durum daha da fazla böyle olacak. Yakında hiçbir yerel arka planı olmayan, evrensel bir arka planı olan dünya vatandaşları olacak.

Bu yüzyıl sona ermeden evrensel anahtarlara ihtiyacımız olacak—zaten bunlara şimdi de ihtiyacımız var. Örneğin İsa'nın anahtarı belirli bir Yahudi topluluğu içindi. İsa'nın, Yahudi zihni için bir anahtar icat etmiş, bir anahtar geliştirmiş olması tarihin gerçekten de bir ironisidir. Ve sonra Yahudiler ona karşı oldular ve onu takip edenler de Yahudilere. Ama anahtar, özellikle Yahudi koşullanması olan zihin için tasarlanmıştı. Bana göre İsa, bir Hıristiyan yerine bir Yahudi ile daha kolay kullanılabilir çünkü Hıristiyanlık daha sonraki bir gelişmedir; İsa hiçbir Hıristiyan tanımadı. O kendisi bir Hıristiyan değil, bir Yahudi idi. Ama bu tarihimizin ironisidir.

Buda belirli bir zihin için bir anahtar geliştirdi. Şimdi bu belirli zihin sadece Hindistan'da var ama anahtarı Hindistan'da değil. Çin'de, Japonya'da, Sri Lanka'da, Burma'da ve Tibet'te var ama Hindistan'da yok. O, bir Hindu olarak doğmuş, bir Hindu olarak ölmüştü. Budizm'i hiç tanımamıştı. Bu yüzden anahtar, bir Hindu zihni için geliştirilmişti ve sonra anahtarın etrafında Hinduizm'e karşı olan bir mezhep gelişti. O zaman anahtar alakasız hale gelir. Belirli bir Hindu zihni dışında, kimsenin işine yaramaz. Ama bu, tarihin ironisidir. Her zaman bu şekilde olur.

Bu yüzden uğraşıyorum ve bir şekilde evrensel olan anahtarlar tasarlıyorum—sadece belirli bir yöresel kültür için değil, insan zihni için. Ve yakında onlara ihtiyacımız olacak çünkü bu yerel anahtarlar işe yaramayacak. Herhangi bir amalgam veya bütün bu anahtarların birlikte kullanılması da işe yaramaz. Bu daha fazla saçmalık ortaya çıkarır. Bir kilidi pek çok anahtarla açmaya çalışırsın: Kuran'dan bir şey, İncil'den bir şey, Bu- da'dan bir şey, Mahavira'dan bir şey. Ve çok iyi niyetleri olan ama bir dolu yanlış yapan pek çok insan var. Dinlerin birliğinden bahsediyorlar. Bu, bir kilidi açmak için bütün anahtarların birliğinden bahsetmektir—bütün anahtarların birliği. Bir tane yeterlidir ve çok fazla anahtar senin bir kilidi açmanı sağlamayacaktır. Bir tanesi onu açabilirdi; şimdi çok fazlası açmayacaktır.

Bunların hepsi bölünmüş bir dünyada geliştirilmiş yerel anahtarlardır. Evrensel zihin yoktu—bizim sözde tarih bilgimize göre hiç olmadı. Bazen evrensel bir zihin olgusu oluşmuştur ama bu bizim uygarlığımızın ötesindedir, hafızamızın ötesindedir. Bu evrensel zihin olgusu daha önce olmuştur ama tamamen unutulmuştur.

Örneğin sana bir iki şey söylemek istiyorum. İngiltere'de tarih gece yarısı değişir. Bunun gerçekte bir anlamı yoktur. Bu saçmadır, kimse gece uykusundan tarihi değiştirmek için uyanmaz. Bu mantıksızdır, kullanışsızdır. Tarih, sabah değiştirilmelidir—sağduyulu olan budur. Her zaman takvimini sabah değiştirirsin. Ama neden bu şekilde olmuştur? Bunun bir sırrı vardır.

Hindistan'da saat 5:30 iken, İngiltere'de gece yarısıdır. Bu uygarlıktan önce, Hindu kavramlarının bütün dünyayı yönettiği bir zaman olmuştu. İngiliz İmparatorluğu'nun dünyayı yönettiği dönemde Greenwich zamanının gerçek zaman olması gibi, o zaman da herkes Hindistan'ı referans alırdı. Artık, İngiliz İmparatorluğu'nun düşüşüyle, Greenwich zamanı neredeyse unutuldu. On, on beş bin yıl sonra kimse onu hatırlamayacak.

Mahabbarata'dan—tarih öncesi bir Hintli savaşı— önce, Hindu zihninin bütün dünyayı yönettiği bir dünya vardı. Ne zaman Hindistan'da sabah olursa, tarih o zaman değişirdi. İngiltere'de gece yarısı olurdu, onlar da takvim tarihini o zaman değiştirirdi. Bu devam etti.

İngiltere'de parlamentonun üç yüz yıl önce, yılı 1 Ocak'ta başlatmak için özel bir yasa çıkardığını duyunca şaşıracaksın. Ondan önce yıl 25 Mart'ta bitiyordu. Yılı 25 Mart'ta bitirmek ne demektir? Bunun bir anlamı yoktur. Ama bu Hint yılının bittiği gündü. Mart 25'te Hint yılı bitiyordu ve bu bütün bir yıl sürüyordu. Bunu değiştirmek için özel bir yasa yapmaları gerekmişti.

İngilizcede Aralık—December—onuncu ay demektir ama on ikincidir. Aralık'ın İngilizcesi *dush*—Sanskritçede on—kelimesinden gelir. Ama o neden on ikinci aydır? Hint yılında onuncudur. Eski gelenek devanı etmiştir; takvimleri Hindistan'dan alınmıştır.

Aralık'ın son haftası tüm dünyada Xmas olarak bilinir. *X* Romen rakamlarında ondur ve *mas* Sanskritçe'de ay demektir. *Xmas* onuncu ay demektir, Aralık demektir. Ama neden? Aralık onuncu ay olmamalıdır. Ama Mahabbarata'dan önce, yaklaşık beş bin yıl önce Hint Takvimi'nde onuncu aydı.

Mahabbarata hakkındaki yazılarda, Arjuna'nın Meksikalı bir kızla evlendiğine dair hikâyeler vardır. Sanskritçe'deki *Maxita,* Meksika haline geldi. Ve Meksika'da var olmuş olan uygarlık o kadar çok Hindu sembolü kullanmıştır ki onun bir Hindu uygarlığı olduğunu söylemeden edemezsin. Bütün Meksika uygarlığı Hindu'ydu—Hindu tapmakları, Hindu Tanrıları, hatta Tanrı Ganesha bile orada bulunmuştur. Ama şimdi hiç orada olmamış gibiler.

Arjuna ile Meksikalı bir kızın yine evlenebileceği, evrensel bir dünyaya tekrar geldik. Yakında yerelleşmiş kültürler olmayacak. Bu odaklanmamış kültür için yeni, daha akışkan—birçok kilitle kullanılabilecek claha az katı, daha akışkan—anahtarlar geliştirmemiz lazım.

Birçok ezoterik grup tanıdım—bu hayatta ve daha önce. Birçok ezoterik grupla temasım oldu ama onların nerelerde olduklarını söyleyemem. Onların isimlerini söylemem çünkü bu yasak. Ve aslında bir yararı da yok. Ama hâlâ var olduklarını söyleyebilirim, hâlâ yardım etmeye çalışıyorlar.

Bazı gruplar hâlâ çok canlı—örneğin, Ashoka'nın grubu. Eğer Ashoka bu dünyada herhangi bir imparatordan daha anlamlı bir şey yaptıysa, o da bu dokuz kişilik grubu yaratmaktır. Akbar, Ashoka'yı birçok yönden taklit etmeye çalıştı. Dokuz kişilik bir grup yaptı ama anlamsızdı. Onlar sadece saray adamlarıydı—*Nava Ranta,* "Akbar'ın Dokuz Mücevheri." Ama onlar taklit mücevherlerdi, ekzoteriktiler—biri bir şairdi, biri bir savaşçıydı... Ve bunun bir anlamı yoktur. Ama Akbar bir yerden, Ashoka'nın dokuz bilge kişiden oluşan bir grubu olduğunu biliyordu ve o da dokuz mücevherden bir grup yaptı. Ashoka'nın grubu hakkında her şeyi bilmiyordu.

Ashoka'nın grubu iki bin yıl dayanmıştır. Anahtarla birlikte hâlâ canlıdır, hâlâ çalışmaktadır. Bütün Teozofi hareketi bu grup tarafından başlatılmıştır. Buda'nın Teozofi'de en önemli insan olmasının nedeni budur. Ve bütün Teozoficiler bir şekilde Budist veya Hindu'dur. Bu yüzden Batı ülkelerinde bunun Batı'ya din değiştirtmek için bir Doğu çalışması olduğu—bunun yeni bir kılıkta çalışan Hinduizm olduğu düşünülmüştü. Bu bir anlamda doğrudur çünkü başlatan grup Budist bir gruptu.

Sen de bir ezoterik grupla temas kurabilirsin. Teknikler ve metotlar vardır ama o zaman kendi üzerinde çok çalışman gerekecektir. Olduğun halinle, asla temas kuramazsın. Bir ezoterik dairenin yanından geçip gidersin ama farkına bile varmazsın. Kendini değiştirmen, kendini yeni boyutlara, hissedilecek yeni titreşimlere ayarlaman gerekecektir, duyarlı olman gerekecektir.

O zaman bana, "Bir ezoterik grupla temasın oldu mu?" diye sormazsın. Sadece bana bakarak anlarsın, sadece gözlerimin içine bakarak anlarsın. Sadece sözcüklerimi dinleyerek veya sessizliğimi duyarak bile hissedersin. Anlarsın. Ama bu yalnızca sen kendin değişirsen, yeni gerçekliğe kendini alıştırırsan—kendini yeni boyutlara açarsan—olur.

Ezoterik gruplar var ve hep olmuştur. Ama sen kapalısın—düşüncede kapalı, düşünmede kapalı, kendi içinde kapalı, hiçbir açıklık, hiçbir pencere, hiçbir kapı yok. Gökyüzü orada—sadece pencereyi aç ve gökyüzü ve yıldızları gör. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, sadece yakınındaki pencereyi açarak çok uzaktaki yıldızlarla temas kurarsın. Bir yandan bu mantıksızdır: Böyle yakındaki bir pencereyi açarak uzaktaki yıldızlarla nasıl temas kurabilirsin? Eğer sana, "Şu arkandaki pencereyi aç ve bütün evrenle temas halinde olacaksın," dersem, "Saçma," dersin. "Bu kadar yakında olan bir pencereyi açarak nasıl o kadar uzakta olanla temas kurabilirim?" Ama böyledir. Zihninde bir pencere aç, me- ditasyon yapabileceğin bir pencere aç ve pek çok uzak ışıklarla, her zaman etrafta olan birçok olayla temas halinde olursun.

Hemen köşeyi dönünce, hemen senin etrafında her şey olmaktadır. Ama sen kör veya uykudasındır veya yalnızca farkında değilsindir. Ben buradayım; sen burada ne olduğunu anlayamıyorsun. Sen bunu anlayamıyorsun!

Ben bir üniversitede öğrenciydim. Rektör yardımcısı bir doğum günü kutlamasında konuşuyordu. Ben birinci sınıfta öğrenciydim. Rektör Yardımcısı, "Keşke Gautama Buda'nın günlerinde yaşasaydım, onun ayaklarına kapanırdım," dedi.

Ben karıştım ve "Lütfen bunu tekrar düşünün. Lütfen bir kere daha düşünün ve öyle konuşun. Gerçekten Buda'nın ayaklarına kapanır mıydınız? Hayatınızda hiçbir dilenciye gittiniz mi? Buda bir dilenciydi. Hiç bir öğretmene—görünmeyen dünyanın bir öğretmenine—gittiniz mi? Benim bildiğim kadarıyla hiç kimseye gitmediniz, o yüzden lütfen tekrar düşünün. Eğer Buda'nın zamanında yaşıyor olsaydınız, onun ayaklarına kapanır mıydınız? Onu tanır mıydınız? Bu hayatta kimseyi tanıdınız mı?" dedim.

Şaşırmıştı, bozulmuştu, sessizleşti. "Sözlerimi geri alıyorum çünkü düşünmedim, öylesine konuştum. Aslında, kimseyle bulunmadım, bu yüzden sanırım Buda'ya gitmezdim. Ve eğer yanından geçsem bile ona bakmazdım. Ve eğer ona baksaydım bile onu tanımazdım çünkü Buda'yla temasta bulunmuş herkes onu tanımamıştır. O şekilde olmamıştır!" dedi.

Buda bir köyden geçiyormuş...Ve kimse onu tanımamış. Kendi babası onu tanımamış; kendi karısı bile onu tanımamış.

Ben buradayım—içeride ne olduğunu bilemiyorsun, sadece dışarısı anlaşılıyor. Sadece dışarısı ile tanışıksın. Olması gereken bu. Kendi içselliğinle temasta değilsin, benimle nasıl olabilirsin? Bu bir imkânsızlıktır. Kendi içselliğinle temas halindeysen, kolaylaşır. O zaman benim

içselliğimle veya olduğu gibi içsellikle temas kurabilirsin. Yoksa bana sormaya devam edersin, ben de seni cevaplamayı sürdürürüm. O zaman her şey amacından şaşar.

Ama seni cevaplamamın amacı benim cevabımdan bir şey alman değil. Hayır, asla umuda karşı umut etmem, asla benim cevabımın senin cevabın olabileceğini umut etmem. Benim cevabımın sende herhangi bir işe yaramayacağını çok iyi biliyorum. Ama o zaman neden sorularını cevaplamayı sürdürüyorum?

Benim cevabımın senin cevabın haline gelmesi için değil ama eğer beni sessizce, tamamıyla dinlersen, bu sessiz dinlemede doğrudan kendi içselliğinin üstüne geleceğin için seni cevaplamayı sürdürüyorum. Birdenbire içinde infilak edebilir, birdenbire içinde yaşadığın dünyadan tamamıyla farklı bir dünyada olabilirsin. Ve eğer bu olursa, yeni bir varoluşa gelirsin.

Bu yeni varoluş, senin kendinindir. O, ezoterik, içsel bir sırdır. O içsel varoluş bütün bunlara sahiptir.

9 -TEK BiR ANDA BiLE

Osho tarafından 2 Haziran 1971'de, Hindistan—Bombay'da yapılan ve Ma Anende Pratima tarafından yapılan bir röportaja dayanan konuşmanın bir bölümü.

Uyanma sadece tek bir an içinde bile mümkündür. Bu tek anda kişi Tanrısallığın içine patlayabilir. Bu mümkündür ama genellikle hiç olmaz. Kişi hayatlar boyu uğraşmak zorundadır çünkü görev güçtür ve insan kendisi uyanamaz. Bu, şuna benzer: Eğer bir kişi sabah uyuyorsa, o kişinin uyanık olmadığı halde uyanık olduğu rüyasını görmesinin her türlü olasılığı vardır.

Bir grup insan birlikte çaba harcamaya karar verirler. O zaman uykudan uyanmak daha mümkün hale gelir. Bu yüzden uyanma, gerçekte bir grup çalışmasıdır. Bireysel olarak da olabilir ve her birey, tek başına yapma yeteneğine sahiptir ama hiç bu şekilde olmaz. Gerçek çalışma farklıdır çünkü asla en üst kapasitemize kadar çalışmayız. Asla zihnin yüzde on kapasitesinin ötesinde çalışmayız. Yüzde doksan sadece potansiyel olarak kalır; asla kullanılmaz.

Rüya görmede, uyuyor ya da uyanık olmanın bir farkı yoktur; rüya görme içeride devam eder. Bu uyanma, hepimizin sahip olduğu bu farkındalık sadece yüzeyseldir. İçeride, derinde bir rüya vardır ve o devam eder.

Kişinin iki yolu vardır: Ya bireysel çalışma mümkündür ya da grup çalışmasına ihtiyaç vardır. Bütün *sannyas* düzeni bir grup çalışması olarak yaratılmıştır. Eğer bir grupta çalışan on bin kişi varsa, uyanış daha mümkün hale gelir çünkü eğer biri bile uyanırsa, bir uyanışlar zinciri yaratabilir.

Buda bir grup düzeni yarattı, Mahavira bir grup düzeni yarattı. Onların düzeni dışsal bir olguydu; onlar *sannyasinlerdi*, *sannyasinlerin* bir düzeni. İçsel olarak bir grup çalışması yapıyordu ve bu grup çalışması hayatlar boyu devam eder.

Örneğin, Budist *sannyasin* grubundan hâlâ yaşayan insanlar vardır. Ve onların içsel bir anlayışı ve ne zaman aralarından biri uyanırsa, diğerlerini de—özellikle aralarından birini—uyandırmak için elinden gelenin en fazlasını yapmak üzere içsel bir yemini—gruba bir sözü—vardır. Neden gruba? Çünkü her ekol kendine has bir tekniğe sahiptir.

Eğer önceki hayatlarında belirli bir teknikle çalıştıysan, bu hayatta kolayca çalışabilirsin. Bu nedenle, diğer doğumlarından, diğer hayatlarından beri bana ait olan pek çok insan vardır. Ve bu insanlar grubu pek çok açıdan daha yeterlidir. Bu grup, bir noktaya kadar çalışmış, bir şey yapmıştır; bu, onlar için sadece bir başlangıç değildir. Yoksa, her yeni kişiyle, daha fazla gereksiz ve önemsiz iş yapmak zorunda kalırsın.

Örneğin, yeni başlayanlar için akılsal iş gereklidir. Önceki hayatlarında belirli bir teknikle çalışmış olanların artık akılsal işlere gereksinimi yoktur. Onlara tekniği söylersin ve onu yapmaya başlarlar.

Hiçbir akılsal çalışma olmayacaktır, yüzeysel sorular sormayacaklardır. O merak ortada olmayacaktır ve bu merak çok fazla zaman ve enerji alacaktır. Bu yüzden eğer birinin önünde çok hayatlar varsa o, yeni başlayanlarla çalışabilir. Ama eğer önünde başka hayat yoksa, yeni başlayanlarla çalışamaz. O, çalışmasını, bir şekilde, kıyıda olan eskilerle sınırlandırmak zorundadır. Hiçbir akılsal felsefeye ihtiyaçları yoktur; yüzeysel araştırmaları yoktur. Doğrudan derine gideceklerdir.

Eski gereklilik, kişinin imanı olması gerekliliği, gerçekte bir hiledir. Bu, sadece eskilerle yenileri ayırmak içindir. Yenilerle iman imkânsızdır, sadece kuşku mümkündür. Sadece eskilerle iman mümkündür ve kuşku imkânsızdır.

Bu nedenle, iman bir teknik, bir hile, kimin üzerinde daha az zamanla daha çok iş yapılacağını bilme ve ona göre seçim yapma işidir. İmanı olanlar, kuşkusu olanlardan herhangi bir şekilde farklı olduğu için değildir. Sadece imanı olanlar önceden bir yerde çalışmışlardır, bu yüzden akılsal merak yoktur; o giderilmiştir. Onlar geçmişlerdir, okula yeni girmiyorlardır, girişi geçmişlerdir.

İmanı sormak, "Önceki hayatlarında çalıştın mı?" diye sormaktır. Eğer çalıştıysan, inancın olabilir, yoksa olamaz. Ve bugünün dünyasında kuşku daha önde gider, daha kolaydır. İman çok zordur. Nedeni insan zihninin değişmesi değildir, nedeni eski geleneklerin dar gelmesidir.

Gerçekte, Nanak'tan beri hiçbir yeni gelenek olmamıştır. Artık bütün dinler eskidir. Devam etmişlerdir, nehir her gün daralmaktadır. Her yeni gün, geleneğin daha az kişisi vardır. Buda'dan beri yirmi beş yüzyıl geçti—gelenek o kadar eski ki yaşayan usta ile bağlantılı olan herkes özgürlüğünü kazandı! Ve kalanlar da gerçekten üçüncü sınıf. Yirmi beş yüzyılı sürekli çalışmayla geçirdiler.

Bütün gelenekler ve onların devamı, şimdi, bir şekilde çok eskimiştir. İmanın daha az olması bu yüzdendir. Pek çok yaşayan gelenek ve eski hayatlarında çalışmış çok fazla insan vardı. Her biri için iman köktü, kuşku çok zordu.

Eğer bana sorarsan ben pek çok şey yapıyorum. Birincisi, herhangi bir şekilde benimle bağlantısı olanlarla—ki çok fazla var—çalışmak. Bir başkası ise gelecek günlerde yaşayacağımız yeni bir devamlılık yaratmak çünkü artık eski hiçbir düşünce şekli işe yaramaz.

Ve bir kişiyi kendi devamlılığından çıkarmak istemem çünkü bir kişiyi yirmi beş yüzyıllık uzun bir gelenekte özgürleştiremiyorsak, artık onu değiştirmek faydasızdır. Onu kendi geleneğinde derinleştirmek daha iyidir. Onu değiştirmek yerine onun kendi geleneğini yaşayan bir hale getirmek daha iyidir. Onun içinde derinleşebilir. Eski ile başka bir devamlılık olacaktır.

Ama önceden yenilerle çalışıyordum, bu yüzden kuşku üzerinde duruyordum. Her zaman kuşku ile ilgili olacağım çünkü iman yoluyla değil, sadece kuşku yoluyla yenileri çekebilirsin. İman eskileri çeker. Eski hayatında bir şeyler yapmıştır. Benim vurgum kuşku üstünde olmuştur çünkü yaşayacak yeni bir gelenek üzerinde çalışmalıyım.

Artık iman üzerinde duracağım ve bunda bir çelişki yok. Bu sadece girişi değiştirmek, başka bir şey değil. Kuşkuyu vurgularken kimse gelmedi. Artık imanı vurgulayacağım. Bu yüzden eski hayatlarımda bağlantılı olduklarımla çalışacağını.

Böylece zorluk olmayacak çünkü hiçbir şeyde çok derine gitmiyoruz. Derine gidemiyoruz. Seviyeler vardır. Kuşku dediğimde, iman dediğimde tutarsız oluyor. Sadece etiketler değişik olabilir, artık sadece değişik sözcükler gelecek. Önceden her ne yapıyorduysam, bunlar devam edecek. Artık vurgum bir şey için çalışmış olanlar için olacak. Bu *sannyas* düzeninin nedeni bu—çünkü kuşku ile bu kurulamaz.

Kuşku olduğunda, kişi yalnız olabilir ve asla bir grupta çalışamaz. Bir kuşku tekniğiyle asla bir grupla çalışamazsın, asla. Kuşkular seni bir ada haline getirir. Ama bir kıta haline geldiğinde, başkalarıyla birleşirsin. O zaman ayrılık yoktur ve grupta çalışabilirsin.

İnsan o kadar zayıftır ki ona bireysel olarak güvenenleyiz. O hiçbir şey yapamaz, sadece kendini kandırabilir. Bu yüzden eğer bireylerle çalışacaksak, mekanik yardımlar yaratmak zorundayız. Örneğin, uyuyorsun ve seni uyandıracak kimse yok. Bir çalar saat kullanman gerekir, bu sana yardım edecek mekanik aygıttır. Ama hiçbir mekanik aygıt uzun süre yardımcı olmaya- çaktır, ona alışırsın ve bir süre sonra uykunda çalan çalar saatten rahatsız olmazsın. Bunun yerine uyku daha elerin olabilir—ve zihin çalışması öyledir ki alarmı rüyada bir sembole dönüştürür ve değişik bir şekilde yorumlanacaktır. Ondan sonra uykuyu bölmeyecektir. Öyle bir şekilde bir rüya yaratırsın ki alarm, onun bir parçası haline gelir, bu yüzden uykunun karşısında değil, uykunun bir parçası olur.

Pek çok insanla bireysel olarak çalıştım. Onlara mekanik aygıtlar da verdim ama ona alıştılar ve yeni bir yanlışlık ortaya çıktı. Bu ruhsallıktaki en büyük yanlışlık: Kişi uyanık olduğu rüyasını görebilir. Bu en ölümcül hastalıktır, en tehlikelisi: Uykuya devam edebiliriz ve uyanık olduğumuz rüyasını görebiliriz. O zaman aygıtlara ihtiyaç olmaz ve tek başına uykularında olursun.

Bu yüzden bundan sonra grup çalışması üzerinde duracağım. Böylece eğer bir kişi bile sadece tek bir an için uyandırılırsa, başkaları için şok yaratabilir. Seni sarsabilir. Ve bu *sannyas* düzeni, sadece içsel imanlı bir grup olacak.

Eğer bir an için bile olsa, farkındalığın sana geldiğini hissedersen başkalarına yardım et. Ve ihtiyaç olduğunda onlar da sana yardım edeceklerdir.

Yazar Hakkında

Osho'nun öğretileri, bireysel anlam arayışından, toplumun yüzleştiği en acil sosyal ve siyasi meselelere kadar geniş bir alanı kapsadığı için herhangi bir kategoriye sokulamamaktadır. Kitapları yazılmamış, otuz beş yılık bir süre zarfında uluslararası bir izleyici kitlesine yaptığı konuşmaların ses ve görüntü kayıtlarından yazıya dökülerek derlenmiştir. Osho, Londra'da yayınlanan, Sunday Times tarafından Yirminci Yüz-yıl'ın bin önemli insanından birisi ve Amerikalı yazar Tim Robbins tarafından "isa Mesih'ten bu yana hayata gelmiş en tehlikeli insan" olarak tanımlanmıştır.

Osho, kendi çalışmaları hakkında, yeni tür bir insanın doğumu için uygun şartlan oluşturmaya katkı yaptığını söylemiştir. Bu yeni insanı sıklıkla "Zor- ba-Buda" olarak tanımlar. Hem Yunanlı Zorba gibi dünyevi zevklerden, hem de Guatam Buda'nın sessiz dinginliğinden zevk alabilen bir insan, Osho'nun bütün çalışmalarına derinlemesine işlemiş olan vizyon hem Doğu'nun sonsuz bilgeliğini, hem de Batı bilim ve teknolojisinin en yüksek potansiyelini kavrar.

Osho ayrıca çağdaş hayatın hızlanmış temposunu kabul eden meditasyon yaklaşımı ve içsel dönüşüm bilimine yaptığı çığır açan katkılarıyla tanınmıştır. Onun özgün, aktif meditasyonlan beden ve zihnin birikmiş stresini atmak için tasarlanmıştır. Bu sayede düşünceden özgürleşmek ve meditasyonun dingin ruh halini yaşamak daha kolay olur.

Yazarın otobiyografi olarak Türkçe'de yayınlanmış bir kitabı mevcuttur:

"Osho - Provokatör Mistik: Aykırı bir Spiritüelin Gerçek Yaşam Öyküsü" Omega Yayınları, 2004, istanbul.

Uluslararası OSHO Meditasyon Beldesi

Uluslararası Osho Meditasyon Beldesi tatiller için muhteşem bir yerdir ve orada insanlar yeni bir yaşam biçimini daha çok farkında olarak, rahatlamış ve eğlenceli bir şekilde doğrudan tecrübe edebilirler. Hindistan'daki Mumbai (Bombay) kentinin yaklaşık olarak 160 km güneydoğusundaki Pune'da yer alan belde, dünyanın yüz ülkesinden her yıl gelen binlerce ziyaretçiye çok çeşitli programlar sunar.

Orijinal olarak Maharajalar ve varlıklı İngiliz sömürgeciler için yazlık bir dinlence yeri olarak kurulan Pune, şimdilerde çok sayıda üniversiteye, yüksek teknolojiye ve endüstriye sahip modern bir kent olarak gelişmektedir.

Meditasyon beldesi, Koregaon Park olarak bilinen banliyösündeki 160.000 m^2'lik bir alana yayılmıştır. Beldenin yerleşkesinde yeni açılan otel, sınırlı sayıda ziyaretçiye kalma olanağı sunabilmektedir. Ayrıca, yakınlarda çok sayıda otel ve özel apartman dairesi birkaç günden birkaç aya kadar kalına- bilecek olanakları son derece uygun koşullarda sunabilmektedir.

Beldenin meditasyon programlarının hepsi, Osha'nun gündelik hayata keyifle katılan ve sessiz derinliğinde gevşeyebilen, nitelik olarak yeni insan vizyonu üzerine kuruludur. Programların çoğu modern, klimalı tesislerde yapılır. Bireysel seanslar, kurslar ve grup çalışmaları, yaratıcı sanattan, bütünsel sağlık tedavilerine; bireysel dönüşüm ve terapiden, ezoterik bilimlere; spor ve boş zamanları değerlendirmede Zen yaklaşımından, ilişki ve kadın-erkek meselelerine kadar her şeyi kapsar. Bireysel seanslar ve grup olarak yapılan atölye çalışmaları yıl boyunca, tam gün devam eden meditasyon programlarına paralel olarak sürer. Beldenin içindeki açık mekânlarda yer alan kafe ve restoranlar, beldenin kendi çiftliğinde organik olarak yetiştirilen sebzelerle yapılan geleneksel Hint yemeklerinin yanı sıra, çeşitli uluslararası mutfaklardan yemekleri de sunar. Beldenin kendine ait güvenli, filtre edilmiş su kaynağı bulunmaktadır.

Daha fazla bilgi için: **WWW**.osho.com

Çeşitli dillerde sunulan bu kapsamlı web sitesi aracılığıyla meditasyon beldesinde online gezinti yapabilir, ulaşım bilgilerini bulabilir, kitap ve kasetler hakkında bilgi alabilir, dünya çapındaki Osho bilgi merkezlerine ulaşabilir ve Osho'nun konuşmalarından seçmeler dinleyebilirsiniz.